

Edgar Rice Burroughs

John Carter, pán Marsu VII

Bojovník na Marsu

A FIGHTING MAN OF MARS

Copyright © 1930 Edgar Rice Burroughs, Inc.

Translation by Jan Kantůrek

Copyright @ 1999 Edgar Rice Burroughs, Inc.

Illustrations by Zdeněk Netopil

Copyright © 1999 Edgar Rice Burroughs, Inc.

Layout by Pavel Štefan

Copyright © 1999 Edgar Rice Burroughs, Inc.

All rights reserved

BARSOOM™ and JOHN CARTER, WARLORD OF MARST™
are trademarks owned by EDGAR RICE BURROUGHS, INC.
and used by permission

ISBN 80-7185-240-6

Obsah

Předmluva	3
SANOMA TORA	8
SESTŘELEN	20
V PASTI.....	30
TAVIA	41
V PODZEMÍ.....	52
ODSOUZEN K SMRTI.....	65
SMRT	79
PAVOUK Z GHASTY	94
PHOR TAK Z JHAMY	105
LÉTAJÍCÍ SMRT.....	117
„NECHŤ OHEŇ ŽHNE!“	127
NEVIDITELNÝ PLÁŠŤ	138
TUL AX TAROVY ŽENY	151
LIDOJEDI Z U-GORU	162
BITVA O JAHAR.....	174
ZOUFALSTVÍ.....	190
NALEZL JSEM PRINCEZNU	204

Předmluva

Zásluha o vybudování rádiového spojení mezi Pellucidarem a vnějším světem náleží Jasonu Gridleyovi z Tarzany, vynálezci Gridleyových vln.

Měl jsem štěstí, že jsem s ním během pokusů trávil hodně času v jeho laboratoři a současně byl i jeho důvěrníkem. Proto mi bylo jasné, že zatímco doufá dosáhnout spojení s Pellucidarem, snaží se dojít k ještě úžasnějšímu cíli – tápe vesmírem a pokouší se navázat kontakt s jinou planetou. Nezapíral, že jeho cílem je uskutečnit rádiové spojení s Marsem.

Gridley nejenže zkonstruoval jednoduché automatické zařízení, které vysílalo v určitých intervalech signály, ale současně by je i přijalo v čase, kdy by nebyl přítomen.

Vždy po dobu pěti minut byla do éteru vysílána Gridleyova vlna s jednoduchým kódovým signálem sestaveným ze dvou písmen – J. G. Pak následovala desetiminutová přestávka. Hodinu po hodině, den po dni, týden po týdnu odlétali tihle UK a neviditelní poslové do nejvzdálenějších koutů nekonečného vesmíru, a když Jason Gridley opustil Tarzanu, aby se vydal na svou expedici do Pellucidaru, cítil jsem se neodolatelně přitahován jeho laboratoří. Vábily mě ty neuvěřitelné možnosti vyplývající z jeho snu, ale současně jsem tam chodil i kvůli slibu, který jsem mu dal, totiž že se tam čas od času podívám a zkontroluji, zda zařízení funguje bez chyby, a zjistím, zda náhodou nezaznamenalo nějakou odpověď na vyslané signály.

Časté styky s Gridleyem mi umožnily seznámit se podrobně s funkcí jeho přístrojů a poskytly mi i slušnou znalost Morseovy abecedy, takže jsem byl schopen v případě potřeby přijímat zprávy dosti rychle a přesně.

Ubíhaly měsíce. Všude v laboratoři se usazovaly vrstvy prachu, s výjimkou pohyblivých částí Gridleyových přístrojů a bílé papírové pásky určené pro příjem vesmírného signálu, která si stále zachovávala svou panenskou čistotu. Pak jsem musel podniknout krátkou cestu do Arizony.

Byl jsem pryč deset dní a jedna z prvních věcí, kterou jsem po návratu udělal, byla, že jsem zašel do Gridleyovy pracovny, abych zkontroloval přístroje, které mi svěřil. Když jsem vstoupil do známé

místnosti a rozsvítil, čekal jsem, že se mi naskytne tentýž téměř bezútešný pohled jako kdykoliv předtím.

Abych přiznal otevřeně, nikdy jsem příliš nevěřil v úspěch Gridleyova experimentu a sám Gridley nebyl nijak optimistický – byl to pro něho skutečně jen experiment. Podnikl jej proto, že to považoval za správné, a z téhož důvodu jsem mu i já poskytl svou, byť jen chabou pomoc.

Proto jsem zažil pocit úžasu, který se téměř blížil mírnému šoku, když jsem zjistil, že páska se pohnuta a jsou na ní vidět známé čárky a tečky Morseovy abecedy.

Samozřejmě, uvědomil jsem si, že Gridleyovy vlny mohl objevit další vědec a že odpověď, která přišla, může mít svůj původ na Zemi nebo že to může být zpráva od samotného Jasona z Pellucidaru. Když jsem však zprávu přepsal, nebylo už nejmenších pochyb. Byla od Ulyssese Paxtona, bývalého kapitána x-tého praporu U.S. pěchoty, který byl zázračně přenesen z válečného pole ve Francii přímo na rudou planetu. Stal se pravou rukou Ras Thavase, geniálního, ale částečně šíleného vědce z Marsu, a později manželem Valla Dii, dceřry Kor Sana, jeddaka Duhoru.

Zpráva v krátkosti vysvětlovala, že už několik měsíců jsou v Heliu přijímány tajemné signály, a protože je nikdo z místních vědců nedokázal rozluštit, došli k názoru, že přicházejí z Jasoomu, což je jméno, pod nímž je Země známa na Marsu.

Poněvadž v té době nebyl John Carter v Heliu, byl vyslán rychlý letoun do Duhoru s žádostí, aby do největšího marťanského dvojměstí přiletěl Paxton a zjistil, zda mají zachycené signály skutečně původ na jeho rodné planetě

Když Paxton dorazil do Helia, poznal okamžitě, že jde o Morseovu abecedu, a v myslích marťanských vědců nezbyla ani ta nejmenší pochybnost, že se zde objevil fenomén, který by mohl přispět k vyřešení vzájemného spojení mezi Jasoomem a Barsoomem. Opakované pokusy vyslat odpověď na Zemi se ukázaly neúspěšnými, a proto se největší mozky Marsu spojily, aby prozkoumaly a napodobily Gridleyovy vlny.

Nakonec se učenci shodli v názoru, že uspěli. Paxton odeslal svou zprávu a všichni dychtivě čekali na odpověď.

Od toho okamžiku jsem byl v téměř nepřetržitém spojení s Marsem, ale z loajality k Jasonu Gridleyovi, jemuž patřily všechny zá-

sluhy, jsem neučinil žádné oficiální prohlášení ani jsem neposkytl žádnou důležitou informaci – to vše jsem ponechával jemu, až se vrátí do vnějšího světa. Věřím však, že neprozradím nic důležitého, když vám budu vyprávět zajímavý příběh o Hadronovi z Hastoru, který mi nedávno odvyšlal Paxton.

Doufám, že se vám bude líbit stejně, jako se líbil mně.

Než však začnu s vlastním vyprávěním, myslím, že by mé čtenáře mohl zajímat krátký popis základních ras, jejich zvyků a politického a vojenského uspořádání Marsu. Nejpočetnější rasou, v jejíchž rukou spočívá pokrok a civilizace planety – ano, troufám si říci sám život Marsu – jsou rudí Martťané, kteří se svým vzhledem téměř neliší od rasy naší. Skutečnosti, že jejich pleť má narudle měděnou barvu a že jsou vejcorodí, jsou prakticky jedinými zásadními odchylkami od příslušníků anglosaského plemene. Okamžik – je tady ještě něco. Jejich dlouhověkost. Přirozená délka martťanského života je tisíc let, i když vzhledem k jejich válečnickým sklonům a nesmírnému množství násilných útoků se jen málokterý z nich onoho věku dožije.

Jejich obecná politická organizace se za mnohá staletí změnila jen málo; základní jednotkou stále zůstává kmen, v jehož čele stojí náčelník neboli jed – jeho hodnost odpovídá našemu králi. Princové jsou nazýváni nižšími jedy, zatímco náčelníkem náčelníků, to jest hlavou sjednocených kmenů je jeddak čili vládce, jeho družkou pak je jeddara.

Většina rudých Martťanů žije v opevněných městech, i když je mnoho těch, kteří obývají dobře zabezpečené, hradbami obehnané farmy mimo města, jež se rozkládají na pruzích úrodné půdy, které my, pozemšťané, známe jako marsové kanály.

Na dalekém jihu, to znamená v oblasti jižního pólu, sídlí rasa velmi půvabných a neobyčejně inteligentních černých lidí. Tu a tam se v těch místech vyskytují i zbytky starobylé bílé rasy, zatímco severní polární oblasti jsou ovládány lidmi žluté pleti.

Mezi oběma póly, roztroušeny po nesmírných prostorách vyschlých moří, sídlí, často v ruinách měst dávno zaniklých civilizací, obávané hordy zelených Martťanů.

Strašliví zelení válečníci Marsu jsou dědičnými nepřáteli všech ostatních ras planety. Jejich rozměry jsou obrovské a kromě obvyklých dvou nohou a dvou paží jsou obdařeni navíc jedním párem chápavých končetin, které mohou být použity jako ruce nebo nohy. Oči

mají umístěné na bocích hlavy, maličko nad jejím středem, a vyčnívají tak, že mohou být natočeny jak kupředu, tak dozadu, a to nezávisle na sobě, což tímto neuvěřitelným bytostem umožňuje pohled do všech stran najednou – jinak řečeno úhel jejich pohledu může obsáhnout celých tři sta šedesát stupňů, aniž musí pohnout hlavou.

Uši, které trčí několik palců z hlavy a vypadají jako malá, šálkovitě tvarovaná tykadla, jsou posazeny nad očima, ale blíže k sobě. Nos nahrazují dvě svislé štěrbiny ve středu tváře, zhruba na polovině vzdálenosti mezi ústy a ušima.

Těla mají holá, v dětství žlutozelená, s přibývajícími lety mění barvu na olivově zelenou. Dospělí muži bývají tmavší než ženy. Duhovka očí je krvavě rudá jako u albínů, zornice černé. Oční bulvy samy jsou oslnivě bílé, stejně jako zuby. Právě zuby dodávají jejich už tak strašlivému vzhledu nesmírně děsivou podobu, protože spodní špičáky se točí vzhůru jako ostré kly a končí zhruba v místech, kde by měl obyčejný člověk oči. Bílá barva zubů nepřipomíná ani tak slonovinu, jako spíš nejbělejší porcelán. Temné pozadí olivové pleti tesáky neuvěřitelně zdůrazňuje, a dává tak této zbrani neobyčejně vyniknout.

Zelení Marťané jsou krutá a pochmurná rasa, neznají lásku, sympatie ani soucit.

Je to rasa jezdců, po vlastních nohou se pohybují jen ve svých táborech.

Jejich jízdní zvířata zvaná thoatové jsou divocí tvorové, velikostí přesně odpovídající rozměrům svých obrovitých pánů. Mají osm nohou a široké ploché ocasy, širší u konce než u kořene. Při běhu nesou ohony natažené vodorovně za tělem. Mají obrovské tlamy, které protínají jejich lebky od čenichů prakticky až k dlouhým masivním krkům. Stejně jako jejich páni jsou i thoatové holí, barva jejich kůže připomíná šedomodrou břidlici s hladkým, téměř lesklým povrchem, s výjimkou břicha, které je bílé, a nohou, přecházejících z tmavošedé u ramen do ostře žluté kolem kotníků a chodidel. Tlapy jsou poduškovitě rozšířené, bez nehtů či drápů.

Také zelené rase vládnou jedové a jeddakové, ale jejich vojenská organizace není zdaleka vypracována do takových podrobností jako u rudých Marťanů.

Vojska rudých Marťanů jsou dokonale organizována, základní silou jsou zde válečné vzducholodi – mocná síla létajících strojů – od

bitevních lodí, křižníků a různých typů dalších vzdušných plavidel až k průzkumným letounům pro jednoho muže. Další nejdůležitější a největší složkou je pěší vojsko, zatímco jezdeckto, používající speciálně chované malé thoaty – až na velikost stejné, jako jsou ti, užívání zelenými Marťany – slouží hlavně k hlídkové činnosti v ulicích měst a zemědělských oblastech kolem zavodňovacích systémů.

Základní jednotka – i když ne nejmenší v celkové organizaci – je jeden utan složený ze stovky mužů, kterému velí dwar, jemůž podléhá několik padwarů. Odwar velí umaku – deseti tisícům mužů, zatímco nad ním stojí jedwar, který podléhá jen jedoví nebo králi, jeddakovi.

Věda, literatura, umění a architektura jsou další z odvětví, jež jsou na Marsu mnohem pokročilejší než na Zemi, což je velmi obdivuhodná věc, když člověk vezme v potaz neustálý boj o přežití, který je charakteristickým rysem života na Marsu.

Nejenže Marťané vedou neustálý boj proti přírodě, která pomalu ztenčuje jejich i tak dost řídkou atmosféru, ale od zrození až do smrti bez ustání stojí tváří v tvář chmurné nutnosti bránit se jak proti nepřátelským národům své vlastní rasy, tak proti hordám zelených válečníků ze dna vyschlých moří. Navíc v hradbách jejich měst žije bezpočet nájemných vrahů, jejichž profese je tak žádaná, že v některých oblastech jsou organizováni do cechů.

Bez ohledu na všechny tyto pochmurné skutečnosti, se kterými se musí vyrovnat, jsou rudí Marťané šťastní a družní lidé. Mají své hry, tance i písně a společenský život velkých měst Barsoomu je veselý a pestrý a nezadá si se společenským životem největších měst na Zemi.

Že jsou rudí Marťané navíc lidé odvážní, vznešení a velkorysí, dokazuje už to, že ani John Carter, ani Ulysses Paxton by se nevrátili na Zemi, i kdyby podobnou možnost měli.

A teď se konečně můžeme obrátit k příběhu, který mi vyprávěl Ulysses Paxton na vzdálenost třiačtyřiceti miliónů mil vzduchoprázdného vesmíru.

Edgar Rice Burroughs

SANOMA TORA

Toto je příběh Hadróna z Hastoru, válečníka z Marsu, jak jej vyprávěl Ulyssesi Paxtonovi: Jmenuji se Tan Hadron z Hastoru a můj otec je Had Urtur, odwar prvního umaku hastorského vojska. Velí největší válečné lodi, jakou kdy Hastor dodal do řad helijské vzdušné flotily, což představuje starost nejen o tisíc mužů celého umaku, ale současně o pět set menších bitevních plavidel a všechny další záležitosti vyplývající z válečného příslušenství. Má matka je princeznou z Gatholu.

Naše rodina není bohatá, snad jen ctí, a protože čest je to, čeho si ceníme nade všechny ostatní majetky, zvolil jsem si stejnou profesi jako můj otec, bez ohledu na to, že se mi nabízela mnohem výnosnější zaměstnání. Abych vylepšil své vyhlídky, vypravil jsem se do hlavního města Helia a vstoupil do služby v oddílech Tardose Morse, abych tak byl nablízku Johnu Carterovi, Vládcí Marsu.

Můj život v Heliu a moje kariéra se podobaly osudu stovek dalších mladých mužů. Prošel jsem výcvikovým obdobím s dobrými výsledky – ani výjimečně lepší, ani horší než mí druhové. V příslušném čase jsem byl povýšen na padwara jedenadevadesátého umaku, kde jsem byl přidělen k pátému utanu jedenáctého daru.

Díky vznešenému původu otce a královské krvi ze strany matčiny mi byly paláce helijského dvojměstí vždy otevřeny a já začal žít veselým životem říšské metropole. Tak jsem se jednou setkal i se Sanoma Torou, dcerou Tor Hatana, odwara jedenadevadesátého umaku.

Tor Hatan patří jen k nižší šlechtě, ale je nesmírně bohatý díky kořisti z mnoha tažení, kterou vhodně investoval do farem a dolů, a tady, v hlavním městě Helia, se bohatství považuje za důležitější než v Hastoru. Tor Hatan je mocný muž, jehož vliv sahá až k trůnu samotného jeddaka.

Nikdy nezapomenu na chvíli, kdy moje oči poprvé spočinuly na Sanoma Toře. Bylo to při velké hostině pořádané v paláci Vládcí Marsu. Pod jednou střechou se tam shromáždily snad nejkrásnější ženy Barsoomu, mezi nimiž zářily svým nadzemským půvabem Dejah Thoris, Tara z Helia a Thuvia z Ptarthu, ale i přesto byla krása Sanoma Tory taková, že přitahovala pozornost mnoha očí. Nemohu tvrdit, že byla krásnější než ony proslulé barsoomské princezny, pro-

tože vím, že můj obdiv k Sanoma Toře by dokázal snadno ovlivnit můj úsudek, ale byli tady i další, na které zapůsobil její nesmírný půvab, jenž ji odlišoval od Dejah Thoris tak, jak se liší krása chladné zimní krajiny od krásy tropických krajů, jako se liší běloskvoucí palác zaplavený měsíčním svitem od rozkvetlých zahrad v záři poledního slunce.

Když jsem jí byl nakonec na vlastní žádost představen, podívala se nejprve na insignie na mé zbroji, a jakmile zjistila, že jsem pouhý padwar, obdařila mě několika blahosklonnými slovy a obrátila svou pozornost zpět ke dwarovi, se kterým předtím hovořila.

Musím přiznat, že jsem byl nesmírně zklamán, a přece, bylo to právě její chování, které mě přivedlo k rozhodnutí získat ji stůj co stůj, poněvadž nejobtížnější cíle mě vždy lákaly nejvíce.

A tak se stalo, že jsem se zamiloval do Sanoma Tory, dcery velitele umaku, v němž jsem sloužil.

Dlouhou dobu jsem nebyl s to postoupit o jediný krůček ke svému cíli – popravdě řečeno, po prvním setkání jsem neviděl Sanoma Toru několik měsíců, protože když zjistila, že jsem chudý a má hodnost je nízká, nedokázal jsem si zařídit pozvání do domu její rodiny. Navíc okolnosti zapříčinily, že se mi s ní dlouho nepodařilo setkat ani nikde jinde. Čím nedostupnější se mi jevila, tím více rostla má láska k ní, až jsem se v každém okamžiku, kdy jsem bděl a nebyl zaměstnán svými vojenskými povinnostmi, v duchu oddával novým a stále odvažnějším plánům, jak ji získat. Byl jsem dokonce tak zblázněný, že jsem uvažoval o únosu a věřil, že se k tomuto prostředku budu muset nakonec utéci, pokud ji budu chtít vůbec spatřit. Naštěstí se v té době nade mnou slitoval jeden kamarád, důstojník od jedenadevadesátého umaku, přesněji řečeno dwar utanu, kde jsem sloužil, a obstaral mi pozvánku na hostinu v domě Tor Hatana.

Můj hostitel, který byl současně mým velícím důstojníkem, si mě až do onoho večera ani nevšiml a já byl překvapen vřelostí a upřímností jeho přijetí.

„Musíme tě tady vídat častěji, Hadrone z Hastoru,“ řekl mi. „Sledoval jsem tě a prorokuji ti, že ve vojenských službách našeho jedaka to dotáhneš daleko.“

Byl jsem si jist, že lže, když pravil, že mě sledoval, protože Tor Hatan byl známý tím, že bere svou službu velícího důstojníka na lehkou váhu a nechá se téměř ve všem zastupovat starším teedwarem

umaku. I když jsem si nedokázal vysvětlit jeho vřelé chování a zájem o mou osobu, musím přiznat, že mi to bylo velmi příjemné, poněvadž to mohlo představovat jednu z cest, jak se přiblížit alespoň o krůček k srdci a ruce Sanoma Tory.

Sanoma Tora byla jen o maličko srdečnější než při našem prvním setkání, avšak podstatnou část své přízně věnovala spíše Sil Vagisovi než mně.

Nuže, je-li v Heliu nějaký muž, kterého nemám rád, je to Sil Vagis, odporný malý snob, jenž se honosí hodností teedwara, přestože co já vím, nikdy skutečně nevelel oddílům, ale slouží jen v Tor Hatanově štábu, a to pravděpodobně díky bohatství svého otce.

S takovými lidmi musíme vycházet v době míru, avšak když nastane válka a velký Vládce převezme velení, jsou to bojovníci, kdo se počítá, a na bohatství nezáleží.

Leč tak či onak, přestože mi Sil Vagis zkazil celý večer, podobně jako ještě mnoho dalších večerů v budoucnosti, opouštěl jsem palác Tor Hatanův s pocity hraničícími s euforií, protože mi Sanoma Tora dovolila, abych ji v jejich domě opět navštívil, jakmile mi to povinnosti dovolí.

Sotva jsem se vrátil do ubikací, připojil se ke mně můj přítel dwar, a když jsem mu řekl o vřelosti Tor Hatanova přijetí, rozesmál se. „Vidím, že tě to pobavilo,“ pravil jsem. „Proč?“

„Jak jistě víš,“ odpověděl, „je Tor Hatan velmi bohatý a mocný, a přece, jak sis jistě všiml, ho jen málokdy někdo pozve na jedno z oněch čtyř míst v Heliu, kde se ambiciózní muži nejraději ukazují.“

„Myslíš paláce Vládce, jeddaka, jeda a Carthorise?“ vypočítával jsem.

„Jistě,“ přikývl. „Která jiná místa v Héliu by byla tak významná?“ pokračoval. „Říká se, že Tor Hatan pochází z nižší šlechty, ale já chovám jistou pochybnost, zda v jeho žilách koluje byt' jen kapka vznešené krve. Moje domněnka vyplývá mimo jiné i z toho, jakým servilním a nesoudným způsobem přistupuje ke všemu, co má něco společného s vysokou šlechtou – dal by svou tlustou duši za to, kdyby se mohl považovat za důvěrného známého jednoho z oněch čtyř.“

„Ale co to má společného se mnou?“ nechápal jsem.

„Hodně,“ usmál se. „Abych ti řekl pravdu, právě kvůli tomu jsi byl dnes večer pozván do jeho paláce.“

„Nerozumím.“

„Ráno onoho dne, kdy jsi dostal pozvání do jeho paláce, jsem náhodou mluvil s Tor Hatanem a mezi řečí jsem tě vzpomenu. Nikdy o tobě neslyšel a jako padwar v pátém utanu jsi jeho zájem nevzbudil. Když jsem mu však řekl, že tvá matka je princezna z Gatholu, nastražil uši, a jakmile jsem mu nenápadně sdělil, že jsi přijímán jako přítel a rovný člen společnosti ve všech čtyřech palácích helijských polobohů, začal projevovat nadšení nad tvou osobou. Už tomu rozumíš?“ uzavřel svůj výklad krátkým smíchem.

„Dokonale,“ přikývl jsem. „Ale přesto ti mnohokrát děkuji. Jediné, co jsem chtěl, byla příležitost, a protože jsem byl připraven si ji v případě nouze vytvořit i za cenu zločinu, nemohu si stěžovat na důvody, které mi ji poskytly, byť by byly jakékoliv.“

Celé měsíce jsem docházel do Tor Hatanova paláce, a poněvadž jsem byl od přírody dobrý řečník, navíc z domova dokonale vyškolen ve společenských tancích a hrách Barsoomu, nebyl jsem ani zdaleka návštěvníkem nevítaným. V můj prospěch mluvilo i to, že se mi tu a tam podařilo vzít Sanoma Toru s sebou do některého ze čtyř největších paláců v Heliu. Tam jsem byl vždy vítán díky pokrevnímu příbuzenství mezi mou matkou a Gahanem z Gatholu, jenž se před časem oženil s Tarou z Helia.

Přirozeně jsem měl dojem, že celkem úspěšně postupuji, ale můj postup zdaleka nebyl dost rychlý na to, aby udržel krok s pádící představivostí mé touhy. Nikdy předtím jsem nebyl zamilován a cítil jsem, že pokud nebude Sanoma Tora brzy mou, zemřu. Proto jsem jednoho večera navštívil palác jejího otce, pevně rozhodnut, že než odejdu, položím jí k nohám své srdce a svůj meč. I když mě přirozené a četné komplexy zamilovaného přesvědčovaly, že jsem jen nehodný červ, kterého by mohla právem rozšlápnout, byl jsem odhodlán vyznat se jí ze své lásky, abych mohl být uznán za oficiálního nápadníka. To by mi poskytlo mnohém větší svobodu v jednání i v případě, že bych nebyl nápadník nejoblíbenější.

Byla jedna z oněch překrásných nocí, které mění starý Barsoom v krajinu zázraků. Thuria a Cluros ubíhaly temným nebem, vrhaly své měkké světlo do Tor Hatanových zahrad, zdůrazňovaly barvu šarlatových trávníků a propůjčovaly podivné odstíny nádherným květům pimalií a sorapů, zatímco chodníčky vykládané polodrahokamy jim vracely světlo tisíci odlesky. Mnohobarevný svit odražených paprsků tančil u nohou mramorových sousoší, která dodávala celé scéně ne-

skutečného kouzla.

V jednom z prostorných sálů, z něhož byl výhled do zahrad, seděli mladík a dívka. Lavice byla vyrobena z nádherného sorapového dřeva a byla by dělala čest i paláci jeddaka, tak bohatá byla její výzdoba a dokonalé řezby. Zhotovil ji umělec, kterému jistě nebylo rovno.

Na mladíkově koženém řemení byly insignie jeho hodnosti a přidělení – byl to padwar jedenadevadesátého umaku. Tím mladíkem jsem byl já, Hadron z Hastoru, a vedle mě seděla Sanoma Tora, dcera Tor Hatana. Přišel jsem do paláce naplněn odhodláním svěřit se jí se svou láskou, ale najednou jsem si připomněl, jak jsem bezvýznamný. Co vlastně mohu nabídnout téhle překrásné dceři mocného a bohatého Tor Hatana? Byl jsem jen obyčejný padwar, a ke všemu ještě chudý. Jistě, v mých žilách kolovala královská krev Gatholu, a to mělo, jak jsem věděl, v Tor Hatanových očích jistou váhu, nicméně nejsem chlubitivý a těžko jsem mohl Sanoma Toře připomínat něco takového, jako je vznešenost mého původu. Navíc jsem ani nevěděl, zda by to na ni udělalo nějaký dojem. Neměl jsem jí tedy co nabídnout, kromě své nesmírné lásky, což je ale na druhé straně ten největší dar, který může muž ženě a naopak ona jemu dát. A já se v poslední době domníval, že by mě mohla Sanoma Tora také milovat. Při několika příležitostech pro mě poslala, a přestože pak pokaždé projevila přání zajít do paláce Tary z Helia, byl jsem skutečně natolik bláhový a domníval se, že je to jen záminka, aby mohla trávit čas v mé společnosti.

„Jsi dnes večer málo zábavný, Hadrone z Hastoru,“ řekla po další velmi dlouhé odmlce, během níž jsem si v duchu připravoval slova svého vyznání tak, aby znělo půvabně a přesvědčivě.

„To bude tím,“ odpověděl jsem jí, „že se pokouším najít slova, do nichž bych zahalil ty nejkrásnější myšlenky, které mě napadají.“

„A jaké myšlenky to jsou?“ zeptala se, i když bez valného zájmu.

„Miluji tě, Sanoma Toro,“ vypravil jsem ze sebe neohrabaně. Rozesmála se. Znělo to, jako když zvoní stříbro o křišťál – krásně, ale chladně. „To je na tobě vidět už dost dlouho,“ poznamenala, „ale proč o tom mluvit?“

„A proč ne?“ opáčil jsem.

„Protože i kdybych opětovala tvou lásku, Hadrone z Hastoru, nejsem žena pro tebe,“ odvětila chladně.

„To znamená, že bys mě nedokázala milovat, Sanoma Toro?“

„To jsem neřekla,“ odpověděla.

„A mohla bys mě milovat?“ naléhal jsem.

„Mohla bych tě milovat, kdybych si takovou slabost dovolila,“ přikývla. „Ale co je to láska?“

„Láska je všechno,“ řekl jsem jí.

Sanoma Tora se zasmála. „Jestli si opravdu myslíš, že bych spojila svůj život a budoucnost s životem ošumělého padwara, i kdybych ho milovala, tak se mylíš,“ ušklíbla se nafoukaně. „Jsem dcera Tor Hatana, jehož bohatství a moc jsou jen o maličko menší než moc a bohatství královských rodin Helia. Mám nápadníky tak bohaté, že by si tě mohli koupit tisíckrát. Před necelým rokem tady čekal na mého otce vyslanec Tul Axtara, jeddaka z Jaharu, a když mě spatřil, pravil, že se vrátí. A to bych se měla kvůli té lásce, o níž mluvíš, já, která se mohu jednoho dne stát jeddarou Jaharu, provdat za nějakého chudého padwara?“

Vstal jsem. „Možná máš pravdu,“ přikývl jsem. „Jsi tak krásná, že by nikdo nevěřil, že se můžeš mýlit, ale hluboko ve svém srdci cítím, že největším pokladem každého člověka je štěstí a největší silou jeho láska. Bez těch, Sanoma Toro, je chudá i jeddara.“

„No, já to přece jen zkusím,“ odvětila pyšně.

„Doufám jen, že jeddak z Jaharu není tak kluzký jako jeho vyslanec,“ poznamenal jsem dosti podrážděně.

„Co se toho týče,“ odsekla mi, „pro mě by mohl být třeba oživlým hrcem sádla, jen když ze mě udělá svou jeddaru.“

„Takže mi nedáváš žádnou naději?“ zeptal jsem se.

„Ne, pokud můžeš tak málo nabídnout, padware,“ odpověděla Sanoma Tora.

V té chvíli otrok ohlásil Sil Vagise a já rychle odešel. Ještě nikdy v životě jsem nepropadl tak hluboké beznaději, jaká mě pohltila, když jsem se vracel do našich ubikací, avšak i když se zdálo, že veškerá naděje je mrtvá, neopustilo mě odhodlání Sanomu Toru získat. Jestliže cenou za její přízeň měly být bohatství a moc, pak získám bohatství a moc. Jak to udělám, sice nebylo tak docela jasné, ale byl jsem mladý a pro mládí není žádná věc nemožná.

Bdící jsem se nějakou chvíli převaloval na lůžku z hedvábí a kožešin, když do mého pokoje vběhl dozorčí důstojník.

„Hadrone? Jsi tady?“

„Ano,“ odpověděl jsem.

„Požehnán budiž popel mých předků!“ zvolal. „Bál jsem se, že tady nebudeš.“

„A proč bych tady neměl být?“ nechápal jsem. „Co se vlastně děje?“

„Tor Hatan, ten tlustý žok peněz, se zbláznil.“

„Tor Hatan se zbláznil? Co tím myslíš? A co to má společného se mnou?“

„Přisahá, že jsi mu unesl dceru!“

Okamžitě jsem byl na nohou. „Já že jsem unesl Sanoma Toru?“ vykřikl jsem. „Stalo se jí něco? Rychle, mluv!“

„Ona skutečně zmizela,“ pravil důstojník, „a na tom jejím zmizení je něco velmi záhadného.“

Na další už jsem nečekal. Sebral jsem řemení a v běhu si ho natahoval, zatímco jsem mířil po točitém schodišti k hangárům na střeše budovy. Neměl jsem ani dovolení, ani oprávnění užívat létající lodi, ale co na tom, když byla Sanoma Tora v nebezpečí?

Stráže u hangárů mě zadržely a vyslyšely. Nepamatuji si, co jsem jim řekl, vím jen, že jsem jim musel lhát, protože mi nakonec dovolily vypůjčit si rychlý jednomístný člun, a vzápětí už jsem letěl noční oblohou k Tor Hatanovu paláci.

Protože byl jeho dům vzdálen necelé dva haady od kasáren, byl jsem tam v okamžiku, a když jsem přistál v zahradě, která teď byla dokonale osvětlena, viděl jsem, že se tam shromáždila velká skupina lidí, mezi nimiž byli i Tor Hatan a Sil Vagis.

Jakmile jsem seskočil z paluby letounu, Tor Hatan se ke mně rozběhl se zlobným výrazem. „To jsi ty!“ křičel. „Co mi řekneš na svou obhajobu? Kde je moje dcera?“

„Na to jsem se přišel zeptat i já, Tor Hatane,“ odpověděl jsem.

„Za tím vším jistě vězíš ty!“ vykřikoval Tor Hatan. „Ty jsi ji unesl. Řekla Sil Vagisovi, že dnes večer jsi ji požádal, aby se za tebe provdala, a že tě odmítla.“

„Požádal jsem ji o ruku, to je pravda,“ přiznal jsem, „a ona mě odmítla. Tahle část odpovídá skutečnosti. Ale jestli byla unesena, při mně tvého prvního předka, nemař čas tím, že bys mě spojoval s tou ďábelskou záležitostí. Nemám s tím nic společného. Jak se to stalo? Kdo byl s ní?“

„Sil Vagis. Procházeli se v zahradě,“ odpověděl Tor Hatan.

„Ty jsi byl při tom, když ji unesli,“ obrátil jsem se k Sil Vagisovi,

„a stojíš tady živý a nezraněný?“

Bylo vidět, že znejistěl. „Bylo jich příliš mnoho,“ řekl váhavě. „Přemohli mě.“

„Viděl jsi je?“

„Viděl.“

„A já byl mezi nimi?“

„Byla tma. Nepoznal jsem ani jednoho z nich, ale je možné, že byli přestrojeni.“

„Tak oni tě přemohli?“

„Ano,“ přikývl.

„Lžeš!“ vykřikl jsem. „Kdyby na tebe byli jen položili ruku, byli by tě zabili! Utekl jsi a někde se ukryl. Ani jsi nesáhl po zbrani, abys Sanoma Toru bránil!“

„To je lež,“ ohrazoval se hlasitě Sil Vagis. „Bojoval jsem s nimi, ale byli v přesile.“

Obrátil jsem se k Tor Hatanovi. „Plytváme časem. Cožpak tady není nikdo, kdo by nám poskytl klíč k totožnosti těch mužů? Kdo by věděl, jak se sem dostali? Odkud a kdy? Jak a kterým směrem odletěli?“

„Pokouší se tě sám svést ze stopy, Tor Hatane,“ ušklíbl se Sil Vagis. „Kdo jiný než odmítnutý nápadník mohl udělat něco takového?“

„Co byste řekli, kdybych prohlásil, že kovové odznaky těch mužů patřily válečníkům z Hastoru?“

„Pak bych řekl, že jsi lhář, protože jestli jsi nedokázal rozeznat jejich tváře, jak jsi mohl poznat insignie na jejich řemení?“

V tom okamžiku se k nám připojil další důstojník jedenadevadesátého umaku. „Našli jsme člověka, který by pravděpodobně dokázal vnést alespoň částečné světlo do celé té události,“ oznámil nám, „pokud ovšem zůstane tak dlouho naživu.“

Vojáci, kteří prohledávali Tor Hatanovy pozemky a přiléhající část města, našli, a teď jich několik přinášelo, muže, jehož položili na trávník u našich nohou. Jeho polámané a zhmožděné tělo bylo zcela nahé, a jak tam tak ležel a těžce lapal po dechu, byla na něj opravdu ubohá podívaná.

Otrok vyslaný do paláce se vrátil s povzbuzujícími látkami, a když byly násilím vpraveny raněnému mezi zuby, muž poněkud ožil. „Kdo jsi?“ začal s výsledkem Tor Hatan.

„Jsem voják městské stráže,“ odpověděl slabým hlasem.

K Tor Hatanovi přistoupil vzrušeně jakýsi důstojník. „Moji lidé právě našli nedaleko místa, kde ležel tento muž, dalších šest těl,“ hlásil. „Všechna jsou stejně polámaná a potlučená.“

„Možná že se tomu přece jen dostaneme na kloub,“ řekl Tor Hatan a s těmi slovy se obrátil k oné nebohé lidské trosce na trávníku a naznačil muži, aby pokračoval.

„Byli jsme na noční hlídce nad městem a náhle jsme spatřili loď, která letěla beze světél. Když jsme se k ní přiblížili a zamířili na ni reflektory, zachytil jsem ji jedním krátkým pohledem. Neměla žádné vlajky ani označení, jež by určovaly její původ, a nevypadala také jako žádná jiná loď, kterou jsem kdy v životě viděl. Měla nízkou, dlouhou, uzavřenou kabinu a na obou stranách byla osazena dvě podivně vyhlížející děla. To bylo všechno, čeho jsem měl čas si všimnout, a pak ještě muže, který obracel jedno z děl naším směrem. Padwar našeho člunu dal okamžité povel k palbě na cizí plavidlo a téměř současně jsme vystřelili. V tom okamžiku se však náš letoun doslova rozletěl na kousky. Spadlo mi dokonce i řemení. Pamatuji se jen, jak jsem se řítit k zemi, a to je všechno.“ S těmi slovy ubožák zasténal a vydechl naposled.

Tor Hatan k sobě svolal své lidi. „V paláci nebo na okolních pozemcích musí být někdo, kdo při téhle události ještě něco viděl nebo slyšel,“ řekl. „Přikazuji proto, aby každý, kdo o té věci cokoli ví, bez ohledu na to, jestli s ní má či nemá něco společného, vystoupil a promluvil.“

Z hloučku se prodral jakýsi otrok, a jak se přibližoval, měřil si ho Tor Hatan dosti svrchu.

„No,“ zvolal odwar, „co víš? Mluv!“

„Ty jsi to přikázal, Tor Hatane,“ pravil otrok. „Jinak bych mlčel, protože vím, že tím, co řeknu, proti sobě popudím hněv velmi mocného šlechtice,“ a vrhl rychlý pohled k Sil Vagisovi.

„A budeš-li mluvit pravdu, vysloužíš si přátelství padwara, jehož meč sice není tak známý, ale je dosti silný na to, aby tě ochránil i před zlobou mocného šlechtice,“ vmísil jsem se rychle do hovoru a rovněž jsem při tom stočil zrak na Sil Vagise. Napadlo mě totiž, že to, co se chystal otrok říci, pravděpodobně nebude pro onoho měkkého zbabělce, jenž se ukrývá za maskou válečníka, žádným překvapením.

„Mluv!“ přikázal Tor Hatan netrpělivě. „A dej si dobrý pozor, aby

tvá ústa neopustilo jediné lživé slůvko.“

„Čtrnáct let poctivě sloužím ve tvém paláci, Tor Hatane,“ začal muž, „od chvíle, kdy jsem byl do Helia přivezen jako válečný zajatec po dobytí a vyplenění Kobolu, kde jsem sloužil jako osobní strážce tamního jeda, a za celá ta léta jsi neměl jediný důvod zapochybovat o mé pravdomlupnosti. Sanoma Tora mi důvěřovala, a kdybych měl této noci u boku meč, možná by ještě byla s námi.“

„No tak! No tak!“ vykřikl Tor Hatan. „K věci! Co jsi viděl?“

„Ten chlap neviděl vůbec nic,“ vyštěkl Sil Vagis. „Proč s ním mařit čas? Snaží se jen přilákat na sebe pozornost, a získat tak trochu pochybné slávy.“

„Nech ho mluvit,“ přerušil jsem Sil Vagise.

„Právě jsem vystoupil po první rampě do druhého podlaží paláce,“ vyprávěl otrok. „Mířil jsem do Tor Hatanovy ložnice, abych mu připravil hedvábí a kožešiny na noc, jak je mou povinností. Když jsem se na okamžik zastavil, podíval jsem se ven do zahrady a zahlédl tam Sanoma Toru se Sil Vagisem, kteří se procházeli v měsíčním světle.“

Bylo mi jasné, že je nevhodné, abych je takto pozoroval. Chystal jsem se pokračovat v cestě, leč náhle jsem koutkem oka uzřel, jak se z nebe do zahrady snáší letoun. Jeho motory byly neslyšné a na palubě nesvítilo jediné světlo. Zdálo se, že je to spíše zjevení než skutečná loď. Její vzhled byl tak zvláštní a nezvyklý, že už to samo by přilákalo mou pozornost. Byly tady však i jiné důvody. Neosvětlené lodi se většinou v noci pohybují se zlými úmysly, a proto jsem se opět zastavil a sledoval ji.

Přistála naprosto nehlukně za zády Sanoma Tory a Sil Vagise. Nevěděli o její přítomnosti, dokud jejich pozornost nepřilákalo zacínání výzbroje jednoho z válečníků, kteří vyskočili z nízké kabiny, jakmile se loď přiblížila k zemi. Při tom zvuku se Sil Vagis otočil. Na okamžik stál jako zkamenělý, ale když se cizí bojovníci rozběhli přímo k němu, otočil se a prchal do úkrytu hustých křovin v zahradě.“

„To je lež!“ vykřikl Sil Vagis.

„Mlč, ty zbabělče!“ přerušil jsem ho. „Pokračuj, otroku,“ přikazoval Tor Hatan.

„Sanoma Tora nevěděla o přítomnosti cizích válečníků, dokud se na ni zezadu nevrhli. Všechno se to zběhlo tak rychle, že jsem měl sotva čas uvědomit si důvod tajemné návštěvy, a Sanoma Toru už

svíraly hrubé ruce neznámých mužů. Jakmile jsem pochopil, že cílem nočního útoku je moje paní, seběhl jsem z rampy a běžel do zahrady, jenže než jsem dorazil na místo, kde se vše odehrávalo, odvěkli ji už na palubu letounu. Ještě v té chvíli, kdybych byl měl meč, mohl jsem ve službách Sanomy Tory zemřít, protože jsem doběhl k tajemné lodi v okamžiku, kdy na její palubu vystupoval poslední válečník. Chytil jsem ho za řemení, pokoušel se ho stáhnout k zemi a přitom jsem hlasitě křičel, abych přilákal pozornost palácové gardy. Než se mi to podařilo, tasil jeden z jeho druhů na palubě dlouhý meč a divoce zaútočil na mou hlavu. Naštěstí čepel jen sklouzla, ale přece jen mě stáčila na chvílku téměř omráčit. Musel jsem proto pustit onoho cizího bojovníka a zraněn jsem upadl na trávník. Když jsem zase nabyl vědomí, byla loď pryč a ze strážnice vybíhali muži palácové gardy. To je vše, co vím, a je to pravda.“

Tor Hatanův chladný pohled hledal k zemi sklopené oči Sil Vagise. „Co mi k tomu řekneš?“ naléhal.

„Ten muž je podplacený Hadronem z Hastoru,“ vykřikl Sil Vagis.

„Vypráví samé lži. Když se objevili, zaútočil jsem na ně, ale bylo jich mnoho a přemohli mě. Tenhle muž tam vůbec nebyl.“

„Dovol, abych se ti podíval na hlavu,“ obrátil jsem se k otrokovi. Když přišel a klekl přede mnou na zem, viděl jsem dlouhou rudofialovou podlitinu hned za uchem, jakou by mohla způsobit čepel meče, která dopadla naplocho a odrazila se. „Podívej,“ ukázal jsem Tor Hatanovi na krvavou modřinu, „to je důkaz pravdomluvnosti a odvahy tvého otroka. A teď se podívejme na zranění helijského šlechtice, který se podle svých vlastních slov pustil sám do boje proti obrovské přesile. V takovém zápase musel jistě utržit přinejmenším nějaký ten škrábanec.“

„Pokud ovšem není tak úžasný šermíř jako sám velký John Carter,“ prohlásil velitel palácové stráže se špatně skrývanou jízlivostí.

„Je to spiknutí,“ křičel Sil Vagis. „To snad u tebe, Tor Hatane, platí víc slovo otroka než slovo helijského šlechtice?“

„Spoléhám na svědectví svých očí a uší,“ odpověděl odwar, obrátil se k Sil Vagisovi zády a oslovil otroka. „Poznal jsi některého z těch, kdož unesli Sanoma Toru, nebo jejich insigne?“

„Do tváří jim bylo vidět velmi špatně, ale stačil jsem si prohlédnout řemení a kov toho, kterého jsem se pokusil stáhnout z paluby letounu.“

„A byly to kovové insignie Hastoru?“ zeptal se dychtivě Tor Hatan.

„Při mém prvním předkovi, nebyly,“ zavrtěl otrok rozhodně hlavou. „Nebyl to ani odznak žádného z ostatních měst helijské říše. Vzory a písmo jsem nepoznal, a přece na nich bylo něco tak povědomého, že mě to rozechvělo. Jsem si jist, že už jsem je někdy v životě viděl, ale kdy a kde, to si nedokážu vybavit. Když jsem ještě sloužil svému jedovi, bojoval jsem s útočníky z mnoha zemí, a je tedy možné, že jsem v některém z bojů onen znak spatřil.“

„Jsi už přesvědčen, Tor Hatane, že obvinění, která se na mě snažil svalit Sil Vagis, jsou bezpředmětná?“ zeptal jsem se.

„Ano, Hadrone z Hastoru,“ přikývl odwar.

„Pak bych se s tvým dovolením vydal na cestu,“ řekl jsem.

„A kam?“

„Najít Sanoma Toru,“ odvětil jsem.

„A jestli ji opravdu nalezneš,“ doplnil Tor Hatan, „a bezpečně mi ji vrátíš, je tvá.“

Jeho velkorysou nabídku jsem nijak nekomentoval, jen jsem se hluboce uklonil. V duchu jsem si však pomyslel, že k něčemu takovému se pravděpodobně bude chtít vyjádřit i Sanoma Tora – a já jsem nestál o ženu, která by si mě nevzala z vlastní vůle.

Vyskočil jsem na palubu letounu, na kterém jsem před chvílí přiletěl, a vzápětí už jsem mířil směrem k mramorovému paláci Vládce Barsoomu, protože bez ohledu na pozdní noční hodinu jsem byl rozhodnut promluvit s ním co nejdříve.

SESTŘELEN

Když jsem se blížil k paláci Vládce Marsu, viděl jsem tam známky aktivity na tuto noční hodinu dosti neobvyklé. Letouny startovaly a přistávaly, a jakmile jsem se snesl na část střechy vyhrazenou pro vojenské stroje, viděl jsem, že tam stojí mnoho letadel nejvyšších důstojníků Vladařova štábu.

Protože jsem byl v paláci častým návštěvníkem a znala mě většina důstojníků Vladařovy osobní stráže, neměl jsem potíže s povolením ke vstupu do budovy, a zanedlouho už jsem čekal v předpokoji onoho malého salóнку, kde Vládce Barsoomu přijímá k soukromým audiencím, zatímco jeden z otroků mě odběhl ohlásit svému pánovi.

Nevím, jak dlouho jsem čekal. Nemohlo to být více než několik minut, ale mně to připadalo jako celá věčnost, protože moje mysl byla naplněna jedinou myšlenkou, totiž obavou, že žena, kterou miluji, je ve strašlivém nebezpečí. Choval jsem přesvědčení, možná nesmyslné, avšak o to opravdovější, že jen já jediný ji dokážu najít a že každá minuta zdržení zmenšuje její naději na záchranu.

Nakonec jsem byl pozván dovnitř, a jakmile jsem se ocitl před největším válečníkem Barsoomu, zjistil jsem, že je obklopen muži z nejvyšší helijské rady.

„Předpokládám,“ řekl John Carter, známý svým přímým přístupem k věcem, „že důvod, který tě sem dnes v noci přivádí, Hadrone z Hastoru, má něco společného s únosem Tor Hatanovy dcery. Víš něco, nebo máš nějakou teorii, která by vrhla na celou tu záležitost světlo?“

„To nemám,“ odpověděl jsem. „Přišel jsem jen proto, abych získal tvůj souhlas – hodlám se totiž okamžitě vydat na cestu a pokusit se najít stopu únosců Sanoma Tory.“

„A kde chceš začít s pátráním?“ zeptal se mě.

„To zatím nevím, pane,“ odvětil jsem, „ale já ji najdu!“

Usmál se. „Taková jistota je určitě velmi dobrá věc,“ řekl, „a protože vím, z čeho pramení, uděluji ti povolení, které žádáš. Únos dcery helijské říše je sám o sobě činem natolik vážným, že si zaslouží, aby byly použity všechny prostředky k dopadení pachatelů a dívka byla navrácena domů. V tomto případě je však s únosem spojeno ještě něco, co bychom mohli považovat za vážné nebezpečí pro celou

říši. Jak možná víš, tajemná loď byla vyzbrojena děly, jež vyzařovala neznámou sílu, která rozkládá veškeré kovy. Ona síla zcela zničila hlídkový člun, jenž ji zastavil, stejně jako kovové součásti výzbroje a výstroje jeho posádky. Tato skutečnost byla zjištěna při průzkumu trosek letounu a těl nešťastných mužů. Dřevo, kůže, svalovina, všechny předměty z říše rostlinné či zvířecí, které byly na palubě, byly nalezeny roztroušeny po zemi, ale po čemkoliv kovovém nezbylo ani stopy.

Ríkám ti to proto, že dnešní událost v mých myšlenkách vyvolala určité dohady, které by mohly být klíčem k všeobecnému směru, v němž snad leží město, z něhož pocházejí únosci, a tedy noví nepřátelé Helia. Jsem přesvědčen, že tohle byl jen první úder, protože každému loďstvu vybavenému podobnými děly by bylo Helium vydáno na milost a nemilost – a existuje jen několik barsoomských měst mimo hranice helijské říše, která by se s radostí nechopila takové zbraně a s ní příležitosti zmocnit se pokladů helijského dvojměstí.

Už nějaký čas nás hluboce znepokojuje zvětšující se počet ztracených lodí našich vojsk. Ve většině případů šlo o koráby mapující vzdušné proudy a atmosférický tlak v různých místech Barsoomu, daleko za hranicemi říše. V posledních dnech se s jistotou potvrdilo, že podstatná většina oněch zmizelých lodí křižovala prostor v jižních oblastech západní polokoule. Je to velmi nehostinná část naší planety, alespoň podle toho mála, co víme. Naše znalosti o této oblasti jsou poměrně minimální, poněvadž jsme s nepřátelským lidem, obývajícíím ony rozlehlé prostory, dosud nenavázali žádné obchodní styky.

Tak tohle je, Hadrone z Hastoru, pouhý náznak, jen velmi mlhavá domněnka a nezřetelná stopa, ale já ti ji nabízím se vším, co obnáší. Od této hodiny do zítřejšího poledne vyrazí tisíc jednomístných průzkumných letounů a jejich piloti budou pátrat po únoscích Sanoma Tory – avšak to ještě nebude všechno. Vzlétnou i křižníky a válečné lodi, protože Helium musí zjistit, které město nebo národ vyvinuly onu ničivou zbraň, jež byla použita dnes v noci nad Heliem.

Věřím, že ta zbraň byla vynalezena skutečně velmi nedávno, a ať už ji vlastní kdokoliv, nepochybně její majitel vynakládá veškerou snahu a úsilí vyrobit ji v takovém množství, aby mu umožnila stát se pánem světa. Domluvil jsem. Běž a necht' tě provází štěstí.“

Jistě uvěříte, když řeknu, že jsem nemařil ani okamžik, a teď, ledva jsem obdržel povolení od Johna Cartera, jsem byl odhodlán vyrazit okamžitě na cestu. Vrátil jsem se do kasáren a spěšně si připravil věci. To představovalo především vybrat si pečlivě vhodné zbraně a vyměnit zdobné řemení, které jsem nosil do společnosti, za jiné, mnohem jednodušší, ovšem vyrobené ze silnější a trvanlivější kůže. Moje válečná výstroj je vždy ta nejlepší, jakou si mohu dovolit, avšak prostší a mnohem méně zdobená. Zhotovuje mi ji na zakázku proslulý výrobce řemení v Menším Heliu. Zbraně, jimiž jsem se vybavil na cestu, představovaly klasický výběr, tedy dlouhý meč, krátký mečík, dýka a pistole. Vzal jsem si s sebou také dostatečnou zásobu munice a větší množství koncentrovaných potravin, které se v bojích a za války běžně užívají.

Zatímco jsem si připravoval tyto základní potřeby, jež budou spolu s jednoduchou spací kožešinou představovat celou mou výbavu, rozebíral jsem v duchu různé důvody, které mohly vést k únosu Sanoma Tory. Snažil jsem se v mozku najít sebemenší vzpomínku, jež by mi mohla napovědět, nebo alespoň naznačit totožnost jejích únosců. Při tom jsem si vzpomněl, jak mi vyprávěla o Tul Axtarovi, jedakovi Jaharu – nic jiného jsem ve svých závitech přes sebevětší snahu nenašel. Matně jsem si vybavoval Tul Axtarova vyslance, který před časem navštívil helijský dvůr. Slyšel jsem, jak se chvástal bohatstvím a mocí svého jeddaka a krásou jeho žen. Možná že by bylo lepší porozhlédnout se v pátrání spíše k Jaharu než kterýmkoliv jiným směrem, ale současně jsem se rozhodl, že se ještě před odletem zastavím v paláci Tor Hatana a promluvím si s otrokem, který byl svědkem únosu Sanoma Tory.

Právě jsem se chystal vyrazit, když mě napadla další myšlenka. Věděl jsem, že v Chrámu vědění je možno nalézt vzory kovových insignií a koženého řemení všech národů Barsoomu, tedy alespoň těch, které byly v Heliu známy. Vypravil jsem se okamžitě do oné budovy a s přispěním úředníka jsem nakonec našel vyobrazení znaků a výstroje jaharských válečníků. Pomocí geniálního fotostatického procesu mi na místě zhotovili kopii nákresu a s ní jsem si pospíšil do Tor Hatanova paláce.

Odwar nebyl přítomen, jelikož byl povolán do Vladařova paláce, ale jeho majordomus mi přivolal otroka Kal Tavana, jenž byl svědkem zmizení Sanoma Tory a pustil se do boje s jedním z jejích únos-

ců.

Když muž přišel, prohlédl jsem si ho pečlivěji než předtím. Byl dobře stavěný, s čistě řezanými rysy a celé jeho chování prozrazovalo, že jde o válečníka.

„Tvrdil jsi, myslím, že pocházíš z Kobolu?“ začal jsem.

„Narodil jsem se v Tjanathu,“ odpověděl mi. „Měl jsem rodinu, ženu a dceru. Moje žena padla rukou vraha a dcera zmizela, když byla ještě velmi mladá. Nikdy se mi nepodařilo zjistit, co se s ní stalo. Tjanath mi příliš připomínal šťastné chvíle a můj zármutek byl tak hluboký, že jsem tam prostě nedokázal zůstat. Stal jsem se panthannem a hledal službu v jiných městech. Tak se stalo, že jsem sloužil i v Kobolu.“

„A tam ses seznámil s řemením a odznaky mnoha měst a národů?“

„Ano,“ přitakal.

„A komu patří tyhle insignie a řemení?“ Podal jsem mu kopii, již jsem si donesl z Chrámu vědění.

Krátce si obrázek prohlédl a v jeho očích zaplálo světlo poznání. „To je ono,“ vykřikl, „to je to řemení!“

„Jaké řemení myslíš?“

„Tohle řemení a odznaky měli válečníci, kteří unesli Sanoma Toru,“ odpověděl.

„Takže totožnost únosců jsme určili,“ přikývl jsem a pak jsem se otočil k majordomovi. „Pošli okamžitě kurýra k Vládcí Barsoomu. Ať ho informuje, že Tor Hatanova dcera byla unesena muži z Jaharu. Domnívám se, že to byli vyslanci Tul Axtara, jaharského jeddaka.“ Bez dalších slov jsem opustil palác a vydal se ke svému plavidlu.

Když jsem se vznesl nad kupole, věže a rozlehlé přistávací plošiny Většího Helia, zamířil jsem předí svého člunu k západu, a sotva jsem nastavil největší rychlost, letoun vyrazil řídkým vzduchem umírajícího Barsoomu k nesmírným prostorám jihozápadní polokoule, v nichž ležel i Jahar. Byl jsem teď přesvědčen, že Sanoma Tora byla odvezena právě tam, ne aby se stala Tul Axtarovou jeddarou, ale jeho otrokyní, protože na Barsoomu není zvykem, aby si panovníci brali své zákonité družky násilím.

Věřil jsem, že jsem přišel na kloub důvodu Sanoma Tořina únosu – a že je to důvod, který by vzbudil její nesmírnou nelibost, poněvadž byl velmi nelichotivý. Byl jsem si jist, že Tul Axtarův vyslanec popsal svému pánu kouzlo a krásu Tor Hatanovy dcery, ale pro-

tože nebyla dostatečně vznešeného rodu, aby se mohla stát jeho jeddarou, použil jiného způsobu, jak se jí zmocnit. Krev se mi při těch myšlenkách vařila, avšak můj úsudek mě ujišťoval, že jinak tomu být nemohlo.

V několika minulých letech – měl bych asi říci v posledních deseti dvaceti – došlo k velkému pokroku v letectví, k většímu než předtím za celých pět století.

Dokonalost řídicího cílového kompasu objeveného Carthorisem z Helia je mnoha znalci považována za počátek nové éry leteckých vynálezů. Celá staletí jsme setrvali v tichém rybníčku sebeuspokojení, jako kdybychom dosáhli vrcholu dokonalosti, za který není třeba vyhlížet, protože již neexistuje nic, co by vylepšilo naši skvělou vědu.

Carthoris z Helia, jenž zdědil nepokojnou, zvědavou povahu svého na Zemi zrozeného otce, nás probudil. Nejlepší mozky naší planety přijaly tuto výzvu a výsledkem bylo rychlé zdokonalování vzhledu i technických parametrů vzducholodí všech tříd, a to dále vedlo k revoluci v oblasti konstrukce motorů.

Mysleli jsme si, že naše lehké, malé, avšak mocné rádiové motory se již nedají vylepšit a že člověk nikdy nebude cestovat bezpečněji ani ekonomičtěji než rychlostmi, jakých dosahují naše jednomístné průzkumníky – což je jedenáct set haadů za zodu (*tj. zhruba dvě stě sedmdesát kilometrů v hodině*) – když jakýsi naprosto neznámý padwar helijské flotily oznámil, že se mu letecký motor podařilo zdokonalit. Jeho nový agregát vážil o polovinu méně než naše současné a dokázal lodím dodat rychlost dvojnásobnou.

A právě tímto typem pohonu byl vybaven můj letoun – stroj, který zdánlivě nepotřebuje palivo, protože čerpá svou neviditelnou a neměřitelnou energii z nevyčerpatelného a neomezeného magnetického pole planety.

Jsou jisté základní charakteristiky nového motoru, které zná jen jeho vynálezce a helijská rada, a ty jsou velmi žárlivě a dokonale střezeny. Tyč vrtule, jež sahá poměrně daleko mimo trup letounu, je konstruována z většího množství souběžně položených segmentů, pečlivě od sebe izolovaných. Kolem hřídele je několik dosti složitých ložisek, která ji přidržují. Tato ložiska jsou propojena se zařízením zvaným akumulátor, s jehož pomocí je magnetická energie planety přes rotory dodávána přímo vrtuli.

Rychlost se mění zvyšováním nebo snižováním počtu ložisek, jež jsou právě napojena na akumulátor. To se provádí pomocí páky, kterou ovládá ze svého místa pilot. Ten obvykle na palubě leží na břiše a je jištěn bezpečnostními pásy, upevněnými ke kovovým kruhům zasazeným v trupu letounu.

Hranice maximální rychlosti, jak říká vynálezce, je závislá pouze na poměru síly k váze lodi. Můj jednomístný průzkumník snadno dosahoval rychlosti dvou tisíc haadů za zodu (*zhruba pět set kilometrů v hodině*), ale jeho konstrukce už by byla nesnesla účinek silnějšího motoru. Zvýšit výkon by přitom bylo velmi jednoduché – stačilo prodloužit osu vrtule a přidat další nosná ložiska.

Když byly v Hastoru minulý rok prováděny s novým letounem zkoušky, byl podniknut pokus letět s jednomístným strojem výjimečnou rychlostí tři tisíce tři sta haadů za zodu (*asi osm set kilometrů v hodině*), ale těsně předtím než loď dosáhla rychlosti tří tisíc haadů, roztrhal ji její vlastní motor na kusy. Teď se pokoušíme získat co největší výkon při minimální váze, a až naši technici uspějí, jistě se dočkáme dalšího zvýšení rychlosti. Nepochybuji, že snadno dosáhneme sedmi tisíc haadů za zodu (*to znamená přes tisíc kilometrů v hodině*), protože možnosti tohoto skvělého motoru jsou vsutku bez hranic.

Jen o trochu menší zázrak představuje směrový řídicí kompas Carthorise z Helia. Zaměříte hrot šipky na kterýkoliv bod na jedné z polokoulí, otevřete přívod paliva naplno a můžete si klidně lehnout a spát. Vaše loď vás dopraví na místo určení, zastaví se nějakých sto yardů nad zemí a její poplašné zařízení vás probudí. Je to skutečně velmi jednoduchý přístroj – jsem si však jistý, že John Carter už ho popsal v jednom ze svých četných rukopisů.

V dobrodružství, do kterého jsem se pustil já, mi však kompas nebyl nijak zvlášť platný, protože přesné umístění Jaharu jsem neznal. Ale přesto jsem ho nastavil zhruba na třicet stupňů jižní šířky a třicet pět stupňů východní délky, poněvadž jsem věřil, že Jahar leží jihozápadně od tohoto bodu.

Letěl jsem nejvyšší rychlostí, už dávno za mnou zůstaly úrodné lány a oblasti v okolí Helia, a teď můj stroj plul nad opuštěnými a pustými kraji, nad pláněmi okrového mechu pokrývajícího vyschlá dna moří. Tady se kdysi převalovaly marsovské oceány a nesly na svých vlnách šťastnou rasu veselých a bohatých lidí, z kterých teď už

zbyly jen stíny v napůl zapomenutých legendách Barsoomu.

Minul jsem okraje náhorních planin, jež kdysi byly plážemi a nyní vyznačovaly hranici pobřeží bývalého světařilu, a vznášel jsem se dále nad polorozpadlými svědky zašlé slávy – nad mrtvými městy Barsoomu. Přestože byla v troskách, vyzařovala z nich vznešená velikost, která dokáže ohromit i člověka moderního věku. Další roztroušené ruiny vyznačovaly onu tragickou cestu, po níž lidé kráčeli, jako by se snažili zadržet ustupující linii pobřeží. Ta beznadějná pouť končila posledními zříceninami, rozkládajícími se prakticky uprostřed vyschlého dna bývalého moře, kde kdysi zahynulo poslední město. Postupně zbaveno obchodního spojení i své moci se nakonec stalo snadnou obětí hord divokých zelených kmenů, jejichž potomci jsou dnes jedinými vládci oněch pustých a suchých plání, jež kdysi bývaly dny životodárných oceánů. Nenávidící a nenávidění, nevšímaví k lásce, veselí či štěstí, vedou své dlouhé a divoké životy, sváří se se svými sousedy i mezi sebou a každý náhodný poutník nebo dobrodruh, který se ocitne na jejich pustém a nehostinném území, se jim stává vhodnou kořistí.

Přestože jsou všichni zelení muži divocí a strašní, existuje jen málokterý jiný kmen, jehož krutá povaha a krvavé výboje by budily v srdcích rudých bojovníků takovou hrůzu jako zelené hordy z Torquasu.

Město Torquas, od něhož odvozují své jméno, bylo kdysi, na prastarém Barsoomu, jedno z nejmocnějších a nejvznešenějších. I když bylo po celé věky opuštěno všemi, s výjimkou zelených kočovníků, je stále ještě vyznačeno na každé mapě, a protože leželo přímo ve směru mé cesty do Jaharu a já ho nikdy neviděl, upravil jsem úmyslně svůj kurs tak, aby vedl nad ním. Když jsem pak v dálce zahlédl mohutné věže a hradby, pocítil jsem záchvat vzrušení a touhu po dobrodružství, kterou tato stará barsoomská města v nás, rudých mužích, pravidelně vyvolávají.

Jakmile jsem se přiblížil k Torquasu, snížil jsem rychlost a klesl podstatně níže, abych měl lepší výhled. Jak překrásné město to muselo ve své době být! Ještě dnes, po všech těch tisíciletích, která uplynula od chvil, kdy se široké ulice hemžily zástupy spokojených a zámožných obyvatel, stály jeho skvostné paláce v celé své slávě, kterou sice čas i živly dokázaly nahlodat, ale rozhodně ne zničit.

Jak jsem kroužil nízko nad střechami, viděl jsem celé kilometry

ulic, kam nevstoupila noha člověka snad po nesčetné věky. Kamenné dláždění chodníků bylo porostlé okrovým mechem, z něhož tu a tam vyrážel zakrslý keř nebo strom či další z rostlinných druhů, které si stačí najít obživu i v této pustině. Tichá, opuštěná nádvoří se ke mně obracela jako prázdné oči. Tu a tam se u nějaké budovy propadla střecha, ale z větší části zůstávaly stavby v pořádku, zasněžené, sebevědomé, oplývající bohatstvím a krásou obvyklými v oné pradávné době. Ve svých představách jsem viděl překrásné noční pokrývky a kožešiny rozložené na slunci, zatímco ženy klábosí pod hedvábnými baldachýny a jejich bohatě zdobená řemení vrhají s každým pohybem desítky odlesků. Viděl jsem praporce vlající ze stovek stěžňů a mocné lodi kotvící v přístavu, jak se zvedají a klesají přílivem neklidného moře. V ulicích krácejí rozkolébaní námořníci a zavalití válečníci stojí na stráži před branou každého z paláců. Ach, jaký to obrázek kouzlila má představivost, jaké pestré obrazy jsem viděl namísto mrtvého ticha opuštěného města – a pak, když mě jeden z velkých okruhů přivedl nad nádvoří jakéhosi úžasného paláce, stojícího na okraji hlavního náměstí, spatřil jsem něco, co okamžitě rozbilo můj barevný sen o minulosti. Přímo pod sebou jsem viděl skupinu velkých thoatů zavřených v místech, kde snad kdysi mohla být jedakova královská zahrada.

Přítomnost oněch obrovitých zvířat mohla znamenat jen jedinou věc, a sice tu, že jejich divocí zelení pánové jsou nedaleko.

Když jsem letěl nad nádvořím, zvedl jeden z těch neklidných a zuřivých tvorů hlavu, spatřil mě a okamžitě začal vztekle řvát. Ostatní thoatové, jejichž nevrlost byla probuzena rykem jejich druha, počali obracet oči vzhůru, a jakmile mě objevili, rozpoutala se pravá bouře řevu, trubení a jekotu. To mělo za následek další věc, kterou jsem už samozřejmě předpokládal. Z okna paláce vyskočil na dvůr zelený bojovník, a přestože jsem právě mizel za vrcholky budov lemujících dvůr, zahlédl mě.

Okamžitě jsem si uvědomil, že nejsem na místě, kde by bylo vhodné se zdržovat. Otevřel jsem pohon motoru naplno a současně začal stoupat vzhůru. Když jsem prolétal nad střechou budovy a míjel ulici na její druhé straně, zahlédl jsem, jak se z paláce vyhnulo nějakých dvacet zelených válečníků a se zvednutými hlavami pátrali po obloze. Bojovník, který byl na hlídce, je upozornil na přítomnost.

Proklel jsem se za svou hloupost, jelikož jsem zbytečně riskoval jen proto, abych uspokojil vlastní zvědavost. Okamžitě jsem začal s lodí kličkovat a stoupal tak rychle, jak to jen šlo, zatímco zdola ke mně zřetelně doléhaly divoké výkřiky. Viděl jsem, jak se směrem ke mně zvedají dlouhé, ošklivě vyhlížející hlavně pušek. Slyšel jsem, jak kolem syčí střely, ale přestože první salva byla celkem dobře mířená, letoun nebyl ani jednou zasažen. Ještě okamžik, a budu z dostřelu a v bezpečí, a já se modlil k tisíci předků, aby mě ochraňovali těch několik krátkých minut, než se dostanu do potřebné vzdálenosti. Už už jsem si myslel, že se mi to podařilo, a právě jsem si chtěl poblahopřát ke svému štěstí, když jsem slyšel, jak do kovu člunu narážela kulka, pak výbuch náboje, a to už jsem byl skutečně mimo dostřel.

Zatímco můj stroj mizel k jihozápadu, k uším mi dolehly vzdálené výkřiky zklamání a já byl šťastný, že jsem se z té ošklivé situace dostal bez úhony.

Už jsem byl nějakých sedmdesát karadů (*karad má zhruba rozměr jednoho zeměpisného stupně*) od Helia, ale uvědomoval jsem si, že Jahar může být stále ještě padesát až sedmdesát karadů daleko, a já si pevně umínil, že už nebudu riskovat, abych se zbytečně nedostával do nebezpečných situací, jako byla ta, ze které jsem právě unikl.

Znovu jsem letěl velkou rychlostí, a sotva jsem si stačil popřát k úspěchu, uvědomil jsem si, že mám potíže s udržením výšky. Můj stroj jako by ztěžkl a já téměř okamžitě uhodl to, co se mi později kontrolou potvrdilo – totiž že jedna z mých nadlehčovacích nádrží byla poškozena výbušnou střelou zeleného bojovníka.

Abych si dále vyčítal svou neopatrnost, to mi připadalo jako zbytečné plýtvání duševní energií, i když vás mohu ujistit, že jsem si velmi trpce uvědomoval, jak obrovskou jsem udělal chybu a jaký může mít vliv na osud Sanoma Tory. Zdálo se, že už nebudu schopen dále se podílet na pokusech o její záchranu. Důsledky, vyplývající z celé události pro mě, mi nedělaly ani z poloviny takové starosti jako pomýšlení na nepopsatelná nebezpečí, v nichž se musí nacházet Sanoma Tora. Odhodlání zachránit ji mě mezitím posedlo takovou měrou, že jsem si ani v duchu nepřipouštěl možnost neúspěchu.

Tahle katastrofa dopadla na mé naděje jako strašlivý úder, ale ani ona je nerozbila úplně, protože taková už je moje povaha, že dokud ve mně zbývá alespoň jiskřička života, nevzdávám se.

Nedokázal jsem říci, jak dlouho se ještě můj letoun udrží ve vzduchu, a poněvadž jsem věděl, že nemám potřebné náradí ani materiál, abych opravil proraženou nadlehčovací nádrž, zdálo se mi nejjednodušší zvýšit co nejvíc rychlost a urazit co největší vzdálenost, než budu přinucen snést se k zemi. Moje loď byla konstruována tak, že čím větší byla její rychlost, tím méně potřebovala sílu osmého paprsku v nadlehčovacích nádržích. Přesto jsem věděl, že okamžik, kdy budu nucen přistát v tomto nehostinném, pustém kraji, už není daleko.

Od chvíle, co byl můj člun poškozen, jsem musel urazit vzdálenost nějakých dvou tisíc haadů a nyní jsem letěl nad širokým suchým údolím, jímž se kdysi valily vody oceánu, avšak teď bylo porostlé mechem. Daleko před sebou jsem viděl linii nízkých pahorků, které pravděpodobně vyznačovaly jihozápadní pobřeží zátoky. Směrem k severozápadu se táhlo vyschlé mořské dno, kam oko dohlédlo, ale to nebyl směr, kterým jsem chtěl pokračovat v cestě, a proto jsem mířil k pahorkům a doufal, že se mi podaří udržet dostatečnou výšku, abych je překročil – nicméně jak se začaly přibližovat a rostly, moje naděje se rychle zmenšovala a já si uvědomil, že konec mého letu už je jen otázkou několika minut. V té chvíli jsem také spatřil ruiny dalšího z opuštěných měst na úpatí kopců a musím říci, že to byl vítaný pohled, protože v prastarých studnících těchto rozvalin bývá voda. O jejich údržbu se totiž většinou starají zelení nomádi z plání.

Ted' už jsem se vznášel pouhých několik desítek stop nad povrchem země. Musel jsem omezit rychlost, abych předešel katastrofě při přistání, a to znamenalo, že konec letu se již definitivně přiblížil. Zanedlouho jsem se skutečně hladce a lehce snesl do okrové vegetace, necelý haad od přístavních mol opuštěného města.

V PASTI

Moje přistání bylo v jedné věci nešťastné, a sice v tom, že jsem zůstal na dohled opuštěného města na holé pláni, bez jediné možnosti úkrytu pro případ, že by v troskách žil některý z početných kmenů zelených nomádů, kteří si ve zbytcích prastarých sídel často zřizovali své hlavní stany.

Pravda je, že se většinou usazovali v těch největších a nejvznešenějších palácích, a ty obvykle stávaly ve středu města, dosti daleko od bývalých přístavů. To mi dávalo jistou naději, že i kdyby ve zříceninách některý z kmenů sídlil, mohl bych dorazit do úkrytu a částečného bezpečí jednoho z blízkých domů dříve, než mě odhalí.

Protože byl můj letoun k nepotřebě, nezbývalo mi nic jiného než ho opustit, a tak jsem se vydal jen se zbraněmi, zásobou střeliva a potravin směrem ke starému pobřeží. Postupoval jsem co nejrychleji. Nedokázal jsem odhadnout, zda jsem se k prvním budovám dostal nepozorován, ale každopádně jsem tam dorazil, aniž bych zahlédl nějakou stopu života nebo pohybu.

Často se stává, že některé oblasti těchto starých měst obývají obrovští bílí opové Barsoomu, kteří jsou v mnoha směrech ještě nebezpečnější a obávanější než zelení válečníci. Nejen proto, že jsou tato člověku podobná stvoření obdařena nesmírnou silou a zuřivostí, ale především proto, že jsou nenasytnými lidojedy. Říká se, že bílí opové jsou tak strašliví, že jako jediní tvorové na Barsoomu dokážou vzbudit strach v srdcích zelených Mart'anů.

Vzhledem k nebezpečím, která mohla číhat v prastarých ruinách, by se mohlo zdát udivující, že jsem se k nim vůbec přiblížil, ale abych řekl pravdu, neměl jsem prakticky na výběr. Kdybych se pustil opačným směrem, byl by mě na okrově zbarvené nekonečné pláni vyschlého mořského dna objevil první bílý veleop nebo zelený Mart'an, který by putoval směrem k městu, nebo by náhodou vyšel z ulic na bývalé nábřeží. Proto jsem musel vyhledat co nejrychleji místo, kde bych se ukryl a počkal do chvíle, než nastane noc. Pod rouškou tmy jsem se mohl celkem bezpečně vydat na pláň, ale vzhledem k tomu, že se mi do té doby nenaskýtal jiné útočiště, nezbývalo mi nic jiného než jít do města. Mohu vás ujistit, že když jsem vstoupil na začátek široké třídy, která procházela kdysi rušným přístavem, mé

pocity byly smíšené, avšak převládala v nich nejistota a obavy. Hned za nábrežní komunikací se tyčily zbytky domů, v nichž byly původně obchody a skladiště – jejich slepá okna teď němě shlížela na zaprášené trosky. Pryč byly vznešené lodě! Ty tam byly pestré zástupy spěchajících lidí! Zmizelo i samo moře!

Přešel jsem ulici a vstoupil do jedné z vyšších budov, která byla, jak jsem si všiml, korunována vysokou věží. Celá stavba, a to včetně věže, se zdála být skvěle zachovaná. Došel jsem k názoru, že kdyby se mi podařilo vystoupit až na vrchol, získal bych skvělý rozhled po celém městě a krajině, jež se za ním prostírala směrem k jihozápadu, tedy směrem, kterým jsem byl odhodlán postupovat dál ve své cestě do Jaharu. Dorazil jsem do budovy nepozorován, a když jsem prošel vchodem, ocitl jsem se v rozlehlé místnosti, jejíž původní účel a použití se už nedaly určit, protože ozdoby a malby, které v minulosti pravděpodobně zdobily její stěny, dávno setřel čas a nábytek, jenž by poskytl nějakou stopu, byl vystěhován nebo se rozpadl na prach. Na vzdálenějším konci sálu byl obrovský krb. Po jeho jedné straně klesala rampa do podzemí, zatímco na druhém boku stoupala podobná plošina do vyššího patra.

Chvíli jsem napjatě naslouchal, ale nezaslechl jsem jediný zvuk ani v budově, ani v jejím okolí, a proto jsem celkem klidně začal vystupovat vzhůru.

Pokračoval jsem stále výš, patro za patrem, a poněvadž každé podlaží tvořila prakticky jediná obrovská místnost podobná té v přízemí, došel jsem k názoru, že šlo o skladiště zboží, jež kdysi procházelo tímto prastarým přístavem.

Z posledního patra vedl dál dřevěný žebřík, který stoupal středem věže vzhůru. Byl z pevného skeelu, prakticky nezničitelného dřeva, a tak ačkoliv jsem věděl, že může být starý pět nebo také pár set tisíc let, neváhal jsem mu svěřit svou váhu.

Kruhá šachta vnitřního prostoru věže, kterou procházel žebřík, byla poměrně tmavá. V každém patře bylo sice okno, ale to bylo umístěno v místnosti oddělené od jádra budovy, a navíc jich byla většina zavřených, takže vnitřek ozařovalo jen nepřímé světlo.

Vystoupil jsem do až druhého podlaží věže, když jsem měl dojem, že jsem kdesi pod sebou zaslechl podivný zvuk.

Byl to prakticky jen slabý náznak, tichý šramot, ale v tichu, jež vládlo v pustém městě, mi musel být podezřelý i ten sebemenší še-

lest.

Okamžitě jsem se zastavil, upřel pohled do šera pod sebou a napjal sluch. Bohužel, zvuk, který jsem nedokázal určit, už se neopákoval a já pokračoval ve výstupu vzhůru.

Vzhledem k tomu, že jsem chtěl dosáhnout vrcholu co nejdříve, nezdržoval jsem se podrobnějším průzkumem pater, která jsem míjel.

Měl jsem již za sebou poměrně dosti dlouhé stoupání, když mi přehradila cestu stěna, v tomto případě strop ze silných prken, jímž byla šachta nahoře uzavřena. Nějakých osm deset stop pode mnou byly dveře, které pravděpodobně vedly do jednoho z nejvyšších pater, a já marně přemýšlel, proč byl žebřík zkonstruován tak, že končil až u stropu věže, kde nesloužil žádnému praktickému účelu. Začal jsem strop opatrně ohmatávat, a netrvalo dlouho, objevil jsem obrysy něčeho, co vypadalo jako malá padací dvířka. Pevně jsem se zaklínil na žebříku a opřel se ramenem o překážku. Stál jsem na příčkách přikrčený a v takové poloze jsem byl schopen vyvinout poměrně slušný tlak. Vzápětí jsem ucítil, jak část prkenného stropu povoluje a za praskotu a skřípění se úzký poklop otevřel – otáčel se na prastarých dřevěných závěsech, které jistě nebyly v činnosti celá staletí. Vytáhl jsem se do prostoru nahoře a ocitl se na vrcholku věže, který se tyčil přinejmenším dvě stě stop nad úroveň ulice. Před sebou jsem viděl zrezivělé zbytky majákového světla, jaké se používalo v pradávných dobách, ještě před objevem rádia, předtím než moderní civilizace začala radium vědecky využívat k praktickým účelům, zejména k osvětlení všude tam, kde to bylo potřeba. Tenkrát byla světla napojena na drahé stroje vyrábějící elektřinu a konkrétně tohle zařízení bylo jistě používáno jako signál pro staré námořníky, aby bezpečně trefili do přístavu, jehož vody kdysi sahaly až k patě budovy.

Je pravda, že horní plošina věže poskytovala skvělý výhled všemi směry. Na sever a severovýchod, kam oko dohlédlo, se táhla do nekonečna běžová pláň vyschlého moře. Na jihu se tyčil řetěz nízkých pahorků, které se stáčely mírným obloukem k severovýchodu. Jistě v pradávných časech ohraničovaly mořské pobřeží toho, co je do dnešních dnů známo pod jménem Torquaský záliv. Na západ letěl můj pohled přes pozůstatky starého města, jež se prostíraly až k úpatí pahorkatiny, kam se bývalá metropole roztáhla, když postupně rostla a vzdalovala se od pobřeží. Tam v dáli se rýsovaly vznosné vily bohatých, zatímco blíž bylo vidět obrovské veřejné budovy, z nichž

nejpřepychovější tvořily strany rozlehlého čtverce, rýsujícího se ne- daleko od pobřeží. Tady bezpochyby stál úřední palác jeddaka, který kdysi vládl okolní bohaté zemi i jejímu hlavnímu městu a rozsáhlému přístavu. Teď tu vládlo jen ticho. Byl to skutečně skličující pohled, navíc pro nás, současné obyvatele Barsoomu, plný varovného proroctví.

Tam, kde naši předkové statečně, i když marně bojovali proti neustále ubývajícím zásobě vody, stojíme my tváří v tvář hrozbě mnohem strašnější, než byla ta, která ohrožovala naše předchůdce, a která by mohla mít ty nejzhubnější následky pro veškerý život naší planety. Během několika posledních tisíc let jen odvaha, vynalézavost a bohatství rudých mužů Barsoomu umožňují přežít rostlinám i živým tvorům na tváři našeho umírajícího světa. Kdyby totiž nebylo obrovských atmosférických továren, vymyšlených, vybudovaných a udržovaných rudou rasou Barsoomu, byly by všechny na vzduchu závislé formy života vyhynuly už před tisíci lety.

Jak jsem se rozhlížel po ruinách města a hlavou mi táhly podobné pochmurné myšlenky, zaslechl jsem znovu slabý zvuk z nitra věže, a když jsem přistoupil k padacím dvířkům a nahlédl dovnitř, naskytl se mi pohled, při němž by pravděpodobně pokleslo i to nejodvážnější barsoomské srdce. Z temného otvoru na mě zírala strašlivě rozštělená tvář bílého veleopa Barsoomu.

Jakmile se naše oči setkaly, zvíře zuřivě zavrčelo, odhodilo veškerou opatrnost a vyrazilo vzhůru po žebříku. Jednal jsem téměř automaticky a udělal jedinou věc, která ho mohla alespoň dočasně zastavit – spustil jsem těžký poklop, a teprve teď jsem si všiml, že je na horní straně opatřen masivní dřevěnou závorou. Věřte, že jsem neplýtvал časem a okamžitě ji zastrčil, a tím poměrně bezpečně zabránil svému nepříteli ve vstupu do oné slepé uličky, v níž jsem se sám uvěznil.

Uvědomoval jsem si, že jsem v nezáviděníhodném postavení – dvě stě stop nad městem, a jedinou cestu, která odtud vedla, mi blokovalo nejobávanější ze všech divokých zvířat Barsoomu.

Lovíval jsem tyhle tvory v Tharku, jako host velkého zeleného jeddaka Tars Tarkase, a věděl jsem své o jejich lstivosti a vynalézavosti, právě tak jako o jejich divokosti. Tito opové byli nejen stejně přizpůsobiví jako lidé, ale velikost a tvar jejich mozku byly mnohem podobnější mozku člověka než mozek kteréhokoliv jiného tvora.

Občas se je podaří chytit jako mlád'ata a pak se dají vycvičit. Jsou tak inteligentní, že dokážou napodobit téměř jakoukoliv lidskou činnost a naučit se všemu, co stačí obsáhnout jejich – oproti člověku přece jen poněkud omezená – mozková kapacita. Člověk si však nikdy nedokázal tak docela podrobit jejich divokou povahu a i v zajetí patří k nejnebezpečnějším zvířatům. A právě toto riziko snad přitahuje diváky na početně navštěvovaná představení více než jejich skutečně udivující inteligence.

V Hastoru jsem zaplatil slušnou částku za to, abych si mohl jedno z těch stvoření prohlédnout, a teď jsem se nacházel v postavení, kdy bych rád zaplatil mnohem větší sumu, abych se na ně dívat nemusel. Bohužel, podle zvuků, které ke mně doléhaly z prostoru pode mnou, se dalo usoudit, že se zvíře rozhodlo zdarma mě pobavit a sobě dopřát chutné sousto. Vrhalo se plnou silou proti padacím dveřím, nad nimiž jsem v obavách postával, i když můj strach se částečně rozptýlil po zjištění, že ani obrovská síla a váha zvířete nestačí překonat prastaré, ale stále neobyčejně pevné závěsy a závoru.

Když jsem se přesvědčil, že touhle cestou se ke mně opice nedostane, začal jsem zvažovat svou situaci. Obešel jsem vrchol věže a prozkoumal její vnější vzhled. To jsem udělal jednoduše tak, že jsem se na každé straně ohnul přes okraj plošiny, kam až jsem si troufl, a prohlédl si zdi pod sebou. Tři obvodové stěny končily na střeše budovy asi sto padesát stop pode mnou, čtvrtá klesala až na dláždění dvora dvě stě stop hluboko. Podobně jako většina starých barsoomských staveb byla věž zvenčí bohatě zdobená, v každém patře bylo okno a u několika z nich malý kamenný balkónek. Pravidlem bylo, že v jednotlivém podlaží bylo vždy okno jediné, a navíc žádné z nich v po sobě následujících patrech neústilo na stejnou stranu věže – vzdálenost mezi otvory tak činila třicet až čtyřicet stop. Když jsem zkoumal vnější stěny a uvažoval o možnosti útěku, byla pro mě tahle skutečnost velmi důležitá, protože řada okenních parapetů v pravidelných vzdálenostech nad sebou je pro muže v mém postavení vítaným pohledem.

Než jsem ukončil průzkum věže, zjistil lidoop, že jeho síla nestačí na překonání překážky, která mu stojí v cestě k vytouženému cíli, tedy ke mně, a já jen doufal, že svou myšlenku opustí úplně a odejde. Jenže když jsem si lehl na zem a přiložil ucho ke dveřím, slyšel jsem zvuky, jak veleop tu a tam mění nepohodlnou pozici na žebříku dole.

Nevěděl jsem, do jaké míry jsou tihle tvorové promyšleně vytrvalí, avšak doufal jsem, že ho čekání brzy omrzí a vydá se někam jinam. Bohužel, čím více se den chýlil ke konci, tím nepravděpodobnější se to zdálo a já nakonec došel k názoru, že zvíře se rozhodlo vyčkat tak dlouho, než mě zoufalství nebo hlad z mého úkrytu vyženou.

S jakou touhou jsem upíral pohled ke vzdáleným pahorkům za městem, přes něž vedla má cesta k jihozápadu – k neznámému Jaharu!

Slunce stálo nízko nad obzorem. Už záhy nastane ta chvíle, kdy se den náhle mění v noční temnotu, a co pak? Možná že se zvíře vzdá svého cíle, třeba ho odvede žízeň či hlad, ale jaké jsem měl záruky? Lidoop mohl klidně sestoupit k základům věže a tam na mě počkat s jistotou, že se dříve nebo později musím objevit.

Člověk, který by tato zvířata neznal, by se mohl divit, proč jsem já, ozbrojený mečem a pistolí, jednoduše nezvedl poklop a nepustil se do boje. Kdybych byl věděl, že je to jediný bílý veleop v okolí, neváhal bych to udělat, ale zkušenosti mě učily, že se tito tvorové pohybují v tlupách, což znamenalo, že se jich bude v troskách starého města potulovat více. Maso, po kterém tak nesmírně touží, je natolik vzácné, že jsou zvyklí lovit osamoceně, aby si v případě úspěšného lovu pojistili, že jim kořist zůstane celá. Kdybych však na veleopa zaútočil, jistě by natopil takový hluk, že by přilákal pozornost svých druhů, a v tom případě by se mé naděje na útěk rovnaly nule. Mohl ho zdolat jediný výstřel z pistole, ale také nemusel, protože bílí barsoomští opové jsou strašliví tvorové, obdaření až neuvěřitelnou životaschopností. Mnozí z nich dosahovali výšky skoro patnácti stop a příroda je obdařila nesmírnou silou. Už sám jejich zjev stačí zastrašit každého protivníka. Pohled na jejich holé bílé tělo je očím rudých lidí odpudivý. Hříva hustých bílých vlasů, zježená kolem hlavy, podtrhuje divokost jejich zjevu, zatímco třetí pár končetin, posazený podobně jako u zelených Marťanů a sloužící podle potřeby jako ruce nebo nohy, z nich činí děsivé protivníky. Téměř pravidelně nosí těžký obušek, s nímž umějí dokonale zacházet. Hrozbou pro člověka už je jen jediný z oněch zvířat, není tedy divu, že jsem nechtěl přilákat další tvory jeho druhu, i když jsem si uvědomoval, že se možná nakonec boji nevyhnu.

Právě když slunce zapadalo, byla moje pozornost přilákána zpět k přístavu, kde se po vyschlém mořském dně natahovaly dlouhé stíny

města. Po mírném svahu tam ke zříceninám přijížděla skupina zelených válečníků na divokých thoatech. Mohlo jich být asi dvacet a celá skupina se nehlučně přibližovala po mechem porostlé pláni; měkké nohy jejich zvířat při chůzi nevydávaly téměř žádný zvuk. Ve stínech umírajícího dne se pohybovali jako duchové a byli pro mě dalším důkazem, že mě Osud zavedl na velmi nehostinné pobřeží. Pak, aby nechyběla ani poslední z trojice největších hrozeb Barsoomu, rozlehl se z pahorkatiny za městem strašlivý řev bantha.

Věděl jsem, že mě na mé pozorovatelně vysoko nad střechami nemohou objevit, a proto jsem celkem klidně sledoval skupinu zelených válečníků, jak vjíždí do přístavu a chvátá ulicí pode mnou. V té chvíli jsem si poprvé všiml malé postavy, která seděla před jedním z obrovských bojovníků. Rychle se snášela tma, ale než řada jezdců procválala pode mnou a zahrula do další ulice vedoucí ke středu města, byl jsem si jist, že ona drobná postava patří ženě mé rasy. Bylo jasné, že je to zajatkyně, a musel jsem se otrást při představě, jaký osud ji čeká. Možná že moje Sanoma Tora je v podobném nebezpečí. Snad – ale ne, to není možné – jak by se Sanoma Tora dostala do zajetí tlupy divokých zelených Torquasianů?

To nemůže být ona. To je zcela vyloučeno. Skutečností ovšem bylo, že šlo o rudou ženu, a ať už to byla Sanoma Tora nebo jiná dívka, ať byla z Helia nebo z Jaharu, cítil jsem s ní. Zapomněl jsem na vlastní nepříjemnou situaci a cosi mě nabádalo, abych se vydal za jejími vězniteli a pokusil se ji osvobodit. Jak bláhové však byly mé nápady! Jak bych mohl já, který nedokázal zachránit sám sebe, pomoci někomu jinému?

Ta myšlenka mě popudila, dotkla se mé pýchy, a já si pomyslel, že jestliže jsem kvůli sobě nechtěl riskovat pokus o útěk, při němž bych mohl zahynout, měl bych toto riziko podstoupit v zájmu ženy své vlastní rasy. Kromě toho jsem v podvědomí stále hýčkal myšlenku, že by zajatkyně mohla být skutečně ženou, kterou miluji.

Nastala úplná tma. Znovu jsem přitiskl ucho k padacím dveřím. Pod nimi bylo naprosté ticho a já nakonec usoudil, že zvíře odešlo. Bylo možné, že na mě čeká v záloze někde níže, ale s tím jsem nemohl nic dělat. Kdyby se nevzdálilo od poklopu, byl bych se s ním musel nakonec stejně utkat. Uvolnil jsem pistoli v pouzdře a už už jsem se chystal odsunout závoru, když jsem zaslechl opa těsně pod podlahou.

Na okamžik jsem zaváhal. Co teď? Otevřít dveře znamenalo jistou smrt, a jak bych prospěl sobě nebo ubohé zajatkyň, kdybych život proplytl takovým způsobem? Byla tady však ještě jedna cesta – ta, o níž jsem uvažoval od chvíle, kdy jsem prozkoumal vnější stěny věže, ale kterou jsem chtěl použít jen v případě největší nouze. Nabízela sice jen nejistou možnost, ovšem i nejistá možnost byla lepší než to, co by mě čekalo, kdybych otevřel onen poklop.

Přistoupil jsem k okraji plošiny a rozhlédl se po městě. Na obloze nebyl ani jeden měsíc. Nebylo vidět vůbec nic. Ze tmy ve středu města jsem slyšel kvičení thoatů. Tím směrem tedy leží tábor zelených. Zvuky vydávané jejich divokými zvířaty mě k němu dovedou. A znovu se od úpatí kopců ozval strašlivý řev lovícího bantha. Usedl jsem na okraj věže, spustil nohy dolů, pak jsem se obrátil na břicho a pomalu klouzal přes okraj, až jsem na něm zůstal viset pouze za ruce. Opatrně jsem tápal nohama v sandálech a nahnátl opěru v jedné z bohatých ozdob. Nad hlavou jsem měl černé nekonečno poseté hvězdami, pod nohama jen bezednou tmu. Dolů na střechu to mohlo být tisíc sofadů nebo jeden, ale i když jsem neviděl vůbec nic, věděl jsem, že střecha pode mnou je v hloubce sto padesáti sofadů, a jestli mi uklouzne ruka nebo noha, čeká mě jistá smrt.

Za denního světla mi ozdoby připadaly mnohem větší a hlubší, ale teď se zdálo, že jsem se krutě mýlil! Měl jsem dojem, že nohama nacházím jen mělké pukliny v hladkém povrchu leštěného kamene. Paže a prsty mi umdlévaly. Pokud rychle nenajdu oporu pro chodidla, spadnu. Když už jsem pozbýval veškeré naděje, vklouzla podrážka mého pravého sandálu do vodorovné spáry a v témže okamžiku jsem nahnátl opěru i pro levou nohu.

Přitiskl jsem se ke stěně a dovolil rukám a prstům, aby si chvíli odpočinuly. Jakmile jsem si byl jistý, že opět dokážou unést váhu těla, začal jsem pro ně hledat vhodné výčnělky. Tak jsem pomalu, namáhavě a v neustálém nebezpečí sestupoval píd' po pídí, vyhýbal se oknům, což pochopitelně zvyšovalo obtížnost a nebezpečnost sestupu, ale neodvážil jsem se v nich zastavit z obavy, abych nepřilákal pozornost číhajícího veleopa, který se mohl vzdálit od vrcholku věže.

Nevzpomínám si, že bych byl někdy v životě tak strašlivě sám jako oně noci, kdy jsem sestupoval po vnější stěně prastarého majáku – byly chvíle, v nichž už jsem se vzdával veškeré naděje. Výčnělky byly mělké, a netrvalo dlouho a ztrácel jsem sílu i cit v prstech. Do-

dnes nepochopím, jak jsem se na oněch nedostatečných oporách udržel. Jediné, co si z celého sestupu pamatuji, je naprostá temnota, a vzpomínám si ještě, jak jsem v duchu tisíckrát děkoval svým předkům za to, že nevidím do hlubiny pod sebou. Bohužel, tma byla taková, že jsem nedokázal odhadnout, jak hluboko jsem již sestoupil, ale zvednout hlavu k vrcholku věže, který se musel rýsovat na pozadí hvězd, jsem se neodvažoval ze strachu, že ztratím rovnováhu a zřítím se na střechu nebo nádvoří dole. Barsoomský vzduch je řídký, světlo hvězd se v něm příliš nerozptyluje, takže zatímco jsem měl nebe nad hlavou poseto jasně zářícími body, zem pode mnou byla zahalena temnotou.

Přesto jsem musel být níže, než jsem doufal, když se stalo to, čeho jsem se obával a čemu jsem se neustále snažil podvědomě zabránit. Pochva mého dlouhého meče narazila do stěny věže. Nebyl to příliš silný zvuk, ale zřetelně se rozlehl noční temnotou. I když mi bylo jasné, že mé smysly jeho sílu přeceňují, nepochyboval jsem, že se donesl také k citlivému sluchu velkého lidoopa ve věži. Nedokázal jsem odhadnout, jestli pochopí jeho význam – doufal jsem jen, že nebude tak chytrý, aby náhodné zacinkání spojil s mým pokusem o útěk.

Neměl jsem však zůstat dlouho na pochybách – sotva tichý náraz dozněl, ozvaly se z věže zvuky, které mé přepjaté smysly vnímaly jako pohyb těžkého těla, spěšně sestupujícího po žebříku. Dnes si uvědomuji, že v takových chvílích může lidská představivost podobný hluk vytvořit i z naprostého ticha, zvláště když člověk něco takového očekává. Mé nervy byly napjaté do té míry, že by si má mysl jistě dokázala vytvořit jakoukoliv halucinaci.

Zdvojnásobil jsem rychlost sestupu a s jistou dávkou risku, která byla téměř sebevražděná, jsem zanedlouho pod nohama ucítil pevnou plochu střechy.

Vydechl jsem úlevou, ale byl to jen krátký povzdech a ještě kratší úleva, protože jsem si uvědomil, že zvuky z nitra věže nebyly přelud. Ze dveří, jen několik kroků ode mne, se totiž vzápětí vynořil obrys bílého veleopa.

Vrhl se na mě naprosto nehlučně. Poté co mé osobě věnoval tolik svého času, neměl zřejmě v úmyslu dělit se o mě se svými druhy. Rozhodl se zabít mě potichu, a já se stejným úmyslem namísto pistole tasil dlouhý meč, abych se postavil jeho divokému útoku.

Jak malý, bezvýznamný a směšný jsem se musel zdát v porovnání s onou horou zvířecí zuřivosti!

Díky tisícům válečnických předků jsem však ovládal meč s přirozenou lehkostí a silou, jinak bych se byl jistě ocitl v drtivém objetí zvířete již při jeho prvním útoku. Napřahovaly se ke mně čtyři mohutné paže s úmyslem sevřít mě smrtelným stiskem, ale můj meč opsal velký půlkruh a jeho čepel oddělila jednu ruku přímo v zápěstí. V témže okamžiku jsem uskočil stranou, a když zvíře hnané setrvačností proběhlo kolem mě, vehnal jsem mu štihlou ocel hluboko do těla. Se zuřivým výkřikem nenávisti a bolesti se veleop pokusil obrátit, leč noha mu uklouzla po jeho vlastní odřaté ruce. Obrovské zvíře se chvíli potácelo v marné snaze udržet rovnováhu, avšak to se mu již nepodařilo, takže s téměř komicky rozhozenými končetinami přepadlo přes okraj střechy a zřítilo se na nádvoří hluboko dole.

V obavách, že by jeho zuřivý řev mohl přilákat na střechu další opice, jsem se obrátil a rozběhl k severnímu okraji budovy. Všiml jsem si ještě za světla, že na téhle straně na sebe navazuje několik plynule se snižujících domů, a doufal jsem, že se mi podaří uniknout po jejich střechách a sestoupit tak nízko, abych mohl seskočit na ulici.

Nad obzorem se objevil chladný Cluros a zalil město bledým světlem, takže když jsem dorazil k severnímu okraji střechy, viděl jsem jasně na krovy pod sebou. První z nich byl poměrně hluboko, ale neměl jsem na výběr. Obával jsem se, že kdybych se pokusil vrátit cestou, kterou jsem přišel, narazil bych v budově s věží na další bílé opice, které přilákal řev jejich druha.

Smekl jsem se přes okraj, chvílku visel za ruce a pak skočil. Výška odpovídala zhruba dvěma adům, ale dopadl jsem lehce a bez následků. Na vaší planetě, při její velikosti a větší přitažlivosti, by pád z takové výšky mohl skončit špatně, ovšem ne tak na Barsoomu. Následoval seskok na další střechu, z té pak na nízkou zeď a pak už jsem stál na pevné zemi.

Kdyby nebylo dívky, kterou jsem zahlédl při západu slunce, byl bych se teď pustil přímo k pásu kopců západně od města, banth nebanth, ale cítil jsem silný morální závazek pokusit se ze všech sil osvobodit tu ubohou nešťastnici, která padla do spárů nejkrutějších stvoření Barsoomu.

Vydal jsem se ke středu města, směrem, odkud jsem předtím za-

slechl bučení thoatů, a úzkostlivě jsem se přitom držel ve stínech budov.

Náměstí bylo snad celý haad od vyschlého pobřeží a cestou jsem musel přejít několik příčných ulic. Řídil jsem se občasným zaříčením thoatů, kteří jistě byli ustájeni na některém pustém palácovém nádvoří.

Bez nehody jsem dorazil na místo a byl jsem si jist, že jsem nebyl zpozorován.

Na opačné straně prostranství jsem zahlédl světlo v jedné z největších budov, jejichž průčelí směřovalo do náměstí. Neodvážil jsem se přeběhnout otevřený prostor zalitý svitem měsíce, a proto jsem se pomalu přesunul na onu stranu náměstí, kam Cluros vrhal temné stíny domů, a tak jsem se nakonec dostal k paláci, který zelení válečníci obsadili. Přestože jsem napínal sluch, seč jsem mohl, neslyšel jsem zevnitř jediný zvuk. Opatrně jsem se vytáhl na parapet jednoho okna, přehodil nohu dovnitř a tiše, s největší opatrností, jsem vklouzl do temného nitra budovy.

Po špičkách jsem se plížil místností a snažil se najít dveře, jimiž bych mohl nahlédnout do vedlejšího pokoje. Najednou jsem se zarazil, jelikož má noha zavadila o něco měkkého. Dlaní jsem sevřel rukojeť meče a téměř zkameněl na místě, poněvadž jsem si uvědomil, že je to živé tělo, které se pohnulo.

TAVIA

V životě každého člověka nastanou situace, kdy si uvědomí, že je ovlivněn vnějšími silami, jež řídí jeho konání. Někdy se tomu říká ruka osudu, jindy je to vysvětlováno teorií šestého smyslu, který ovládá tu část naší mysli, jež řídí naše jednání podvědomě, aniž o tom víme. Ať už tomu bylo tak či onak, je pravda, že jsem stál v naprosté temnotě uvnitř prastarého paláce v opuštěném městě a nemohl se přinutit vbodnout meč do těla, které jsem cítil u nohou. Přitom by to byl v této situaci jediný logický čin. Místo toho jsem na ležící osobu přitiskl hrot meče a zašeptal: „Ticho!“

Od té doby jsem už tisíckrát děkoval všem svým předkům, že jsem neposlechl přirozené nutkání, které mi velelo onoho živého tvora na místě zabít, protože jakmile jsem vyslovil tichý příkaz, zašeptal jakýsi hlas: „Ušetři mě, rudý muži, jsem tvé vlastní rasy a jsem tady jako zajatyně.“ Byl to nepochybně hlas dívčí.

Okamžitě jsem odtáhl meč a poklekl vedle ní. „Jestli jsi mi přišel na pomoc, zbav mě pout,“ pokračovala, „a pospěš si, protože pro mě přijdou každou chvíli.“

Hmatem jsem rychle zjistil polohu jejích pout. Měla ruce v zápěstí a nohy v kotnících svázané koženými řemeny, které jsem ihned přerezal dýkou.

„Jsi sama?“ zeptal jsem se, když jsem jí pomáhal na nohy.

„Ano,“ odpověděla. „Zelení sedí ve vedlejší místnosti a hrají o to, kterému z nich budu patřit.“ V té chvíli se z přilehlé komnaty ozval cinkot zbraní. „Už jdou,“ vydechla. Nesmí nás tady najít!“

Vzal jsem ji za ruku a vedl ji k oknu, kterým jsem vnikl do místnosti. Naštěstí jsem vyhlédl do ulice dřív, než jsem se sám protáhl ven. To nás zachránilo, protože když jsem vrhl pohled doprava podél stěny budovy, spatřil jsem, jak z hlavního vchodu vychází zelený Mar'an. Teď bylo jasné, že to, co jsme slyšeli, bylo řinčení jeho zbraní, jak procházel vedlejším pokojem k hlavní bráně paláce.

„Není v téhle místnosti ještě nějaký jiný východ?“ zeptal jsem se šeptem.

„Je,“ odpověděla. „Přímo proti oknu jsou druhé dveře, které vedou na chodbu. Když mě sem přivedli, byly otevřené, ale oni je zavřeli.“

„Myslím, že teď na tom budeme lépe, zůstaneme-li uvnitř budovy, než kdybychom se pokusili vylézt ven,“ řekl jsem jí. „Pojď!“ Spolu jsme opatrně přešli místnost a rukama tápali po stěně. Po chvíli se nám skutečně podařilo objevit zavřené dveře. Otvíral jsem je s největší opatrností, protože jsem měl strach, aby nás neprozradilo zaskřípění starých závěsů. Za dveřmi byla chodba temná jako hlubiny Omeanu. Tam jsme i s dívkou vyklouzli a já za námi dveře zase tiše zavřel. Poslepu a velmi pomalu jsme se pustili chodbou doprava, to znamená opačným směrem od místnosti, kde se utábořili zelení Marťané. Nějakou dobu vedla naše cesta naprostou temnotou, až jsme před sebou zahlédli slabý zásvit, a jak se zanedlouho ukázalo, bylo to světlo přicházející dveřmi vedoucími na ústřední nádvoří paláce. Chystal jsem se je minout a hledat úkryt někde ve vzdálenějších částech budovy, když mou pozornost přilákaly zvuky vydávané thoaty uzavřenými ve dvoře.

Od časného dětství jsem měl bohaté zkušenosti s menší odrůdou thoatů, používaných lidmi mé rasy jako jízdni zvířata, a při svých návštěvách u Tars Tarkase v Tharku jsem se seznámil i se způsobem, jakým zelení Marťané ovládají své obrovské a divoké komoně.

Co se týče cestování po povrchu, dá se jízda na thoatovi srovnat s ostatními způsoby pozemní dopravy, asi jako kdybychom porovnávali let v mém jednomístném letounu s cestou v obrovských vzducholodích. Je to současně nejrychlejší, ale i nejnebezpečnější dopravní prostředek, takže je jen přirozené, že teď, když jsem stál před problémem pozemní přepravy, vnukl mi kvílivý řev thoatů jistý plán.

„Proč váháš?“ zeptala se dívka. „Tudy uniknout nemůžeme, protože se nedostaneme přes dvůr.“

„Naopak,“ zavrtěl jsem hlavou. „Myslím, že právě tímhle směrem se nám otvírá nejjistější cesta k útěku.“

„Ale v tom dvoře jsou zavřeni jejich thoatové,“ protestovala, „a zelení válečníci se od nich nikdy příliš nevzdalují.“

„Právě proto, že jsou tam thoati, bych to nádvoří rád prozkoumal,“ odpověděl jsem jí.

„V okamžiku, kdy nás ucítí, ztropí takový hluk, že přilákají pozornost svých pánů, a my budeme okamžitě odhaleni a zajati.“

„Možná,“ přikývl jsem, „ale jestli můj plán vyjde, bude výsledek stát za to riziko. Pokud se však bojíš, upustíme od něj.“

„Ne,“ odvětila. „Není na mně, abych si něco vybírala nebo nařizo-

vala. Byl jsi natolik velkomyslný, že jsi mě zachránil, a já nemohu než tě následovat, kamkoliv mě povedeš. Kdybych však znala tvůj záměr, mohla bych tě následovat jistěji a snad ti i pomoci.“

„Samozřejmě,“ odpověděl jsem jí. „Můj plán je velmi jednoduchý. Venku jsou thoati. Vezmeme si jednoho z nich a ujedeme na něm. Bude to jednodušší než se pokusit o útěk po vlastních nohou, a naše naděje budou o mnoho větší. Když pak necháme otevřenou bránu nádvoří, je dosti pravděpodobné, že se ostatní zvířata rozutečou a jejich páni nás nebudou moci pronásledovat.“

„Ten plán je šílený,“ řekla dívka, „ale nesmírně odvážný. Jestliže nás objeví, dojde k boji a já jsem neozbrojená. Půjč mi svůj krátký meč, bojovníku, abychom své životy v případě nouze neprodali lacině.“

Odepjal jsem pochvu s mečíkem ze svého řemení a připnul ji dívce na levý bok, a když jsem se při tom dotkl jejího těla, všiml jsem si, že se nechvěje, jak by bylo obvyklé, kdyby cítila strach. Zdálo se, že je klidná a soustředěná, a tón jejího hlasu mě uklidňoval. To, že to není Sanoma Tora, jsem poznal, jakmile poprvé promluvila v temnotě místnosti, kde jsem na ni narazil, a i když jsem byl rozčarován, byl jsem pevně odhodlán pomoci jí k útěku. Bylo mi jasné, že její přítomnost mě může velmi zdržet a zpomalit můj postup a zároveň mě uvrhnout do mnohem většího nebezpečí, než jaké by čekalo na osamocенého bojovníka, který by cestoval sám. Bylo proto velmi příjemné, že moje nežádaná společnice není tak docela bezmocná.

„Doufám, že zbraň nebudeš muset použít,“ řekl jsem, když jsem jí upevnil krátký meč na řemení.

„Zjistíš,“ odpověděla, „že pokud bude potřeba, umím s mečem slušně zacházet.“

„Výborně,“ přikývl jsem. „Teď pojď za mnou a drž se mi přímo za zády.“

Když jsem opatrně prozkoumal velké nádvoří z přilehlého okna, shledal jsem, že se na něm pohybuje nějakých dvacet thoatů, ale ani jeden ze zelených válečníků, což znamenalo, že se cítí naprosto v bezpečí.

Zvířata se mačkala v nejvzdálenějším koutě dvora. Několik se jich uložilo ke spánku, ale většina z nich neklidně popocházela ve svém vězení. Na opačné straně nádvoří, přímo proti nám, byla obrovská brána. Podle mého odhadu to byl jediný vchod, jímž mohli thoatové

vzhledem ke své velikosti projít, a usoudil jsem, že za ním se otvírá jedna z městských ulic.

První krok mého plánu spočíval v tom dostat se k bráně, aniž by nás zpozorovali thoatové, a já si uvědomil, že nejjednodušší bude najít cestu nitrem budovy, do nějaké místnosti poblíž vrat, jejíž okna by vedla na nádvoří podobně jako okna té, ze které jsme pozorovali zvířata teď. Pokynul jsem své společnosti, aby mě následovala, a vydal se opatrně zpět. Vrátili jsme se do chodby a za pomalého tápání temnotou zamířili žádaným směrem. Ve třetí místnosti, kterou jsme prozkoumali, jsme konečně objevili okno vedoucí do dvora těsně vedle brány. Navíc jsem ve stěně, která byla kolmá na vnější zeď, našel dvířka, jež se otvírala do prostorné klenuté chodby na druhé straně vrat. Ten objev mi dodal odvahy, protože dokonale odpovídal mému plánu, a nejen to, navíc podstatně snižoval riziko, kterému se musela vystavit má společnost při jeho uskutečnění.

„Zůstaň tady,“ požádal jsem ji a postavil ji přímo za veřeje vrat. „Jestli se můj plán podaří, vjedu sem na jednom z thoatů a v té chvíli musíš být připravena chopit se mé ruky a vyskočit za mě. Kdyby mě náhodou objevili, vykřiknu heslo ‚Za Helium!‘ a to bude signál, že se musíš postarat sama o sebe.“

Položila mi dlaň na paži. „Dovol, abych se vydala na nádvoří s tebou,“ prosila. „Dva meče jsou víc než jeden.“

„Ne,“ odmítl jsem. „Budu-li sám, mám větší naději ovládnout některého z thoatů, než když bude jejich pozornost rozptylovat ještě někdo další.“

„Dobrá,“ odpověděla a s tím jsem ji opustil. Vrátil jsem se do místnosti, jejíž okna vedla do dvora, a když jsem chvíli prohlížel čtvercový prostor a ujistil se, že se nic nezměnilo, vyklouzl jsem ven a pomalu se začal přesouvat k bráně. Opatrně jsem prozkoumal závoru a ke své spokojenosti jsem shledal, že je snadno ovladatelná. Bylo hračkou otevřít tiše jedno křídlo vrat natolik, aby mezerou prošel thoat. Pak jsem svou pozornost obrátil ke zvířatům uzavřeným na nádvoří. Byla prakticky nezkontrolovatelná, divoká stejně jako jejich druhové, kteří dodnes pobíhají v celých stádech po dnech vyschlých moří. Věděl jsem, že se ovládají především telepaticky a jsou ochotni podrobit se pouze mnohem silnější vůli svého pána, a i to vyžaduje poměrně značnou zkušenost.

Onen způsob mě naučil sám Tars Tarkas a cítil jsem se v ovládnání

thoatů dosti zběhlý, takže jsem teď k této životně důležité zkoušce svých schopností přistupoval klidně a s velkou dávkou sebedůvěry.

Postavil jsem se těsně k bráně a soustředil každou částičku mozku k tomu, abych telepaticky zaměřil svou vůli na mozek thoata, kterého jsem si vybral. Přiznám, že můj výběr byl založen na pouhopouhém faktu, že ke mně stál nejbližší. Výsledek mého snažení byl okamžitě vidět. Zvíře, které dosud pátralo po chomáčích mechu vyrůstajícího ve spárách dláždění, zvedlo hlavu a začalo se rozhlížet. Bylo sice poněkud neklidné, ale nevydalo jediný zvuk, protože jsem mu přikazoval, aby se chovalo tiše. Nakonec stočilo oči směrem k bráně a upřelo pohled na mě. Poručil jsem mu, aby ke mně přišlo. Trvalo to dlouho, bylo jasné, že thoat cítí, že nejsem jeho pán, ale nakonec přece jen zamířil mým směrem. Když už byl skoro u mě, zastavil se a vztekle zafrkal. Uvědomil si, že nepocházím ani z rasy, na niž je zvyklý. V té chvíli jsem napnul veškerou sílu myšlenek. Obrovský tvor stál, kýval ošklivou hlavou sem a tam a pod ohrnutými pysky odhaloval velké tesáky. Bylo vidět, že ostatní thoati ho se zájmem sledují. Obraceli hlavy směrem k nám, popocházeli neklidně po nádvoří a pomalu se k nám přibližovali. Kdyby mě odhalili a začali řvát, což je vždy první známka jejich snadno propukajícího vzteku, objevili by se tady vzápětí jejich pánové. Thoati jsou totiž právě díky své vznětlivé povaze používání zelenými Barsoomiany nejen jako jízdní, ale i jako hlídací zvířata.

Thoat, kterého jsem si vybral, ještě chvíli váhal, jako kdyby se nedokázal rozhodnout, jestli zaútočit, nebo ustoupit, ale nakonec neudělal ani jedno, ani druhé. Pomalu vykročil mým směrem, a když jsem opatrně prošel bránou do klenuté chodby, následoval mě. Zatím to šlo lépe, než jsem očekával, a dokonce se mi podařilo přinutit myšlenkou zvíře, aby si lehlo a umožnilo nám oběma snadno vylézt na hřbet.

Před námi se prostíral klenutý průchod, na jehož konci se v měsíčním svitu zřetelně rýsoval oblouk, kterým jsme nakonec vyjeli na širokou ulici.

Kopce ležely nalevo, takže jsem zvíře obrátil tím směrem a pobídl ho do běhu. Projížděli jsme kolem zřícenin a zbytků kdysi majestátních budov a mířili – kam asi?

V místě, kde se ulice měnila ve zvlněnou cestu stoupající mezi pahorky, jsem se ohlédl. Nedokázal jsem se ubránit pocitu nadšení,

když jsem v záři obou měsíců za námi spatřil skupinu velkých thoatů. Byl jsem si jist, že budou vědět, co mají dělat se svou znovu nabytou svobodou.

„Tví věznitelé nás asi pronásledovat nebudou,“ obrátil jsem se k dívce a hlavou ukázal na zvířata vzadu.

„Dnes v noci při nás stojí naši předkové. Modleme se, aby nás nikdy neopustili.“

Teprve teď jsem měl příležitost prohlédnout si ve světle Clurosu a Thurie osobu, kterou jsem osvobodil. Pokud jsem dal najevo svůj úžas, není se čemu divit. Potmě, odkázán jen na zvuk hlasu, jsem byl přesvědčen, že zachraňuji dívku. Teď jsem se ale díval do chlapecké tváře s krátkými vlasy a nevěděl, co si mám myslet. Můj zmatek nezmenšoval ani pohled na řemení, které měl můj podivný společník na sobě, protože bylo očividně mužské.

„Myslel jsem, že jsi dívka,“ uklouzlo mi.

Jemné rty se roztáhly k úsměvu, v němž zableskly krásné bílé zuby. „To jsem,“ odpověděla.

„Ale tvoje vlasy... řemení... dokonce i tvá postava popírá to, co říkáš!“

Rozesmála se. Jak jsem později zjistil, bylo to jedno z jejích velkých kouzel – měla smích neustále na krajíčku, ale smála se tak, že se vás to nikdy nedotklo.

„Takže mě hlas přece jen prozradil,“ řekla. „To je zlé.“

„Proč je to zlé?“ nechápal jsem.

„Protože by ses byl cítil lépe, kdybys měl po boku válečníka, zatímco teď budeš mít dojem, že máš na krku závaží.“

„Ale nepřiliš těžké.“ Vzpomněl jsem si, jak snadno jsem ji zvedl na thoatí hřbet. „Ale řekni mi, kdo jsi a proč se převlékáš za chlapce?“

„Jsem otrokyně,“ odpověděla mi. „Obyčejná otrokyně, která utekla svému pánu. Třeba to pro tebe bude důležité,“ dodala posmutněle. „Třeba teď budeš litovat, že jsi zachránil jen obyčejnou otrokyni.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Na tom vůbec nezáleží, já sám jsem pouze chudý padwar, který nemá ani tolik, aby si mohl dovolit jediného otroka. Možná že to budeš naopak ty, kdo bude litovat, že ji nezachránil nějaký boháč.“

Zasmála se. „Utekla jsem nejbohatšímu muži na světě, alespoň si myslím, že to musí být nejbohatší muž na světě, protože kdo by mohl

být bohatší než Tul Axtar, jeddak Jaharu?“

„Ty patříš Tul Axtarovi, jeddakovi z Jaharu?“ vykřikl jsem.

„Ano,“ přikývla. „Když jsem byla malá, ukradli mě z města Tjanath a od té doby jsem žila v Tul Axtarově paláci. Má mnoho žen, tisíce. Občas prožijí v paláci celý život a jeddaka ani nespátří. Já ho viděla,“ otrásla se. „Je strašlivý. Nebyla jsem tam nešťastná, protože jsem nepoznala matku, zemřela, když jsem byla ještě dítě, a otec pro mě zůstal jen vzpomínkou. Víš, byla jsem opravdu velmi mladičká, když mě Tul Axtarovi vyslanci unesli z domova. Spřátelila jsem se se všemi v jeho paláci. Všichni mě měli rádi, otroci, bojovníci i náčelníci, a protože jsem se chovala vždycky spíš jako chlapec, bavilo je cvičit mě v použití zbraní, dokonce i v řízení malých letounů. Pak však přišel den, který ukončil navždy mé štěstí. Spatřil mě Tul Axtar. Zahlédl mě a poslal pro mne. Předstírala jsem nemoc a nešla k němu, a když nastala noc, vnikla jsem do bytu jednoho vojáka, o němž jsem věděla, že je ve službě, ukradla mu řemení, ostříhala si dlouhé vlasy a namaskovala tvář, abych vypadala víc jako muž. Pak jsem se vyplížila na střechu k hangárům, oklamala strážného, který tam hlídal, a uletěla s jednomístnou lodí.

Myslela jsem si, že kdyby mě stíhali, pokud mě vůbec budou stíhat, budou pátrat nejspíš směrem k Tjanathu, a tak jsem letěla opačným směrem, k severovýchodu, a měla v plánu udělat velký kruh na sever a stočit se k Tjanathu později. Když jsem přeletěla Xanator, objevila jsem na vyschlém mořském dně obrovskou skupinu mantalií a okamžitě jsem se k nim snesla, protože z paláce jsem uprchla v takovém spěchu, že jsem neměla čas vzít si nějaké zásoby na cestu. Mantaliové houští bylo neobyčejně husté a velké, a protože, jak víš, dorůstají ty rostliny výše osmi až dvanácti sofadů, nabízelo křoví současně skvělý úkryt. Snadno jsem uvnitř našla místo vhodné k přistání, a abych zabránila odhalení ze vzduchu, zajela jsem s letounem mezi dva obrovské převislé keře a pak se pustila do sbírání zásob mléka.

Protože se nikdy plody ani keře ve tvém okolí nezdají tak hezké jako ty vzdálenější, zašla jsem kus od letounu a nakonec objevila rostliny, které slibovaly dostatečné množství oné životodárné tekutiny.

Jenže v té době do porostu pronikla i skupina zelených válečníků se stejným úmyslem, totiž nasbírat zásobu mléka, a právě když jsem

navrťávala vybraný kmen, jeden z nich mě objevil a vzápětí jsem byla zajata. Z jejich otázek jsem pochopila, že mě neviděli přistávat, a nevědí tedy o mém letounu. Když jsem se přibližovala, museli být někde v hustém, převislém houští, takže si mě ani jeden z nich nevšiml. Ať tak nebo tak, protože nevěděli o mém letadle, rozhodla jsem se, že je v jejich nevědomosti ponechám.

Když nasbírali požadované množství mléka, vrátili se do Xanatoru a mne odvedli s sebou. Zbytek už znáš.“

„Tohle staré město se jmenuje Xanator?“ zeptal jsem se. „A jak se jmenuje ty?“

„Tavia,“ odpověděla. „A ty?“

„Já jsem Tan Hadron z Hastoru,“ představil jsem se.

„To je hezké jméno,“ usmála se. Ve způsobu, jakým to řekla, byla jakási až chlapecká upřímnost a já si byl v tom okamžiku jist, že kdyby se jí mé jméno nelíbilo, byla by mi to řekla stejně rychle a upřímně. V jejím tónu nebyla ani stopa po bezmyšlenkovitém předstírání zájmu, a když jsem se s ní později lépe seznámil, zjistil jsem, že dalšími z jejich charakteristických rysů jsou poctivost a otevřenost – ale v oné chvíli jsem si takových věcí nevšímal, protože moje mysl byla zaměstnána tou částí jejího vyprávění, která nám nabízela skvělou možnost k rychlému útěku.

„Myslíš,“ zeptal jsem se, „že bys našla místo, kde jsi nechala svou loď?“

„Tím jsem si naprosto jistá,“ odpověděla.

„Unesl by tvůj letoun dvě osoby?“

„Je to jednomístný stroj, ale určitě nás unese oba, musíme ovšem počítat s tím, že jeho rychlost a výška budou omezeny.“

Pak mi řekla, že mantaliové křoviska leží jihovýchodně od Xanatoru, a já obrátil thoatovu hlavu k východu. Když už jsme byli poměrně daleko za hranicemi města, zamířili jsme zvolna k jihu, to znamená od řetězu pahorků směrem na bývalé dno vyschlého moře.

Thuria vrhala podivné pohyblivé stíny na okrový mech pokrývající zem, zatímco nad hlavami nám pomalu a důstojně putoval Cluros. Světlo obou měsíců jasně ozařovalo krajinu a já si byl jist, že by nás bystré oči z ruin Xanatoru snadno zahlédly. Rychle se měnící stíny vrhané Thurií nám pomáhaly, protože podobně se chovaly stíny způsobované křovinami a zakrslými stromy, takže mezi nimi byly naše vlastní celkem dobře maskovány. Nejspokojeněji jsem však

vzpomínal na všechny ty thoaty, kteří nás následovali z města, a těšila mě jistota, že byli zelení Mart'ané ponecháni bez jízdnic zvirat, což znamenalo, že nás v žádném případě nemohli dohonit.

Obrovský oř, na němž jsme seděli, se pohyboval rychle a tiše, a netrvalo dlouho, spatřili jsme před sebou stíny porostu mantalií, do kterého jsme o několik okamžiků později vjeli. Nebylo vůbec snadné najít Taviino letadlo, ale o to větší radost jsem měl, když jsme je posléze našli a zjistili, že je nepoškozené. Cestou jsme totiž mezi křovisky zahlédli nejeden podezřelý stín, který se plížil hustým porostem, a já dobře věděl, že jak divoká zvířata z kopců, tak velké bílé opice mléko mantalií milují; měli jsme nesmírné štěstí, že jsme na některé z nich dosud nenarazili.

Dojel jsem tak blízko k lodi, jak to jen bylo možné, a zatímco jsem nechal Tavii sedět na thoatu, sklouzl jsem na zem a vytáhl malé plavidlo na otevřené prostranství. Rychlá kontrola ovládacích prvků potvrdila, že se jich nikdo ani nedotkl, a mně se velmi ulevilo. Obával jsem se totiž, že by letoun mohl být poškozen bílými opy, kteří jsou často velmi zvědaví a dokážou zničit téměř cokoliv.

Jakmile jsem se ubezpečil, že je všechno v pořádku, pomohl jsem Tavii sestoupit na zem a v okamžiku jsme již byli na palubě člunu. Stroj reagoval celkem uspokojivě, i když maličko těžkopádně, a my se celkem snadno zvedli vzhůru, do relativního bezpečí barsoomské noci.

Letoun měl konstrukci, jaká už se v Heliu skoro nepoužívá, a nebyl vybaven cílovým kompasem, což znamenalo, že se pilot nesměl vzdálit od řízení. Prostor na úzké palubě byl velmi těsný a já tušil, že máme před sebou značně nepohodlnou cestu. Naše zajišťovací pásy byly připnuty k témuž kruhu a my leželi na plošině tak těsně vedle sebe, že jsme se téměř dotýkali. Štít, který chránil naše tváře před nápořem vzduchu – jenž byl i přes poměrně nízkou rychlost letounu dosti silný – byl natolik nízký, že jsme nemohli příliš měnit polohu, a tak jsme alespoň občas hledali úlevu v tom, že jsme se posadili zády proti směru letu a dali na chvíli odpočinout tělům trýzněným nedostatkem pohybu a křečovitě strnulou polohou. Zatímco já jsem vsedě odpočíval, řídila Tavia člun, ale studený vítr barsoomské noci mě většinou přinutil už za několik minut hledat úkryt za ochranným štítem. Na základě vzájemné dohody jsme zamířili k jihozápadu a během cesty se dohadovali, kam poletíme pak.

Řekl jsem Tavii, že se chci dostat do Jaharu a proč. Zdálo se, že ji historie únosu Sanoma Tory velmi zajímá, a podle toho, co věděla o Tul Axtarovi a jak znala zvyky Jaharu, byla si takřka jistá, že ztracená dívka bude právě tam. Co se však týče její záchrany, to bylo něco jiného – věc, nad kterou pochybovačně kroutila hlavou.

Bylo mi jasné, že Tavia nijak netouží po tom vrátit se do Jaharu, ale přesto se nesnažila bránit mi v cestě, kterou jsem si předsevzal, naopak, popsala mi polohu města a sama pak obrátila příď letounu správným směrem.

„Bude ti hrozit nějaké nebezpečí, když se vrátíš do Jaharu?“ zeptal jsem se.

„Bude mi hrozit velké nebezpečí,“ odpověděla, „ale otrok musí následovat svého pána, kamkoliv kráčí.“

„Já nejsem tvůj pán,“ odvětil jsem, „a ty nejsi má otrokyně. Považujme se za druhy ve zbrani.“

„To bude moc hezké,“ pravila prostě a pak po krátké odmlce dodala: „A jestli tedy máme být druhy ve zbrani, pak dovol, abych tě varovala před tím, aby ses pustil rovnou do Jaharu. Tuhle loď by tam okamžitě poznali. Tvoje řemení by každému prozradilo, že jsi cizinec, a nedostal by ses na své cestě za záchranou Sanoma Tory dále než do podzemních mučírén Tul Axtara – a pak, dříve nebo později, do Velké arény, kde bys přišel o život.“

„Co tedy navrhuješ?“

„Za Jaharem směrem na jihozápad leží Tjanath, město, kde jsem se narodila. Ze všech měst Barsoomu je jediné, kde mohu čekat, že mě přijmou přátelsky, a pokud tak přijmou mě, přijmou stejně i tebe. Tam by ses mohl lépe připravit na vstup do Jaharu, což se ti může podařit pouze tak, že se přestrojíš za Jahařana, protože Tul Axtar nestrpí ve svém království žádné cizince kromě těch, kteří jsou tam přivedeni jako váleční zajatci nebo otroci. V Tjanathu můžeš získat výstroj a odznaky jaharského bojovníka, a tam tě také mohu poučit o zvycích a způsobech Tul Axtarovy říše. Zanedlouho tak budeš připraven vydat se do Jaharu s jistou nadějí, že je dokážeš, co se týče své totožnosti, ošálit. Pokusit se o to bez pořádných příprav se téměř rovná sebevraždě.“

Pochopil jsem, jak moudrá je její rada, a ihned jsme změnili kurs, takže jsme Jahar minuli jižně od jeho hranic a mířili přímo do Tjanathu, který byl šest tisíc haadů daleko.

Cestovali jsme prakticky celou noc rychlostí zhruba šest set haadů za zodu – postup velmi pomalý, porovnáme-li jej například s oním jednomístným strojem, na kterém jsem vyletěl z Helia.

Když vyšlo slunce, první, co přilákalo můj užaslý pohled, byla zvláštní modrá barva člunu.

„Co je to za nesmyslnou barvu pro letoun?“ podivil jsem se. Tavia se na mě podívala. „Existuje pro ni skvělý důvod,“ odpověděla. „Důvod, který musíš pochopit, než se vydáš do Jaharu.“

V PODZEMÍ

Když se náš přetížený letoun vydával na dlouhou cestu ze sousedství zřícenin prastarého Xanatoru a kymácel se nad pahorkatinou, jež na jihozápadě ohraničuje území divokých hord z Torquasu, podivně proměnlivé světlo obou barsoomských měsíců měnilo krajinu pod námi k nepoznání. S příchodem nového dne jsme zvažovali možnost, že bychom přistáli, ukryli se a s další cestou vyčkali až do setmění, protože nám bylo jasné, že kdyby nás zahlédl nepřátelský koráb, neměli jsme naději na útěk.

„Tudy prolétá jen velmi málo lodí,“ prohlásila nakonec Tavia, „a pokud budeme dávat bedlivý pozor, budeme ve vzduchu stejně bezpeční jako na zemi – i když už jsme se dostali za hranice panství zelených Torquasianů, pořád ještě by nám mohlo hrozit nebezpečí od jejich nájezdnických tlup, které se někdy vydávají daleko mimo své území.“

Pokračovali jsme tedy pomalu směrem k Tjanathu a naše oči neustále hlídaly vzduch na všech stranách kolem.

Monotónní ráz krajiny spolu s pomalým letem by pro mě byl za obvyklých okolností nesnesitelný, ale k mému úžasu mi čas ubíhal rychle. Tuto skutečnost jsem připisoval bystrosti a inteligenci své společnosti, protože nebylo pochyb o tom, že Tavia byla skvělou společnicí. Myslím, že jsme museli mluvit snad o celém Barsoomu a část našeho hovoru se přirozeně točila kolem našich zážitků a osob, takže dlouho před tím, než jsme dorazili do Tjanathu, jsem nabyl dojmu, že znám Tavii líp než kteroukoliv jinou ženu, a také jsem se nikomu nesvěřoval tak otevřeně a s takovou důvěrou jako jí.

Tavia skutečně měla způsob jednání, jenž vzbuzoval naprostou důvěru, takže jsem s úžasem zjistil, že s ní probírám ty nejintimnější podrobnosti svého života, své naděje, touhy a sny, právě tak jako strach a pochybnosti, které se jistě objevují v hlavách všech mladých mužů.

Když jsem si uvědomil, jak hluboce jsem se otevřel téhle malé otrokyni, velmi jsem se zastyděl, ale upřímnost Taviina zájmu ten pocit rychle rozptýlila. Kromě toho jsem cítil, že ona se mi svěčuje se stejnou otevřeností a upřímností.

K překonání vzdálenosti od Xanatoru do Tjanathu jsme potřebo-

vali dvě noci a jeden den, a když se ke konci první zody druhého dne před námi na vzdáleném obzoru objevily věže a přistávací plošiny cílového města, napadlo mě, že všechen ten dlouhý čas strávený na cestě patřil z jakéhosi nepochopitelného důvodu k nešťastnějším hodinám mého života.

A teď bylo po všem. Před námi se prostíral Tjanath a já najednou začal litovat, že neleží na protilehlé straně Barsoomu.

S výjimkou Sanoma Tory jsem se vlastně ve společnosti žen příliš nepohyboval. Nerad bych vzbudil zdání, že se mi nelíbily, protože to by nebyla pravda. Jejich občasná společnost nabízela skvělé rozptýlení, z něhož jsem se radoval, ale že bych mohl strávit řadu hodin sám vedle ženy, kterou jsem nemiloval, a přitom doslova vychutnávat každou minutu její přítomnosti, tomu bych nikdy neuvěřil. Nicméně bylo tomu tak a já se přistihl, že zvědavě uvažuji, zda má podobný pocit i Tavia.

„Takže to už musí být Tjanath,“ řekl jsem a kývl hlavou směrem ke vzdálenému městu.

„Ano,“ přikývla.

„Jsi jistě ráda, že naše cesta už končí,“ zkusil jsem to opatrně.

Vrhla na mě rychlý pohled a zamračila se. „Asi bych měla být ráda,“ dodala nelogicky.

„Je to přece tvůj domov,“ připomněl jsem jí.

„Já nemám domov,“ zavrtěla hlavou.

„Ale máš tady přátele.“

„Já nemám žádné přátele.“

„Zapomínáš na Hadróna z Hastoru,“ upozornil jsem ji.

„Ne,“ odpověděla, „nezapomínám, že jsi ke mně byl laskavý, ale nesmím zapomenout ani na to, že jsem byla jen náhodným dobrodružstvím na tvé cestě za Sanoma Torou. Za pár dnů můžeš být pryč a už nikdy v životě se nevidíme.“

Na to jsem ani nepomyslel a zjistil jsem, že se mi na to ani příliš myslet nechce, a přece jsem věděl, že je to pravda. „Věřím, že si tady brzy přátele uděláš.“

„To doufám,“ přikývla, „ale byla jsem pryč velmi dlouho, a když mě unesli, byla jsem opravdu hodně malá a na život v Tjanathu mám jen velice mlhavé vzpomínky. Tjanath pro mě vlastně téměř nic neznamená. Mohla bych být šťastná kdekoliv na Barsoomu s... s nějakým přítelem.“

Vnější hradby města se už tyčily téměř na dosah a náš rozhovor byl přerušen, když se objevila strážní loď, která se k nám rychle přibližovala. Na její palubě zněl alarm – ostrý zvuk signálního rohu trhal ticho časného rána. Téměř okamžitě se poplach rozšířil po celém městě a na každé druhé střeše se rozezněly gongy nebo sirény. Hlídkový člun rychle změnil kurs a vznesl se nad nás, zatímco z několika okolních startovacích plošin vyrazily další letouny, takže jsme byli za okamžik obklíčeni.

Pokusil jsem se pozdravit posádku nejbližšího z nich, ale můj hlas zanikal v pekelném hluku poplašených signálů. Vzápětí na nás zamířily stovky palubních děl, jejichž obsluhy byly očividně připraveny nás zničit.

„To v Tjanathu vždycky vítají návštěvníky tak nepřátelsky?“ zeptal jsem se.

Tavia zavrtěla hlavou. „Nevím. Kdybychom letěli na bitevní lodi, tak bych to pochopila, ale proč náš malý průzkumný letoun vzbouřil polovinu válečného loďstva Tjanathu, to... Moment!“ zvolala najednou vzrušeně. „Konstrukce a barvy našeho člunu jsou jaharské. Lidé z Tjanathu je znají a obávají se jich. Ale jestli je to pravda, proč už na nás dávno nezačali střílet?“

„Nevím, proč nezačali střílet předtím, ale proč po nás nestřílejí teď, to je mi jasné. Jejich lodi jsou kolem nás tak hustě, že kdyby zahájily palbu, ohrozily by jak své muže, tak samy sebe.“

„Nemohl bys jim nějak naznačit, že jsme přátelé?“

Okamžitě jsem vyslal signál, že přicházíme v míru a že se vzdáváme, ale jak se zdálo, hlídky měly i nadále strach se k nám přiblížit. Poplašené sirény umlkly a ostatní plavidla kolem nás teď kroužila v tichosti.

Znovu jsem se obrátil k nejbližšímu člunu. „Nestřílejte,“ vykřikl jsem, jsme přátelé!“

„Přátelé nepřilétají do Tjanathu v jaharských lodích modré smrti,“ odpověděl důstojník z paluby letounu, který jsem oslovil.

„Dovolte, abychom k vám přirazili,“ naléhal jsem, „a já vám dokažu, že nejsme nebezpeční.“

„Nedovolím, abyste přirazili k boku mé lodi,“ odpověděl. „Ale chcete-li to dokázat, uděláte, co vám poručím.“

„Co máme udělat?“

„Vraťte se a odleťte za městské hradby. Přistaňte alespoň jeden

haad za východní branou a pak i se svým společníkem dojděte k městu pěšky.“

„Můžete nám slíbit vlídné přijetí?“

„Musíme vás vyslechnout,“ odvětil, „a jestli se ukáže, že nemáte nepřátelské úmysly, nemáte se čeho bát.“

„Dobrá, uděláme, co žádáte. Prikažte, ať nám ostatní lodi uvolní cestu.“ Pomalu jsme proletěli uličkou, která se otevřela, vrátili se za město a přistáli asi haad za východní branou.

Jakmile jsme se přiblížili k hradbám, brána se otevřela a v ústrety nám vypochoďoval oddíl vojáků. Bylo vidět, že jsou velmi podezřívaví a že se nás bojí. Jejich padwar nám nařídil, abychom se zastavili, když mezi bojovníky a námi bylo ještě celých sto sofadů. „Odhoďte zbraně,“ přikazoval, „a pojděte kupředu.“

„My ale nejsme nepřátelé,“ namítl jsem. „Copak lidé v Tjanathu už zapomněli, jak se vítají přátelé?“

„Vykonejte rozkaz, nebo vás oba zabijeme,“ zněla strohá odpověď. Když jsem odkládal zbraně, nedokázal jsem potlačit znechucené gesto, zatímco Tavia klidně odhodila krátký meč, který jsem jí zapůjčil. Beze zbraní jsme pak vykročili k vojákům, ale ani pak nebyl padwar docela spokojen, protože pečlivě prohlédl naše řemení, než nás v těsném obklíčení odvedl do města.

Sotva se za námi zavřela východní brána Tjanathu, uvědomil jsem si, že jsme tady spíše jako zajatci než hosté, ale Tavia se mě pokoušela uklidnit tvrzením, že až povyprávíme své příběhy, propustí nás na svobodu a poskytnou nám pohostinnost, na kterou máme právo.

Vojáci nás odvedli do budovy obrácené průčelím k bráně a nakonec jsme se ocitli na rozlehlé přistávací ploše na jejím vrcholku. Tady na nás čekal hlídkový letoun a náš padwar nás předal jeho velícímu důstojníkovi, jehož chování bylo plně špatně skrývané nenávisti a odporu.

Jakmile jsme vystoupili na palubu, loď vzlétla a zamířila do středu města.

Pod námi ležel Tjanath a působil na mě dojmem, že je to město, které právě nedrží krok s technickým pokrokem. Všude jsem viděl známky starobylosti, ale bohužel především zastaralosti. Domy byly postaveny ve starém slohu dávných předků a mnohé se opravovaly, i když celková ošklivost ulic byla hodně zjemněna řadami mohutných stromů a velkým množstvím plazivých a popínavých rostlin, takže

výsledný dojem byl vlastně velice příjemný. Ve středu města bylo prostorné náměstí obklopené impozantními budovami, mezi nimiž byl pochopitelně i jedův palác. Přistáli jsme na střeše jedné z nich.

Pod silnou stráž jsme byli dostrkáni dovnitř a po krátkém čekání předvedeni před jakéhosi vyššího úředníka. Bylo vidět, že už byl informován o okolnostech, za jakých jsme dorazili do Tjanathu, protože nás očekával a věděl o všem, co se stalo od našeho přiletu až do této chvíle.

„Co děláš v Tjanathu, Jahařane?“ začal s výsledkem.

„Nepocházím z Jaharu,“ odvětil jsem. „Podívej se na mé insig-nie.“

„Válečník může změnit odznaky,“ zamračil se.

„Tenhle muž ale své odznaky nezměnil,“ odpověděla za mě Tavia.

„Není z Jaharu, pochází z Hastoru, jednoho z helijských měst. Z Jaharu jsem já.“

Úředník se na ni užasle zadíval. „Takže ty to přiznáváš?“ zvolal.

„Ale pocházím z Tjanathu,“ doplnila dívka.

„Co tím chceš říci?“

„Jako dítě jsem byla z Tjanathu unesena,“ vysvětlovala Tavia.

„Od té doby jsem žila jako otrokyně v paláci Tul Axtara, jeddaka Jaharu. Teprve nedávno se mi podařilo uprchnout, a to v onom letou-nu, v němž jsme dorazili. Nedaleko mrtvého města Xanator jsem přistála a byla zajata zelenými Torquasiany. Tento válečník, který se jmenuje Hadron z Hastoru, mě zachránil z jejich spárů. Společně jsme se pak vydali do Tjanathu, kde jsme očekávali přátelské přijetí.“

„Jak se jmenují tví příbuzní v Tjanathu?“ zeptal se úředník.

„To nevím,“ odpověděla Tavia, „byla jsem velmi mladá a ze svého života v Tjanathu si prakticky nic nepamatuji.“

„Jak se jmenuješ?“

„Tavia.“

Muž zatím neprojevoval o její vyprávění nijak zvláštní zájem, ale když zaslechl její jméno, zpozorněl a naklonil se dychtivě kupředu. „A o svých rodičích a příbuzných nevíš nic?“

„Bohužel,“ zavrtěla hlavou Tavia.

Úředník se obrátil k padwarovi, který velel naší eskortě. „Počkej s nimi tady, dokud se nevrátím,“ nařídil, vstal od stolu a vyšel z míst-nosti.

„Jak se zdá, poznal tvoje jméno,“ obrátil jsem se k Tavii.

„Jak by to bylo možné?“ nechápala.

„Třeba znal vaši rodinu,“ uvažoval jsem. „Jeho chování každopádně naznačuje, že by se jejich přístup k nám mohl změnit.“

„To doufám.“

„Cítím, že naše nesnáze se blíží ke konci, Tavie,“ ujišťoval jsem ji, „a už kvůli tobě jsem z celého srdce rád.“

„A ty, předpokládám,“ upřela na mě pohled, „se tady pokusíš získat pomoc a nějaké prostředky, které by ti umožnily pokračovat v pátrání po Sanoma Toře?“

„Přirozeně,“ řekl jsem. „Mohl by snad ode mě někdo čekat něco jiného?“

„Ne,“ odpověděla tichým hlasem.

Bez ohledu na to, že mě cosi v chování úředníka, který nás vyslychal, přesvědčilo, že velmi vzrostly naše naděje do budoucna, neustále jsem cítil smutek z toho, že se přibližuje čas našeho rozloučení. Připadalo mi, že Tavii znám celý život, poněvadž těch několik dnů, kdy jsme byli spolu, nás opravdu velmi sblížilo. Věděl jsem, že budu postrádat její bystrou mysl, okamžitou účast, perlivý smích i chvíle, v nichž byla příjemným mlčenlivým druhem, ale pak se mi před očima objevil překrásný obličej Sanoma Tory. V tom okamžiku jsem tuhle zbytečnou lítost odhodil stranou, protože jsem si byl jist, že láska je více než přátelství, a já Sanoma Toru miloval.

Po dlouhé době se konečně úředník vrátil. Pohlédl jsem mu do tváře, abych z ní vyčetl známky dobrých zpráv, avšak jeho výraz byl naprosto neproniknutelný. Zato slova, která pronesl, byla dokonale srozumitelná.

„Ženu uvězníte ve Východní věži,“ přikázal čekajícímu padwarovi, „a muže uvrhněte do podzemí.“

To bylo vše. Bylo to jako úder do tváře. Podíval jsem se na Tavii a viděl, že upírá velké oči do úředníkovy obličeje. „Tím chcete říci, že tady budeme drženi jako vězni?“ dotazovala se. „Já, dcera Tjanathu, a tento válečník, původem ze spřáteleného národa, kteří tady hledáme vaši pomoc a ochranu?“

„Každý z vás bude později vyslechnut samotným jedem,“ odsekl jí úředník. „Domluvil jsem. Odved'te je.“

Několik vojáků mě hrubě uchopilo za paže. Tavia se odvrátila od důstojníka a podívala se na mě. „Sbohem, Hadrone z Hastoru!“ řekla. „Je to moje chyba, že jsi zde. Nechť mi moji předkové prominou.“

„Není to tvoje vina, Tavié,“ utěšoval jsem ji, „koho by napadlo, že se nám tady dostane tak nesmyslného přivítání?“

Byli jsme z místnosti odvedeni každý jinými dveřmi, v nichž jsme se oba současně otočili, abychom se na sebe ještě jednou – naposledy – podívali. V Taviiných očích byly slzy a přiznám, že byly i v mém srdci.

Podzemní kobky Tjanathu, kam jsem byl vzápětí odveden, jsou pochmurné, ale netonou v neproniknutelné tmě jako vězení mnoha jiných barsoomských měst. Z chodeb se do cel linulo slabé světlo z prastarých rádiových lamp, filtrované mřížemi, avšak bylo to přece jen nějaké světlo a já za ně byl vděčný, protože jsem se obával, že kdybych byl uvězněn v naprosté temnotě, zešílel bych.

Byl jsem spoután v těžkých řetězech, i když se mi to zdálo zcela zbytečné, jelikož mě současně přikovali k silnému železnému kruhu zasazenému do stěny kobky a pečlivě zamkli mřížovaná dvířka mého vězení.

Když kroky vojáků zanikly v dálce, zaslechl jsem, že někde neda-leko mě se v kobce něco pohybuje. Co to může být? Napíнал jsem oči do šera.

Nakonec, jakmile si můj zrak přivykl na slabé světlo cely, objevil jsem muže krčícího se u zdi kousek ode mě. Když se pohnul, zaslechl jsem znovu šramot, tentokrát doprovázený zacinkáním řetězu, a zahlédl tvář obrácenou ke mně, ale její rysy nebyly v šeru moc vidět.

„Další host, který se mnou bude sdílet pohostinství Tjanathu,“ ozval se hlas od nezřetelné postavy. Byl to jasný hlas, mužský, a v jeho zabarvení a tónu bylo něco, co se mi velmi zalíbilo.

„A mají zde naši hostitelé víc takových, jako jsme my dva?“ otázal jsem se.

„V téhle cele byl pouze jeden,“ zněla odpověď, „teď jsou tady dva. Jsi z Tjanathu, nebo odněkud odjinud?“

„Pocházím z Hastoru, to je město v říši Tardos Morse, jeddaka Helia.“

„To ses dostal daleko od domova,“ podivil se.

„Ano – a co ty?“

„Já pocházím z Jaharu,“ odpověděl. „Jmenuji se Nur An.“

„Já se jmenuji Hadron,“ řekl jsem. „Jak jsi se sem dostal?“

„Jsem tady uvězněn, protože jsem z Jaharu,“ odpověděl můj spo-

lečník. „A ty?“

„Protože si myslí, že jsem z Jaharu.“

„A co je na tu myšlenku přivedlo? Vždyť nemáš ani zbraně, ani odznaky Jaharu.“

„Ne, mám insignie Helia, ale bohužel jsem přiletěl do Tjanathu v jaharském letadle.“

Hvízdl. „To budeš opravdu těžko vysvětlovat,“ pokýval hlavou.

„To už jsem zjistil,“ připustil jsem. „Nevěřili ani slovu z mé historky, ani z vyprávění osoby, která cestovala se mnou.“

„Takže jsi měl společníka?“ zajímal se.

„Byla to žena. Narodila se v Tjanathu, ale dlouhou dobu žila v Jaharu jako otrokyně. Možná později jejímu vyprávění uvěří, avšak zatím nás uvěznili. Slyšel jsem, že ji poslali do Východní věže, zatímco mě sem do podzemí.“

„A tady zůstaneš, dokud neshniješ, pokud nebudeš mít to štěstí, že tě vyberou k hrám do arény, nebo to neštěstí, že tě odsoudí, abys byl předhozen Smrti.“

„O jaké Smrti to mluvíš?“ zeptal jsem se, protože zvláštní důraz v jeho slovech ve mně vzbudil zájem.

„To nevím. Válečníci, kteří sem občas chodí, o ní hovoří, jako kdyby se jednalo o něco nesmírně strašlivého. Možná to dělají, aby mě vystrašili, ale je-li tomu tak, moc si neužijí, protože i kdybych byl jakkoliv vyděšený, nedal bych na sobě nic znát.“

„Tak tedy raději doufejme, že brzy budou nějaké hry,“ řekl jsem.

„Lidé tady v Tjanathu jsou tupí a hloupí,“ pravil můj společník. „Válečníci mi řekli, že častokrát mezi slavnostmi v aréně uběhne několik let, ale můžeme alespoň doufat, protože bude jistě lepší zemřít tam, s dobrou dlouhou čepelí v ruce, než tady pomalu hnít v temnotě či se stát obětí Smrti, ať už je to cokoliv.“

„Máš pravdu,“ souhlasil jsem. „Modleme se ke svým předkům, aby jed Tjanathu v nejbližší budoucnosti uspořádal nějaké výroční hry.“

„Takže ty jsi z Hastoru,“ prohlásil zamyšleně po chvíli mlčení. „To je velký kus cesty od Tjanathu. Musela to být nějaká velmi důležitá záležitost, která tě přivedla tak daleko!“

„Hledal jsem Jahar,“ odpověděl jsem popravdě.

„Možná bys měl být rád, že jsi nejdřív dorazil do Tjanathu,“ ušklíbl se, „protože ačkoliv jsem sám Jahařan, nemohu se právě

chlubit pohostinností své země.“

„Takže ty si myslíš, že ani tam by se mi nedostalo vřelého přijetí?“ zvědavě jsem se na něj zadíval.

„Při mých předcích, rozhodně ne!“ zvolal rozhořčeně. „Tul Axtar by tě dal uvrhnout do hladomoren pod městem hned, ani by se nezeptal, jak se jmenuješ, a podzemí Jaharu zdaleka není tak světlé a příjemné jako tohle.“

„Neměl jsem v úmyslu hlásit Tul Axtarovi, že ho hodlám navštívit,“ usmál jsem se.

„Jsi špión?“

„Nejsem,“ odpověděl jsem. „Jahařané unesli dceru velitele uma-ku, v němž sloužím, a já mám jisté důvody se domnívat, že to bylo na příkaz samotného Tul Axtara, jeddaka Jaharu. Předmětem mého snažení a cílem mé cesty bylo ji osvobodit.“

„A tohle tady vyprávíš Jahařanovi?“ nadhodil lehce.

„S naprostým klidem,“ přikývl jsem. „Tak za prvé, z tvých slov jsem pochopil, že nejsi ani v nejmenším přítelem Tul Axtara, jeddaka Jaharu, a za druhé je vysoce pravděpodobné, že se do Jaharu už nikdy nevrátíš.“

„Obě tvoje úvahy jsou správné,“ přitakal. „Tul Axtara rozhodně v lásce nemám, je to netvor, kterého musí nenávidět každý slušný člověk. Důvody mé nenávisti k němu se natolik podobají důvodům tvým, že nás to jistým způsobem spojuje.“

„Co tím myslíš?“

„Celý život jsem necítil k Tul Axtarovi, jeddakovi Jaharu, nic jiného než pohrdání, ale to se velmi rychle změnilo v zášť, když unesl jistou ženu – a ty ho nenávidíš z téže příčiny.“

„Byla to žena z příbuzenstva?“ zeptal jsem se.

„Byla to dívka mého srdce – žena, kterou jsem si měl brát,“ odpověděl Nur An. „Jsem šlechtic. Moje rodina se hlásí k prastarému rodu a je nesmírně bohatá. Tul Axtar věděl, že to jsou okolnosti, kterých se musí obávat, a poháněn svým strachem, zabavil mi majetek a odsoudil mě k smrti, ale já mám v Jaharu hodně přátel a jeden z nich, obyčejný válečník palácové gardy, mi dopomohl k útěku, poté co mě jeddak uvrhl do podzemí.“

Podarilo se mi dostat se do Tjanathu a vyprávěl jsem svůj příběh Haj Osisovi, jedovi Tjanathu. Položil jsem mu svůj meč k nohám a nabídl mu své služby, jenže Haj Osis je podezřívavý starý hlupák a

neviděl ve mně nic jiného než jaharského zvěda. Prikázal, aby mě uvěznili, a tady jsem zavřený už velmi dlouhou dobu.“

„Jahar musí být opravdu nešťastná země,“ uvažoval jsem nahlas, „když mu vládne takový člověk, jako je Tul Axtar. V poslední době jsem toho o něm slyšel dost, ale zatím mu nikdo nepřiznal jedinou dobrou vlastnost.“

„On taky žádnou nemá,“ ušklíbl se Nur An. „Je to krutý tyran, prolezlý korupcí a neřestmi. Kdyby některá z velkých říší Barsoomu dokázala číst v jeho mysli a uhodla jeho plány, byl by Jahar už dávno obsazen a Tul Axtar mrtev.“

„Co tím myslíš?“

„Minimálně dvě stě let chová Tul Axtar tajně sen, že se zmocní celého Barsoomu. Během oné doby bylo jeho fetišem množství obyvatel. Nesmělo být zničeno jediné vejce, každá žena byla povinna zachovat celou snůšku. (*Pozn.: Všichni Marťané jsou vejcorodí.*) Celá armáda úředníků a kontrolorů vedla záznamy o počtu vajec každé ženy. Ty, které měly nejvíce hochů, byly odměněny, ty neplodné nebo málo plodné byly pobity. Když se ukázalo, že uzavírání manželství snižuje produktivitu jaharských žen, byly sňatky mezi všemi příslušníky nižších tříd kromě šlechty zakázány královským výnosem.

Výsledkem byl velký nárůst populace, jenže mnohé jaharské provincie nakonec nedokázaly uživit takové množství dětí, které se náhle vyvojily jako mravenci. To by nedokázaly ani ty nejurodnější kraje Barsoomu. Byly vyčerpány všechny přírodní zdroje, milióny obyvatel hladovějí a v některých oblastech se už nějakou dobu praktikuje kanibalismus.

Během celého toho času cvičili Tul Axtarovi důstojníci muže pro válčení. Od útlého dětství jsou jim do hlav vkládány myšlenky na boj. Jejich mysl se upíná k válce jako k jedinému východisku ze strašlivých podmínek, které je tolik tísní, a dnes se milióny lidí dožadují války, protože si uvědomují, že vítězství znamená kořist – a kořist, to je dostatek potravy a bohatství. Tul Axtar už teď velí armádě tak obrovské, že osud celého Barsoomu by byl dávno v jeho ruce, nebýt jedné věci.“

„Které?“ otázal jsem se.

„Tul Axtar je zbabělec,“ odpověděl Nur An. „Když naplnil svůj sen o obrovské přesile vojáků, má zase strach, aby se náhodou něja-

kým nešťastným řízením osudu jeho válečné plány nezhatily a jeho armáda nebyla poražena. Proto stále čekal a naléhal na jaharské vědce, aby vymysleli nějakou zbraň, která by byla o tolik dokonalejší a ničivější než jakákoliv jiná, již vlastní ostatní národy Barsoomu, aby jeho armáda byla neporazitelná.

Celé roky se tím problémem zabývaly nejdokonalejší jaharské mozky, až nakonec náš nejlepší vědec, starý muž jménem Phor Tak, vymyslel pušku neuvěřitelné síly. Jeho úspěch probudil žárlivost ostatních učenců, a i když stařec dal Tul Axtarovi přesně to, co chtěl, neprojevil mu tyran žádnou vděčnost; naopak, vědec se stal terčem takových pokoření a urážek, že nakonec uprchl z Jaharu.

To však není důležité, poněvadž všechno, co mohl Phor Tak pro Tul Axtara udělat, to udělal, a jakmile měl jeddak vytouženou zbraň, byl rád, že se starého vědce zbavil.“

Mě přirozeně víc zajímala ta puška, o níž se Nur An zmínil, a doufal jsem, že se pustí do nějakého podrobnějšího popisu, ale netroufl jsem si ho na to ptát. Měl jsem strach, že přirozená oddanost vlastní zemi, kterou v sobě každý člověk chová, by mu mohla zabránit, aby odhalil vojenská tajemství své vlasti cizinci. Časem jsem však pochopil, že onen sentimentální patriotismus, který je součástí mentality každého obyvatele Barsoomu, je vyvoláván stejně tak, ne-li především, obdivem a úctou k našim velkým jeddakům, jako přirozenou láskou k rodné zemi. Na druhé straně Jahařané se dívali na hlavu vlastního státu s despektem a pohrdáním, a protože necítili závazek k hlavnímu představiteli své země, stal se pro ně patriotismus prázdným slovem. Byl to jen výraz, za který proradný vládce tak dlouho ukrýval vlastní prospěch, že pro ně ono slovo dokonale ztratilo význam. A tak zatímco jsem byl zpočátku překvapen, později jsem pochopil, proč mi Nur An dobrovolně a do nejmenších podrobností popsal vše, co věděl o nové jaharské zbrani a o způsobech, jak se jí bránit.

„Tahle nová puška,“ pokračoval po delší odmlce, „je tak mocným bojovým prostředkem, že před námi budou stát armády všech ostatních národů Barsoomu v naprosté bezmocnosti. Vysílá totiž neviditelný paprsek, jehož chvění proniká do struktury kovů a mění ji tak, že se materiál rozpadá. Nejsem vědec. Nedokážu ten jev nijak podrobněji vysvětlit, ale podle toho, co jsem v Jaharu zaslechl, mám dojem, že ony paprsky mění polaritu protonů v kovech a uvolňují

mraky volných elektronů. Také jsem slyšel jistou teorii, že Phor Tak při svých výzkumech objevil skutečnost, že základní principy spojující čas, hmotu a prostor jsou totožné, a že paprsky jeho pušky ve skutečnosti přeměňují i ty největší kusy kovu, na něž jsou namířeny, v elementární vesmírné částice.

Avšak Tul Axtar, přestože měl k dispozici jak přesilu armády, tak nevidanou zbraň, stále ještě váhal. Měl strach a neustále hledal další a další záminky, proč odložit začátek války, ačkoliv se toho dožadovaly milióny obyvatel toužících po kořisti, hojnosti a lepším životě. Nakonec přišel s nápadem, že je třeba nejprve objevit ochranný prostředek proti působení nové zbraně, poněvadž je možné, že podobnou vyvine i jiná země, nebo se s pomocí špehů zmocní tajemství Jaharu. Pravděpodobně k jeho velkému úžasu – a nepochybně i rozpakům – muž, který byl asistentem v Phor Takových laboratořích, záhy vytvořil látku, která rozptyluje paprsky nové zbraně a prakticky je tím zneškodňuje. Tahle látka má výrazně modrou barvu a jsou jí nyní natřeny veškeré kovy v Jaharu – lodě, výzbroj i kovové součásti řemení.

Ale Tul Axtar znovu odsunul válku a trval na zvýšení produkce nových pušek i děl a na vybudování obrovské flotily bitevních lodí, na které by je mohl umístit. Pak, jak tvrdí, vyrazí do útoku a dobude celý Barsoom.“

Příčina zkázy hlídkového člunu nad Heliem oné noci, kdy byla unesena Sanoma Tora, se tak vysvětlila, a když mi poté ještě Nur An vyprávěl, že Tul Axtar vyslal zkušební letouny, aby zaútočily na Tjanath, pochopil jsem, proč ona modrá loď, v níž jsme s Tavií dorazili do Tjanathu, vzbudila takovou pozornost a odpor. Teď se mě však zmocnila obava, která byla natolik silná, že téměř přehlušila mé myšlenky na osvobození Sanoma Tory. Uvědomil jsem si totiž, že kdesi v řídkém barsoomském ovzduší se vznáší obrovská helijská flotila s úmyslem zaútočit na Jahar, nebo jsem alespoň předpokládal, že tomu tak je, protože jsem neměl důvod pochybovat o tom, že se zpráva, kterou jsem svěřil majordomovi Tor Hatanova paláce, dostala k Vladařovu sluchu. Skutečnost, že tady ležím v řetězech v podzemních kobkách Tjanathu, zatímco mohutné helijské loďstvo letí vstříc své zkáze, mě naplňovala hrůzou. Na vlastní oči jsem viděl strašlivé účinky nové zbraně a bylo mi jasné, že to od Nur Ana nebylo přehánění, když tvrdil, že by s ní Tul Axtar mohl dobýt svět. Ovšem exis-

tovala proti ní i obrana. Kdybych se dostal na svobodu, nejenže bych mohl helijskou flotilu varovat, a zachránit ji tak před nevyhnutelnou záhubou, ale třeba by se mi podařilo, zatímco bych v Jaharu pátral po Sanoma Toře, odhalit i tajemství ochrany proti zbrani, kterou Jahařané vytvořili.

Svoboda! Ještě před chvílí mi připadala jako nejvytouženější věc na světě. Teď mi bylo jasné, že jde navíc o otázku života a smrti.

ODSOUZEN K SMRTI

Nebyl jsem v podzemních kobkách Tjanathu příliš dlouho. Za nějakou dobu se objevili vojáci a sundali mi okovy. Byli jen dva a já si nemohl nepovšimnout, jak jsou nedbalí a bezstarostní, když mě vedli do vyšších pater paláce – v té chvíli jsem to ovšem přikládal skutečnosti, že úředníci přešetřili náš případ, všechno se vysvětlilo a já budu propuštěn na svobodu.

Na paláci jeda Tjanathu nebylo nic pozoruhodného. Ve srovnání s honosnými sídly některých šlechticů v Heliu to bylo dost ubohé místo, ale ještě nikdy v životě jsem si s takovým zájmem neprohlížel i tu sebemenší podrobnost architektury. Každou chodbu a každé dveře, způsoby sloužících a chování otroků, řemení a ozdoby šlechticů, kteří nás míjeli, to všechno jsem doslova hltal očima. V srdci jsem sice choval přesvědčení, že budu propuštěn, leč přece jen jsem tuhle budouvu považoval za své vězení a okolní lidi za své věznitele. Protože mým nejdůležitějším životním cílem nyní bylo dostat se na svobodu, byl jsem pevně rozhodnut nedovolit, aby mému zraku unikl jediný detail, který by mi mohl být užitečný ve chvíli, až se pokusím o útěk.

Takové myšlenky mi kolovaly hlavou, když mě mí průvodci prostrkali širokými dveřmi a já stanul před slavnostně oblečeným válečníkem. Stačil mi jediný pohled, abych poznal, že stojím před Haj Osisem, jedem Tjanathu.

Jakmile se před ním naše skupina zastavila, prohlédl si mě panovník s oním pátravým výrazem podezření, který pro něj byl tak charakteristický.

„Tvoje jméno a země“ zeptal se odměřeně.

„Jsem Hadron z Hastoru, padwar helijských vzdušných sil,“ odpověděl jsem.

„Ty jsi z Jaharu!“ obvinil mě. „Přiletěl jsi sem z Jaharu, s jaharskou ženou a v jaharském letounu. Můžeš to popřít?“

Vyprávěl jsem Haj Osisovi podrobně své příhody, které mě nakonec dovedly až do Tjanathu. Vypověděl jsem mu i Taviin příběh a musím mu přiznat alespoň jednu věc. Trpělivě mě poslouchal, i když jsem měl celou dobu nepříjemný pocit, že své úsilí vynakládám marně, protože mluvím k někomu, kdo je proti mně tak zaujat, že nic, co řeknu, nemůže změnit jeho názor.

Náčelníci a dvořané, kteří obklopovali svého jeda, nezakrývali pochybnosti a skepsi, až jsem došel k přesvědčení, že je natolik ovládl strach z Tul Axtara, že nedokázali logicky posoudit nic, co by nějakým způsobem souviselo s činností jeddaka Jaharu. Hrůza v nich vzbudila podezření – a podezření je jako pokřivené brýle, které nedovolují vidět jasně.

Sotva jsem dokončil své vyprávění, přikázal Haj Osis, aby mě odvedli z místnosti, a nějakou chvíli mě nechali se stráží čekat v malém předpokoji. Předpokládal jsem, že se radí se svými poradci.

Když mě znovu přivedli do velkého sálu, cítil jsem, že atmosféra je nabitá nepřátelstvím. Podruhé jsem stanul před pódiem, kde seděl na vyřezávaném trůnu vladař.

„Zákony Tjanathu jsou spravedlivé,“ prohlásil Haj Osis a upřel na mě záštiplný pohled. „Jed Tjanathu je milosrdný. Našim nepřítelům se dostane spravedlnosti, avšak nemohou očekávat milosrdenství. Ty, který si říkáš Hadron z Hastoru, jsi byl shledán vinným, že jsi špiónem našeho nejúhlavnějšího nepřítele, Tul Axtara z Jaharu, a já, Haj Osis, jed Tjanathu, tě odsuzuji k smrti Smrtí. Domluvil jsem.“ S imperátorským gestem pokynul strážím, aby mě odvedly.

Tady nebylo odvolání. Moje zkáza byla neodvratná, proto jsem se mlčky otočil a opustil za doprovodu vojáků místnost. Pro čest Helia však musím říci, že jsem šel s pozvednutou hlavou a jistým krokem.

Na zpáteční cestě do podzemí jsem se vyptával padwara stráže na Tavii, ale jestli o ní někdy slyšel, odmítl mi to přiznat. Zanedlouho jsem byl připoután na témže místě, v téže cele, odkud mě předtím odvedli, po boku Nur Ana z Jaharu.

„Nuže?“ zeptal se.

„Smrt,“ řekl jsem krátce.

Natáhl ke mně ruku v železném okovu a položil mi ji na rameno. „Je mi to líto, příteli.“

„Člověk má jen jediný život,“ odpověděl jsem. „Když dostane příležitost obětovat ho za správnou věc, neměl by si stěžovat.“

„Ty umíráš kvůli ženě,“ upozornil mě.

„Umírám kvůli ženě z Helia,“ opravil jsem ho.

„Možná zemřeme společně,“ řekl.

„Co tím míníš?“

„Zatímco jsi byl pryč, objevil se tady posel palácového majordoma a sdělil mi, abych se srovnal se svými předky, protože už brzy

zemřu Smrtí.“

„Rád bych věděl, co to ta Smrt vlastně je.“

„To nevím,“ zavrtil Nur An hlavou, „ale podle toho, jak ustrašeně o ní všichni mluví, musí být velmi děsivá.“

„Myslíš, že je to nějaké mučení?“ napadlo mě.

„Možná,“ připustil.

„Pak zjisti, že muži z Helia, kteří vědí, jak žít, umějí stejně dobře i zemřít.“

„Doufám, že ani já nezačnu důvod k posměchu,“ přikývl Nur An. „Nedopřeju jim tu radost a neukážu, jak trpím. Stejně bych si ale přál vědět, co to ta Smrt je, abych se na setkání s ní dokázal lépe připravit.“

„Nesmíme propadnout malomyslnosti, takže bychom o tom zatím neměli přemýšlet,“ navrhl jsem. „Vykročme raději cestou mužů a uvažujme o nějakém plánu, který by nám umožnil oklamat naše nepřátele a uniknout ze zajetí.“

„Obávám se, že je to beznadějně,“ pravil.

„Na to ti mohu odpovědět jen proslulými slovy Johna Cartera: Dosud žiji!“

„To je slepá filosofie absolutní odvahy,“ přikývl s obdivem, „ale i tak marná.“

„Mnohokrát mu skvěle posloužila,“ trval jsem na svém. „Dala mu totiž vůli pokusit se o nemožné a uspět. Stále žijeme, Nur Ane, na to nezapomínej – stále ještě žijeme!“

„Tak si to co nejvíc užijte, dokud ještě můžete,“ ozval se hrubý hlas z chodby, „protože už vám moc času nezbývá.“

Mluvěci vstoupil do naší kobky – byl to jeden ze strážců a doprovázel ho další voják. Přemýšlel jsem, kolik z našeho rozhovoru asi stačili vyslechnout, ale to jsem naštěstí záhy zjistil, poněvadž válečník, který promluvil jako první, svými následujícími slovy odhalil skutečnost, že neslyšeli nic, pouze mé prohlášení, že jsem pořád ještě naživu.

„Co jsi myslel tím ‚pamatuj, Nur Ane, stále ještě žijeme‘?“ Předstíral jsem, že jeho otázku neslyším, a on už ji neopakoval. Vykročil přímo ke mně a odemkl mi pouta. Když začal snímat obojky Nur Anovi, nemohl jsem si nevšimnout, jak neodpuštělně je neopatrný, protože se ke mně postavil bezstarostně zády. Jeho společník se nebdale opíral o kamenný rám dveří, zatímco první voják se sehnul nad

Nur Anovými okovy.

Mí předkové ke mně byli laskaví – takovou příležitost jsem ani nečekal. Opatrně jsem ještě chvílku vyčkával, jako velký banth připravený ke skoku, dokud válečník neosvobodil Nur Ana, a pak, když jeho řetězy zazvonily o zem, vrhl jsem se na záda našeho žalárníka. Sražen mou vahou padl tváří na hrubou kamennou dlažbu. Ještě v letu jsem mu vytrhl od pasu dýku a vbodl mu ji mezi lopatky. Stačil vydat jediný výkřik a zemřel. Neměl jsem strach, že by ozvěna jeho křiku dolehla ze šera katakomb do vyšších pater, a varovala tak jeho druhý ve zbrani.

Jenže jeho druh hluk souboje pochopitelně zaslechl, okamžitě skočil do tmavé kobky a tasil dlouhý meč. Ted' jsem zjistil, co v sobě Nur An má.

Celá záležitost se zběhla opravdu rychle, přišla jako blesk z čistého nebe a nemohl bych vyčítat žádnému muži, kdyby byl úžasem nad tím, co se stalo, alespoň několik vteřin neschopen pohybu, avšak nic takového se Nur Anovi nepříhodilo. Jako kdybychom jednali podle předem dohodnutého plánu, vrhl se kupředu téměř ve stejném okamžiku jako já a zamířil k druhému vojákovi. S holýma rukama se postavil proti ostré zbrani svého protivníka.

Šero v podzemí a nízký strop snižovaly možnosti dlouhého meče. Voják viděl, že se k němu vrhla jakási postava, ale ve svém vzrušení a v přítmí cely si nevšiml, že je jeho sok neozbrojen. Zaváhal, znejistěl a ustoupil, aby mohl lépe čelit útoku ze tmy, a v tom okamžiku jsem já vytrhl meč z pochvy ležícího strážce a zaútočil na něj spolu s Nur Anem.

Vzápětí se naše čepele srazily a já hned zjistil, že ten muž je chabý šermíř. Od prvního okamžiku jsem věděl, že jsem v šermu mnohem lepší než on, ovšem on si to uvědomil také, jelikož začal ustupovat. Pozorně se bránil a bylo vidět, že se snaží uniknout na chodbu. V tom jsem byl odhodlán mu každopádně zabránit, a proto jsem ho tísnil tak, že se neodvážil otočit a dát se na útěk. Nepokoušel se ani volat o pomoc, poněvadž věděl, že je to zbytečné.

Nur An i já jsme bojovali o život s úporností zvířat zahnaných do kouta. Tady nemohlo být ani řeči o nějakých rytířských ohledech či šermířských jemnostkách. Šlo o naše životy. Zřejmě si to uvědomoval i Nur An, protože vytrhl padlému vojákovi krátký meč a vzápětí už ležel druhý muž v kaluži vlastní krve.

„A co teď?“ zeptal se Nur An.

„Vyznáš se tady v paláci?“

„Ne,“ zavrtil hlavou.

„Pak se musíme spolehnout na to málo, co jsem stačil vypožarovat já. Oblečme si řemení těch dvou mrtvých. Třeba nám poslouží alespoň částečně jako převlek, a snad se nám tak podaří proniknout do vyšších pater. Vzhledem k tomu, že se tady v katakombách ani trochu neorientujeme, bylo by pravděpodobně marné hledat únikovou cestu podzemím.“

„Máš pravdu,“ přikývl a o několik vteřin později už jsme vyšli do chodby – podle vzhledu i chování dva obyčejní vojáci z Haj Osisovy gardy. Věřil jsem, že až do určité míry bude naší nejlepší maskou bezohledná drzost, a proto jsme se vydali nejkratší cestou do přízemí paláce. Nijak jsem se neskrýval a Nur An mě bez váhání následoval.

„U hlavního vchodu do budovy bývá mnoho válečníků,“ řekl jsem Nur Anovi, „a protože neznáme ani základní zvyky a pravidla, která platí při vstupu do paláce či při odchodu, bylo by sebevraždou pokoušet se projít tudy.“

„Co tedy navrhuješ?“

„Přízemí panovníkova sídla je rušné místo, chodbami neustále proudí obrovské množství lidí. Je téměř jisté, že některé z vyšších pater bude mnohem klidnější. Navrhuji proto, abychom si nejprve vyhledali úkryt v jednom z vyšších podlaží a z nějakého výhodného místa, třeba z některého balkónu, jistý čas pozorovali okolní dění a podle okolností vymysleli nějaký rozumný plán.“

„Dobrá,“ souhlasil. „Pojďme.“

Vystoupali jsme po točité rampě z nejhlubšího podzemí a minuli ještě dvě další patra, než jsme se dostali do přízemí. V okamžiku, kdy jsme se ocitli na jeho úrovni, objevili se všude kolem lidé. Důstojníci, vojáci, dvořané, válečníci, otroci i kupci se prolínali v pestré směsici a spěchali za svými povinnostmi nebo záležitostmi, které je přivedly do paláce, nicméně právě ono množství lidí zvyšovalo naši bezpečnost.

Na opačné straně chodby, přímo proti místu, kudy jsme do ní zdo-la přišli, se otvíral klenutý průchod a za ním bylo vidět další rampu stoupající vzhůru. Bez nejmenšího zaváhání jsem se protlačil davem a s Nur Anem po boku jsme prošli obloukem a pustili se koridorem do vyššího poschodí.

Urazili jsme sotva několik kroků, když jsme potkali mladého důstojníka, který scházel dolů. Věnoval nám krátký lhostejný pohled a já si ulehčeně vydechl, poněvadž se tak potvrdilo, že nás naše převleky opravdu maskují.

V patře bylo mnohem méně lidí, ovšem pořád ještě víc, než vyhovovalo mým plánům, a tak jsme pokračovali výš, do druhého podlaží, které bylo téměř opuštěné.

Nedaleko ústí rampy byla křižovatka, kde se protínaly dvě hlavní chodby. Tady jsem se zastavil a zaváhal. Ze dvou stran se blížili lidé, ale jedna část příčného koridoru se zdála být prázdná, a proto jsem rychle zahrnul oním směrem. Tahle chodba byla velmi dlouhá, procházela prakticky celým palácem. V pravidelných rozestupech ji lemovaly dveře, z nichž některé byly zavřené a jiné otevřené. Těmi otevřenými jsme tu a tam zahlédli bojovníky i ženy, zatímco jiné místnosti byly prázdné. Procházeli jsme pomalu kolem a snažili si zapamatovat především ty prázdné, stejně jako všechno, co by se nám mohlo nějakým způsobem hodit.

Prohlédli jsme si už skoro dvě třetiny dlouhé chodby, když zhruba dvě stě kroků před námi vyšel z jedné dveří muž. Byl to důstojník – očividně padwar hlídek. Zastavil se uprostřed koridoru a za ním se z téže místnosti vynořila řada vojáků. Vytvořili dvojstup a vykročili naším směrem. Důstojník šel v čele.

Tohle byla zkouška pro naše převleky, kterou jsem se neodvážil riskovat. Po naší levici byly vidět otevřené dveře a za nimi, jak to vypadalo, jedna z prázdných komnat. „Pojďme,“ naklonil jsem se k Nur Anovi, a aniž jsme změnili rychlost chůze, vešli jsme lhostejně do místnosti. Jakmile Nur An překročil práh, zavřel jsem za ním dveře. Když jsem se pak otočil, zažil jsem ošklivé překvapení – na opačné straně salónku stála mladá žena a dívala se přímo na nás.

„Co tady děláte, válečníci?“ zeptala se.

Tohle ovšem byla zapeklitá situace. V chodbě za dveřmi jsem slyšel cinkot zbroje přibližujících se vojáků a věděl jsem, že je musí slyšet i dívka. Stačilo, abych udělal cokoli, co by vzbudilo její podezření, a ona jedinkrát vykřikla o pomoc. A jak jsem měl rozptýlit její nedůvěru, když jsem neměl ani ponětí, co by mohlo posloužit jako alespoň trochu slušná záminka, proč jsme vnikli do místnosti? A navíc, co když byla tahle komnata příbytkem princezny? Pokud do ní pronikl obyčejný voják, mohlo to být klidně trestáno smrtí. Tyhle

myšlenky mi proletěly hlavou v jediném okamžiku, možná že jsem ani nepřemýšlel, ale člověk často jedná na základě jakéhosi vnitřního impulsu a výsledky svého jednání pak připisuje něčemu zázračnému.

„Přišli jsme pro tu dívku,“ prohlásil jsem stroze. „Kde je?“

„Pro jakou dívku?“ nechápala mladá žena.

„Pro tu zajatkyni,“ odpověděl jsem.

„Zajatkyni?“ Zdálo se, že je ještě zmatenější než předtím.

„Samozřejmě,“ přisvědčil Nur An. „Pro tu uvězněnou. Kde je?“ V duchu jsem se usmál, protože mi bylo jasné, že Nur An nemá nejmenší představu, co mám na mysli.

„Tady ale žádná zajatkyně není,“ zavrtěla hlavou mladá žena. „Tohle je obydlí malého syna Haj Osise.“

„Ten hlupák nám špatně popsál cestu,“ obrátil jsem se k Nur Anovi. „Omlouváme se, že jsme tě vyrušili. Poslali nás pro dívku Tavii, která je držena tady v paláci.“

Byla pravda, že jsem jen hádal, jelikož jsem nevěděl, jestli je Tavia skutečně uvězněna, ale po tom, co se přihodilo mně, se to dalo očekávat.

„Tady není,“ potřásla znovu mladá žena hlavou, „a co se vás týče, měli byste odejít co nejrychleji, protože kdyby vás tu někdo spatřil, špatně by to s vámi dopadlo.“

Nur An, který mi stál po boku, dívku už chvíli pozoroval podivným pohledem. Ted' postoupil kupředu a přiblížil se k ní.

„Při mých prvních předcích,“ zvolal tiše, „vždyť je to Phao!“

Dívka ustoupila, oči se jí rozšířily úžasem a pak se v nich pomalu objevilo poznání. „Nur An!“ vypravila ze sebe.

Nur An přistoupil až k ní a uchopil ji za ruku. „Po celá ta léta jsem si myslel, Phao, že jsi mrtvá,“ řekl. „Když se letoun vrátil, kapitán ohlásil, že jste byli ty a větší počet ostatních zabiti.“

„Lhal,“ zavrtěla dívka hlavou. „Prodal nás tady v Tjanathu do otroctví. Ale co zde děláš ty, Nur Ane, a to ještě v řemení Tjanathu?“

„Jsem vězněm,“ odpověděl můj společník, „stejně jako tady ten válečník. Byli jsme vsazeni do hladomoren pod palácem a dnes jsme měli zemřít Smrtí. Zabili jsme však dva strážně, které pro nás poslali, a teď se pokoušíme najít cestu ven.“

„Takže nehledáte dívku Tavii?“ zeptala se.

„Ale ano,“ odvětil jsem jí. „Tu hledáme také. Byla tady uvězněna ve stejné době jako já.“

„Možná bych vám mohla pomoci,“ zamyslela se Phao. „Třeba bychom mohli uprchnout všichni společně,“ dodala toužebně.

„Já bez tebe neodejdu, Phao,“ prohlásil Nur An.

„Konečně se na mě mí předkové usmáli,“ vydechla dívka.

„Kde je Tavia?“ otázal jsem se.

„Je ve Východní věži,“ řekla Phao.

„Můžeš nás tam zavést, nebo nám alespoň popsat cestu?“

„1 kdybych vás tam dovedla, nebylo by vám to nic platné, protože vstup je uzamčen a přede dveřmi stojí stráž. Ale existuje jiná cesta.“

„A to?“ naklonil jsem se k ní dychtivě.

„Vím, kde jsou klíče,“ usmála se, „a znám ještě několik dalších věcí, které by nám mohly být užitečné.“

„Nechť tě naši předkové ochraňují a odmění, Phao!“ zvolal jsem. „A teď mi řekni, kde najdu ty klíče.“

„Musím vás na to místo dovést sama,“ odpověděla, „ale budeme mít větší naději, když nás nebude tolik. Navrhuji proto, aby Nur An zůstal tady. Ukážu mu skryš, kde ho nikdo nenajde. Pak tě odvedu k vězeňkyni, a bude-li to jen trochu možné, vrátíme se sem. Tady poroučím výhradně já. Pouze v pravidelných časech, ráno a večer, sem přicházejí lidé navštívit malého prince. Bude-li to potřeba, mohu vás zde ukrývat i krmit mnoho dnů a snad se nám podaří vymyslet nějaký dobrý plán útěku.“

„Jsme v tvých rukou, Phao,“ řekl Nur An. „Ale kdyby mělo náhodou dojít k boji, rád bych v něm stál Hadronovi po boku.“

„Jestli uspějeme, pak k žádnému boji nedojde,“ odvětila dívka. Pak rychle přešla místnost k menším dveřím, které otevřela, a odkryla tak velkou skříň, nebo spíš malou převlékárnu. „Pojď sem, Nur Ane, tady se budeš muset ukrýt do chvíle, než se vrátíme. Neexistuje důvod, proč by měl někdo tyhle dveře otvírat, a pokud vím, od doby, kdy bydlím v tomto apartmá, nedovolil si to nikdo kromě mě.“

„Nelíbí se mi pomýšlení, že se mám schovávat,“ zamračil se Nur An, „ovšem je pravda, že v poslední době jsem musel udělat hodně věcí, které se mi nelíbily,“ připustil posléze a bez dalších slov přešel místnost a vstoupil do úkrytu. Jejich oči se na chvíli setkaly a hned nato Phao zavřela dvířka. V tom krátkém okamžiku jsem však stačil v jejich pohledech číst jako v otevřené knize a to, co jsem tam viděl, mě dost překvapilo, protože jsem si připomněl onu druhou ženu, o níž mi vyprávěl, tu, o kterou ho připravil Tul Axtar. Ale pomyslel

jsem si, že to není moje věc a neměla by mít vliv na to, co je teď třeba vykonat.

„Můj plán je takový, válečníku,“ začala Phao, jakmile se vrátila ke mně. „Když jste vstoupili do těchto místností, řekl jsi, že hledáte vězeňkyni jménem Tavia. Ačkoliv tady nikdy nebyla, já jsem ti uvěřila. Takže teď půjdeme k Yo Senovi, strážci klíčů, a ty mu povyprávíš stejný příběh, totiž že jsi byl poslán pro dívku Tavii. Jestli ti Yo Seno uvěří, všechno bude v pořádku, protože pak půjde sám do věže, pustí zajatky a předá ti ji.“

„A když mi neuvěří?“ podíval jsem se na ni.

„Je to zvíře, které už mělo být dávno mrtvé. Takže víš, co máš v takovém případě dělat.“

„Rozumím,“ přikývl jsem. „Ved' mě.“

Úřadovna Yo Sena, držitele klíčů, byla ve čtvrtém patře paláce, téměř přímo nad komnatami malého prince. U dveří kanceláře se Phao zastavila, přitáhla si mé ucho ke rtům a zašeptala mi poslední pokyny. „Vstoupím tam první, vymyslím si nějakou jednoduchou záminku. Vzápětí vejdi ty, ale nevsímej si mě. Nesmíme vzbudit podezření, že jsme přišli společně.“

„Chápu,“ přitakal jsem a poodešel několik kroků chodbou, aby mě nebylo možno zahlédnout z místnosti. Později mi řekla, že požádala Yo Sena, aby nechal udělat nový klíč k jednomu z početných dveří v princově apartmá.

Počkal jsem jen chvíli a pak vstoupil dovnitř. Byla to pochmurná místnost bez oken. Na stěnách visely klíče všech tvarů a velikostí. Za velkým stolem seděl hrubě vyhlížející muž, a když jsem ho svým příchodem vyrušil, prudce zvedl hlavu a ošklivě se zamračil.

„Co je?“

„Přišel jsem pro ženu jménem Tavia,“ řekl jsem. „Je to jaharská vyzvědačka.“

„Kdo tě poslal? Co od ní chceš?“ vyptával se.

„Mám rozkaz dovést ji k Haj Osisovi,“ odvětil jsem.

Podíval se na mě s neskrývaným podezřením. „A máš u sebe psaný rozkaz?“

„Samozřejmě že ne,“ odpověděl jsem. „To není nutné. Vůbec nepustí palác, bude jen převedena z jedné místnosti do druhé.“

„Musím mít psaný příkaz,“ odsekl.

„Haj Osis nebude mít velkou radost,“ zamračil jsem se tentokrát já, „až zjistí, že jsi odmítl uposlechnout jeho rozkaz.“

„Já přece nic neodmítám,“ protestoval Yo Seno. „Neopovažuj se říci, že jsem odmítl uposlechnout! Nemohu jen riskovat natolik, abych předal vězně bez psaného příkazu. Ukaž mi své oprávnění a já ti vydám klíče.“

Viděl jsem, že náš plán selhal, takže jsem musel uplatnit náhradní řešení. Tasil jsem dlouhý meč a s výkřikem „Tady je mé oprávnění!“ jsem se na něj vrhl.

S kletbou sáhl po zbrani, ale místo aby se mi postavil, ustoupil zpět, takže mezi námi stál jeho mohutný stůl. Poté se otočil a udeřil plochou meče do velkého mosazného gongu.

Přibližoval jsem se k němu, avšak z vedlejší místnosti se ozval zvuk dusajících nohou a cinkot kovu. Yo Seno, který neustále couval, se zlomyslně usmál, ale pak zhasla světla a komnata bez oken se ponořila do tmy. Jemné prsty mě uchopily za paži a u ucha se mi ozval tichý hlas. „Pojď za mnou.“

Rychle mě odvedla k jedné stěně místnosti a tam jsme se protáhli úzkým otvorem právě v okamžiku, kdy se dveře na opačné straně rozletěly a ve světlém obdélníku se objevily obrysy půl tuctu vojáků.

Těsně před obličejem se mi zavřela úzká dvířka, ocitl jsem se v naprosté temnotě, ale Phaoiny prsty neustále svíraly mou ruku. „Ticho!“ zašeptala.

Z druhé strany panelu jsem slyšel vzrušené a rozzlobené hlasy. Najednou mezi nimi zazněl autoritativní tón: „Co se to tady děje?“ Ozvaly se tlumené kletby a výkřiky, jak muži naráželi jeden do druhého i do stěn a nábytku.

„Rozsviťte!“ vykřikl někdo a o něco později jsem zaslechl: „To už je lepší!“

„Kde je Yo Seno? Aha, tady jsi, ty tlustý lumpe! Tak co se děje?“

„Při Issus! Je pryč!?“ To byl Yo Seno.

„Kdo je pryč?“ ptal se panovačný hlas. „Proč jsi nás přivolal?“

„Zaútočil na mě válečník,“ vysvětloval Yo Seno, „který sem přišel a žádal po mně klíč k místnosti, kde Haj Osis drží dceru...“ Zbytku věty jsem nerozuměl.

„No, a kde je ten muž?“ tázal se druhý.

„Je pryč – a klíč také. Ten klíč zmizel!“ Yo Senův hlas přešel téměř do vzlyku.

„Takže rychle do věže, kde je dívka uvězněna,“ zvolal první mluvčí, bezpochyby důstojník stráží, a podle zvuků bylo jasné, že vybíhají z místnosti.

Mladá žena po mém boku se pohnula a já slyšel, jak se tiše zasmála. „Ten klíč těžko najdou,“ řekla.

„Jak to?“

„Protože ho mám já.“

„Jenže teď nám sotva pomůže,“ odpověděl jsem sklíčeně. „Jistě ke dveřím postaví silnou stráž a my ho stejně nebudeme moci použít.“

Phao se znovu zasmála. „Vůbec ten klíč nepotřebujeme. Sebrala jsem ho jen proto, abych je svedla ze stopy. Oni budou hlídat dveře a my se tam dostaneme jinudy.“

„Já ti nerozumím,“ zavrtěl jsem hlavou.

„Tahle tajná chodba vede mezi stěnami, a to až k místnosti, kde je držena zajatkyň. Vím to, protože když jsem byla v oné komnatě vězněna já, přišel mě touhle cestou navštívit Yo Seno. Je to zvíře. Doufám, že ještě nenavštívil tu dívku – hlavně kvůli tobě, pokud ji miluješ.“

„Nemiluji ji,“ odpověděl jsem. „Je to jen dobrá přítelkyně.“

Pravdou ovšem je, že jsem téměř nevěděl, co říkám, protože se mě zmocnil pocit, jaký jsem nikdy předtím nezažil. Stalo se to ve chvíli, kdy se Phao zmínila, že by Yo Seno mohl tajnou chodbou navštívit Tavii. Zažil jsem pocit, který se blížil téměř křeči – a když zčásti odezněl, byl ze mě jiný muž. Předtím bych byl klidně Yo Sena probodl mečem – teď jsem toužil roztrhat ho na kusy holýma rukama, chtěl jsem jej zmrzačit a nechat trpět. Nikdy v životě jsem nepocítil tak zvířecí touhu. Bylo to příšerné, a přesto jsem se oním pomyslením těšil jako hračkou.

„Co se děje?“ polekala se Phao. „Měla jsem dojem, že se třeseš.“

„Já jsem se skutečně třásl.“

„Ale proč?“ nechápala.

„Kvůli Yo Senovi,“ odpověděl jsem. „Ale pospěšme si. Jestliže tahle chodba vede do místnosti, kde vězní Tavii, musíme se k ní dostat co nejrychleji. Jakmile se Haj Osis dozví, že byl ukraden klíč od jejího vězení, dá ji odvést někam jinam.“

„Pokud tomu budou moci Yo Seno a padwar strážce zabránit, tak se nic nedozví,“ odvětila Phao. „Protože kdyby se tohle doneslo k

uším Haj Osise, mohlo by je to snadno stát životy. Budou čekat, až se tam objevíš, aby tě mohli zabít a vzít ti klíč – ale budou čekat před vězením, kde se ty vůbec neukážeš.“

Během rozhovoru jsme procházeli úzkou temnou chodbou a Phao mě vedla za ruku. Byla to pomalá cesta, protože si musela v některých místech pomáhat hmatem. Chodba se totiž často zalamovala v ostrých úhlech, jak kopírovala stěny palácových místností, a mnohokrát stoupala či klesala po úzkých příkrých schodištích, až posléze končila u žebříku vedoucího do vyššího patra.

Na jeho vrcholu se Phao zastavila. „Jsme tady,“ zašeptala, „ale musíme nejdřív zjistit, jestli v místnosti s vězeňkyni nikdo není.“ V temnotě jsem neviděl ani na krok, a jak Phao poznala, že jsme na místě, nedokážu pochopit.

„Všechno je v pořádku,“ oznámila mi po chvíli a současně odsunula jakýsi dřevěný panel. Za ním jsem viděl část kulaté místnosti s úzkými zamřížovanými okny. Přímě proti otvoru, jímž jsem nahlížel do komnaty, byla hromada hedvábí a spacích kožešin a na nich spočívala dívka. Bylo z ní vidět jen jedno nahé rameno, malé ouško a chomáč vlasů. Na první pohled jsem poznal, že je to Tavia.

Když jsme vstoupili dovnitř, zavřela za námi Phao otvor ve stěně. Tavia, jejíž pozornost přilákaly zvuky našeho příchodu, byt' velmi tiiché, se posadila, podívala se na nás, a jakmile mě poznala, vyskočila na nohy. Oči se jí rozšířily úžasem a bylo vidět, že se jí na rty dere výkřik, ten jsem však ihned umlčel, přitisknuv si rychle prst na ústa. Vykročil jsem přes místnost a Tavia se ke mně téměř rozběhla. Podíval jsem se jí do očí a byl v nich výraz, jaký jsem v očích žádné jiné ženy nespatriil – alespoň ne, pokud se dívala na mě. Kdybych snad měl nějaké pochybnosti o přátelství, které ke mně Tavia cítí, byl bych je všechny v této chvíli ztratil, ale já o něm nikdy nepochyboval a jen mě překvapila jeho nesmírná hloubka. Kdyby se na mě někdy takhle podívala Sanoma Tora, myslel bych si, že její výraz mluví o lásce, avšak s Tavií jsem o lásce nikdy nehovořil, a proto jsem věděl, že to, co vidím v jejích očích, je skutečně jen hluboká náklonnost k mé osobě. Zatím jsem se natolik věnoval svému vojenskému povolání, že jsem neměl čas uzavírat blízká přátelství, takže jsem si až do této chvíle neuvědomil, jak krásná věc to může být.

Když jsme se potkali uprostřed místnosti, obrátila ke mně oči zvlhlé slzami. „Hadrone,“ zašeptala a hlas měla zastřený dojetím. Já

jí položil ruku kolem štíhlých ramen a přivinul ji k sobě, a něco, co bylo mimo mou vůli, mě přinutilo, abych ji políbil na čelo. Okamžitě se ode mě odtáhla a já měl strach, že si můj přátelský polibek nějak špatně vysvětlila. Její další slova mě však uklidnila.

„Myslela jsem, že už tě nikdy neuvidím, Hadrone z Hastoru,“ řekla. „Bála jsem se, že tě zabili. Jak je možné, že jsi tady, a ještě k tomu v řemeni a s odznaky válečníka Tjanathu?“

Krátce jsem jí vyložil, co se mi přihodilo od chvíle, kdy nás rozdělili, a jak jsem, alespoň prozatím, unikl Smrti. Zeptala se, co je to Smrt, avšak to jsem jí nedokázal říci.

„Je nesmírně strašlivá,“ vskočila nám do řeči Phao.

„A co to tedy je?“ otázal jsem se jí.

„Nevím,“ odpověděla dívka. „Vím jen, že je příšerná. Pod nejspodnějším patrem paláce, pod katakombami, je prý studna nebo snad jáma, o které se říká, že je bezedná. Z jejího nitra se neustále nesou děsivé zvuky, sténání a bolestný křik. Právě do té jámy jsou vyhazováni ti, kteří byli odsouzeni ke smrti Smrtí, ovšem údajně tak, že je pád nezabije. Musí se dostat na dno šachty živí, aby mohli prožít všechny hrůzy, které je tam očekávají. Že jejich muka jsou takřka nekonečná, potvrzuje skutečnost, že steny a bolestné vzdechy nikdy neutichají, bez ohledu na to, jak dlouhý čas uběhl od chvíle, kdy byl dolů vhozen poslední odsouzenec.“

„A ty jsi tomu unikl!“ zvolala Tavia. „Mé modlitby byly vyslyšeny. Celé dny a noci jsem se modlila ke svým předkům, abys byl zachráněn. Kdybychom tak dokázali uprchnout z tohoto nenáviděného místa! Máte nějaký plán?“

„Máme, a s pomocí tady Phao by se mohl vydařit. Nur An, o kterém jsem ti vyprávěl, se schovává v převlékárně v komnatách malého prince. Co nejdříve se tam vrátíme a Phao nás v oněch místnostech ukryje na tak dlouho, dokud se nenaskytne vhodná příležitost k útěku.“

„A s návratem bychom si měli pospíšet,“ řekla Phao. „Pojďme, ať už jsme na cestě.“

Když jsem se obrátil zpět k panelu zakrývajícimu tajný vchod, byl pootevřený, i když jsem si byl naprosto jist, že ho Phao při vstupu do věže zavřela. Současně bych byl přísahal, že se ve skulině zalesklo lidské oko, jako kdyby nás někdo z chodby pozoroval.

Jediným skokem jsem se přenesl k tajnému otvoru a odtáhl panel

stranou. Meč jsem měl připravený k ráně, ale v prostoru za stěnou nikdo nebyl.

SMRT

S Phao v čele a Tavií uprostřed jsme se vydali temnou chodbou zpět k Yo Senovu obydlí. Když jsme dorazili k přepážce označující konec naší cesty, Phao se zastavila a chvíli napjatě naslouchala, zda neuslyší nějaký zvuk, který by naznačoval, že v místnosti před námi někdo je. Všude bylo ticho jako v hrobce.

„Myslím,“ ozvala se posléze Phao, „že bude bezpečnější, když tady vy dva s Tavií počkáte až do večera. Já se vrátím do svého apartmá a budu se věnovat svým povinnostem jako obvykle. K večeru, až se palác uklidní, bude tohle patro téměř opuštěné. Pak se pro vás vrátím a odvedu vás. Bude nám hrozit mnohem menší nebezpečí, že nás někdo objeví, než teď.“

Souhlasili jsme s ní, a poté co se s námi prozatím rozloučila, otevřela skrytý vchod právě natolik, aby mohla nahlédnout do místnosti. Jakmile zjistila, že je všude prázdko, vyklouzla ven, zasunula panel a my s Tavií se znovu ocitli v naprosté tmě.

Dlouhé hodiny čekání v temnotě tajné chodby se obvykle zdají nekonečné, ale kupodivu u nás tomu tak nebylo. Udělali jsme si na podlaze pohodlí, jak to jen šlo. Opřeli jsme se zády o zeď, a když jsme se k sobě nahnuli, mohli jsme si docela dobře povídat tlumenými hlasy. A já zjistil, že je to mnohem zábavnější, než jsem si vůbec dokázal představit, a to jak díky rozhovoru, tak díky dlouhým odmlkám, které ho doplňovaly, takže se nám ani nezdálo, že už uběhlo tolik času, když se panel znovu otevřel a ve světle dopadajícím z místnosti jsme poznali Phao. Pokynula nám, abychom ji následovali. Chodba za Yo Senovou komnatou byla zcela opuštěná, stejně jako ostatní prostory, kterými jsme procházeli. Tiše jsme sestoupili do nižšího patra a kráčeli k obydlí Haj Osisova syna. Zdálo se, že Štěstěna nám přeje, a zanedlouho už Phao otvírala dveře princova apartmá.

Vešli jsme dovnitř a vzápětí jsem ztuhl. Všude kolem stěn byli rozestavěni vojáci. Bylo vidět, že nás očekávají. S varovným výkřikem jsem přesunul Tavií za sebe a chtěl ustoupit ke dveřím. Vtom se ozval hluk i za námi, a když jsem se podíval přes rameno, viděl jsem, jak další bojovníci obsazují zeď, v níž byl vchod.

Byli jsme obklíčeni. Byli jsme ztraceni a mojí první myšlenkou

bylo, že nás Phao zradila a zavedla do pasti, z níž není úniku. Zahnali nás do středu místnosti a já spatřil Yo Sena. Stál vedle vojáků s ošklivým úšklebkem na tváři, a nebýt skutečnosti, že mi Tavia potvrdila, že jí neublížil, byl bych se na něj okamžitě vrhl bez ohledu na to, že by mé tělo vzápětí protklo několik čepelí.

„Tak!“ zajásal Yo Seno. „Vy jste si mysleli, že mě ošálíte, co? No, jak vidíte, tak snadno se podvést nenechám. Uhodl jsem pravdu, vydal se za vámi chodbou, vyslechl váš rozhovor i vaše plány, když jste se s nimi svěřovali tady té dívce, Tavii. Takže teď vás máme všechny.“ Obrátil se k jednomu z vojáků a kývl na něho. „Přived' toho druhého,“ přikázal.

Muž přešel místnost, otevřel dveře do oblékárny a za nimi se na podlaze objevil Nur An, spoutaný a s roubíkem v ústech. „Sundejte mu provazy a vytáhněte roubík,“ nařizoval Yo Seno. „Teď už nemůže narušit mé plány tím, že by ty ostatní varoval.“ Nur An se k nám připojil pevným krokem, s pozvednutou hlavou, a na tváři měl výraz chladného pohrdání.

Naše čtveřice stála tváří v tvář Yo Senovi, na jehož obličeji se místo zlomyslného úšklebku objevila nenávisť.

„Byli jste odsouzeni k smrti Smrtí,“ řekl. „To je ortel všech zvědů a špiónů. Strašnější trest v naší zemi neexistuje. Kdyby existoval, postihl by zejména vás dva,“ podíval se nejprve na mě a pak na Nur Ana. „To abyste zaplatili za vraždu našich dvou druhů.“

Takže už našli oba válečníky, kterých jsme se zbavili dole v podzemí. No dobrá, a co? Jak bylo vidět, ocitli jsme se jen znovu ve stejné pozici jako předtím. Měli jsme zemřít Smrtí – což bylo to nejhorší, co pro nás dokázali vymyslet.

„Máte k tomu co říci?“ zeptal se Yo Seno.

„Ještě žijeme!“ zvolal jsem a zasmál se mu do tváře.

„Nebude to trvat dlouho a budete prosit své dávno mrtvé předky o smrt,“ zasyčel klíčník. „Ale ta smrt nepříjde rychle a pamatujte, že nikdo neví, jak dlouho trvá, než si vás Smrt vezme. Nemůžeme zvýšit vaše tělesné utrpení – pro muka myslí vám však připomenu, že vás odevzdáme Smrti, aniž se dozvíte, jak strašný bude osud vašich spoluviníc,“ a ukázal hlavou k Phao a Tavii.

To byla dobře volená pomsta. Nemohl mi zasadit těžší ránu ani zvýšit mou trýzeň ničím jiným než tím, co právě řekl, ale byl jsem odhodlán nedopřát mu radost, aby se pásl na mém utrpení, a proto

jsem se mu znovu zasmál do tváře. Jeho trpělivost se zřejmě v té chvíli vyčerpala, protože se obrátil k padwarovi a přikázal, aby nás okamžitě odvedl.

Když nás strkali z místnosti, rozloučil se Nur An statečným výkřikem s Phao.

„Sbohem, Tavie!“ zvolal jsem. „A pamatuj, že stále ještě žijeme!“

„Stále žijeme, Hadrone z Hastoru!“ odpověděla mi. „Žijeme!“ Pak mi zmizela z očí, poněvadž nás vojáci vyvlekli do chodby.

Vedli nás dolů, rampu za rampou, až k nejhlubším podlažím paláce, do spodních katakomb. Tam jsme se ocitli v rozlehlém podzemním sále, kde seděl Haj Osis na trůnu, obklopen náčelníky a dvořany, stejně jako když mě k němu přivedli poprvé. Proti jedovi, zhruba uprostřed místnosti, visela velká železná klec, od níž vedl řetěz k obrovskému kameni zasazenému ve stropě. Oba nás bezohledně nacpali do klece a její kovové dveře zajistili těžkým zámkem. Přemýšlel jsem, co se s námi děje a co to má společného se Smrtí, a zatímco jsem takto uvažoval, tucet mužů odsunul mohutný kamenný poklop přímo pod klecí, kterého jsem si předtím nevšiml. Obklopil nás proud chladného vzduchu a já pocítil mrazení, které mi pronikalo až do morku kostí, jako kdybych už už ležel v chladné náruči smrti. K uším mi doléhaly duté steny a vzdechy a já pochopil, že jsme nad jámou, v níž sídlí Smrt.

V místnosti nepadlo jediné slovo. Na Haj Osisův pokyn začalo několik silných mužů spouštět klec do hlubiny, kterou jsme viděli pod nohama. Vlhkost a chlad tady byly zřetelnější a pronikavější než nahoře a bolestné zvuky zesílily.

Klesali jsme dolů, stále níž do nekonečné temné propasti. Hrůza z ticha v sále nad námi byla zatlačena do pozadí hrůzou z kakofonie děsivých zvuků, které k nám stále silněji doléhaly zdola.

Jak hluboko nás spustili, si netroufám ani odhadnout, ale Nur An říkal, že to bylo alespoň tisíc stop, a pak jsme zjistili, že prostor kolem nás slabě světélkuje. Sténání a vzdechy se změnily v neustálý hluk. Když jsme se ještě více přiblížili, připomínaly spíše svist větru a hukot prudce tekoucí vody než steny trpících lidí.

Najednou, bez nejmenšího varování nám podlaha klece povolila pod nohama. Musela být na jedné straně upevněna na pantech ovládaných shora a nyní se otevřela. Stalo se to tak rychle, že jsme neměli ani čas vykřiknout a zřítili jsme se do ubíhající zpěněné vody.

Jakmile jsem se vynořil na hladinu, zjistil jsem, že vidím. Ať už jsme se ocitli kdekoliv, nebyla tady naprostá tma, ale zvláštní pološero.

Vzápětí se na dosah ruky ode mě vynořila Nur Anova hlava. Kolem bublal silný proud a bylo jasné, že jsme unášeni mohutnou podzemní řekou, jednou z těch, do kterých se stáhly zbývající vody umírajícího Barsoomu. V jisté vzdálenosti jsem ve slabém světle matně rozeznával linii břehu. Vykřikl jsem na Nur Ana, aby mě následoval, a pustil jsem se oním směrem. Voda byla studená, ale ne tak, aby to bylo nebezpečné, a já pevně věřil, že kraje toku snadno dosáhneme.

Než jsme doplávali k cíli a vylezli na kamenitý břeh, zvykly si naše oči na slabé podzemní světlo a my se teď s úžasem rozhlíželi. Jak nesmírná jeskyně! Vysoko nad hlavami jsme ve svitu droboučkových rádiových částic, roztroušených ve skalních stěnách, spíš tušili, než viděli strop. Druhý břeh spěchajícího proudu však byl kdesi v nedohlednu.

„Tak tohle je Smrt!“ zvolal Nur An.

„Pochybuji, že ti tam nahoře sami vědí, co to je,“ odpověděl jsem mu. „Z hukotu řeky a vytí větru si ve své představivosti vytvořili něco strašlivého.“

„Možná že největší hrůzy a muka, která musí vězeň podstoupit, spočívají právě v jeho vlastních představách, co ho asi očekává v těch neznámých hlubinách,“ uvažoval Nur An, „zatímco nejhorší, co tě tady může potkat, je, že se utopíš v divoké vodě.“

„Nebo zemřeš hladem,“ doplnil jsem.

Nur An přikývl. „Stejně bych si přál, abych se mohl vrátit tam nahoru, vysmát se jim a popást se na jejich zklamání, až by zjistili, že Smrt vůbec není tak strašná,“ řekl.

„Jaká mocná řeka!“ dodal po chvíli. „Mohl by to být nějaký přítok Issu?“

„Možná je to sám Iss,“ odpověděl jsem.

„Pak jsme odsouzeni k poslední pouti dolů po řece, ke ztracenému moři Korus v údolí Dor,“ povzdechl si Nur An zachmuřeně. „Možná je to překrásné místo, ale stále ještě po něm netoužím.“

„Je to místo plné hrůz,“ zavrtěl jsem hlavou.

„Tiše,“ napomenul mě, „to je svatokrádež.“

„Není to svatokrádež od chvíle, kdy John Carter a Tars Tarkas strhli závoj tajemství z údolí Dor a rozptýlili mýtus bohyně věčného

života Issus.“

Avšak i potom, co jsem mu vyprávěl celou tu tragickou historii o falešných bozích Marsu, zůstával Nur An skeptický, tak pevně jsou náboženské pověry a víra ve svaté mýty zakořeněny v každém kousku lidské bytosti.

Byli jsme oba poněkud unaveni po boji se silným proudem a možná jsme také částečně trpěli následky nervového šoku z duševního vypětí, kterému jsme byli vystaveni. Zůstali jsme proto prozatím sedět na místě, kde jsme vystoupili na břeh tajemné řeky. Náš hovor se zanedlouho stočil k tomu, na co jsme oba neustále mysleli a o čem se ani jeden z nás neodvažoval začít – na osud Tavie a Phao.

„Přál bych si teď, aby byly i ony odsouzeny k Smrti,“ řekl jsem, „protože bychom alespoň byli s nimi a mohli je ochraňovat.“

„Obávám se, že už je nikdy neuvidíme,“ odvětil Nur An zachmuřeně. „Jak krutý osud! Zdá se, že jsem znovu našel Phao jen proto, abych ji opět rychle a nenávratně ztratil!“

„Je to stejně podivná hra osudu, že poté co ti ji ukradl Tul Axtar, sám o ni přišel a ona se dostala do Tjanathu, kde jsi ji znovu nalezl.“ Chvilí se na mě nechápavě díval, ale pak se mu tvář vyjasnila. „Phao není ta žena, o níž jsem ti vyprávěl ve vězení,“ vysvětloval. „Phao jsem miloval dlouho předtím, byla mou první láskou. Když jsem ji ztratil, myslel jsem si, že se už nikdy nebudu zajímat o žádnou ženu, ale pak mi vstoupila do života ta druhá, a protože jsem byl přesvědčen, že je Phao navěky pryč, našel jsem ve své nové lásce jistou útěchu. Nyní si však uvědomuji, že to zdaleka nebyl stejný vztah, že žádná láska nemůže nahradit tu, již jsem cítil k Phao.“

„Už jednou jsi ji nenávratně ztratil,“ připomenul jsem mu, „a přece jsi ji znovu nalezl. Třeba se ti to podaří ještě jednou.“

„Přál bych si mít tvůj optimismus,“ prohlásil.

„Nemáme nic jiného, co by nás povzneslo,“ řekl jsem mu.

„Máš pravdu,“ přikývl a pak s úsměvem dodal: „Stále ještě žijeme!“ Když jsme si chvíli odpočinuli, vydali jsme se po břehu po proudu řeky. Jediným důvodem, proč jsme se pro ten směr rozhodli, bylo, že pokud nic jiného, bude snazší jít z kopce než do kopce. Kam dojdeme, jsme neměli nejmenší představu, možná k oceánu Korus, možná do Omeanu, onoho tajemného mrtvého moře, kde leží lodě Prvorozených.

Přelézali jsme nahromaděné balvany, kráčeli po dlouhých pruzích

jemného štěrku, neustále se drželi břehu řeky a putovali do neznáma. Nevěděli jsme, kam jdeme, a co hůř, neměli jsme ani přesný cíl, k němuž bychom mohli směřovat. Tu a tam rostla nějaká vegetace, podivná a groteskní, a kvůli nedostatku světla téměř bílá. Byly tam rostliny podobné stromům se zvláštními hranatými větvemi, které se při nejslabších dotycích lámaly, a protože ony stromy nevypadaly jako stromy, ani jejich květy nevypadaly jako květiny. Byla to krajina tak nepodobná vnějšímu světu, jak jsou výplody lidské fantazie nepodobné realitě.

Ať jsem přemítal o flóře tohoto podivného podzemního světa jakoliv dlouho, byly mé myšlenky náhle přerušeny, když jsme obešli dlouhý a vysoký kamenný ostroh, který vyčníval ze stěny jeskyně daleko na říční břeh. Stáli jsme tváří v tvář nejhroznějšímu stvoření, s jakým jsem se kdy setkal. Byl to obrovský bílý ještěr s rozšklebenou tlamou, jejíž čelisti by jistě dokázaly najednou pohltit celého člověka. Jakmile nás obluda spatřila, vydala ze sebe zuřivé zasyčení a výhrůžně k nám vykročila.

Jelikož jsme byli neozbrojeni a vydáni ještěru prakticky na milost a nemilost, začali jsme se řídit jediným plánem, který nám diktovala naše inteligence – ustoupili jsme, a nestydím se přiznat, že jsme ustupovali velmi rychle.

Oběhli jsme skalní výběžek, zahrnuli podle jeho opačné strany a utíkali vzhůru do svahu, směrem od řeky. Dno jeskyně se příkře zvedalo, a jak jsme lezli po kamenech nahoru, občas jsem se ohlédl, abych zjistil, co dělá náš pronásledovatel. Ještěr se právě vyplazil zpoza obrovského balvanu, zastavil se a začal se rozhlížet, jako by nás hledal. Přestože jsme od něj nebyli daleko, zdálo se, že nás nevidí, a já si začal být skoro jistý, že obluda má velmi špatný zrak. Nicméně nechtěl jsem na to spoléhat, a tak jsem pokračoval ve výstupu. Nakonec jsme dorazili až na vrcholek skalnatého ostrohu, a když jsem nahlédl na druhou stranu, viděl jsem dlouhý pás jemného štěrku, který se táhl podél říčního břehu kamsi do ztracena. Byl jsem přesvědčen, že kdyby se nám podařilo sešplhat po odvráceném svahu výběžku dolů a spustit se na štěrkové dno, unikli bychom zcela ještěrově pozornosti. Znovu jsem se na něj podíval a ujistil se, že stále ještě stojí na téže místě a pomalu otáčí hlavu ze strany na stranu.

Nur An mi běžel v patách a teď jsme oba najednou sklouzli přes skalní hřeben, a přestože nás drsný kámen ošklivě odřel, šťastně jsme

přistáli na šterku dole. Když jsme se tak vyhnuli obludě, která nás ohrožovala, dali jsme se do běhu a prchali po proudu řeky, pryč od bílého netvora. Uběhli jsme sotva nějakých padesát kroků, když Nur An o něco zakopl. Zastavil jsem se, abych mu podal ruku a pomohl mu na nohy. Přitom jsem zjistil, že to, o co klopýtl, bylo zpuchřelé řemení jakéhosi bojovníka, a hned vedle jsem zahlédl ze šterku vyčnívat rukojeť meče. Uchopil jsem ji a vypáčil zbraň z písku. Byl to dobrý dlouhý meč a mohu vám říci, že když jsem ho ucítil v dlani, pozvedl mi sebedůvěru tak jako máloco jiného. Protože byl vyroben z nerezavějícího materiálu, ostatně jako všechny barsoomské zbraně, byl stejně kvalitní jako onoho dne, kdy byl zhotoven.

„Podívej,“ ukázal Nur An a já viděl kousek dál vyčnívat ze šterku další koženou výstroj a další meč. Tentokrát byly na řemení zbraně dvě, dlouhý i krátký meč, a ty si vzal Nur An. Už jsme neutíkali. Vždycky jsem cítil, že na Barsoomu je máloco, před čím by museli dva dobře ozbrojení válečníci prchat.

Jak jsme pokračovali v cestě po dlouhém pruhu šterku, dohadovali jsme se o záhadě, kterou představovaly ony opuštěné zbraně – záhadě tím větší, že jsme našli mnoho dalších. V některých případech se řemení docela rozpadlo a zbyly po něm jen kovové součástky, zatímco v jiných bylo skoro jako nové. Nakonec jsme před sebou spatřili bílý pahorek, ale v chabém světle jeskyně jsme ještě nějakou dobu nedokázali určit, co to přesně je. Když se nám to podařilo, obešla nás hrůza, poněvadž pahorek se skládal z lidských lebek a kostí. Pomyslel jsem si, že tady konečně máme vysvětlení prázdných řemení a opuštěných mečů. Tohle bylo doupě bílého ještěra. Zde si vybíral daň na těch nešťastnících, kteří putovali po proudu řeky – ale jak bylo možné, že se sem dostali *ozbrojení* muži? Nás spustili dolů neozbrojení, stejně jako museli být bezbranní všichni odsouzenci z Tjanathu. Takže odkud přišli ti ostatní? Nedokázal jsem si to vysvětlit a pravdu už se asi nikdy nedozvím. Byla to záhada od začátku a záhadou zůstane.

Na další cestě jsme stále nacházeli řemení a tu a tam nějaké zbraně, ale řemení bylo mnohem víc než zbraní. Vybral jsem si dobrý mečík a dýku, právě tak jako Nur An. Zastavil jsem se, abych prozkoumal další zbraň, kterou jsme našli – krátký meč s rukojetí a záštitou s překrásnou ornamentální výzdobou – když najednou Nur An varovně vykřikl.

„Pozor! Hadrone, pozor! Je za tebou!“

Vyskočil jsem na nohy a s honosným mečem v ruce jsem se otočil. Přímo na nás se s rozevřenými čelistmi a děsivým sykotem hnál bílý ještěr a pohyboval se rychleji, než bych si byl pomyslel. Byl to strašlivý pohled, pohled, při němž by se jistě i leckterý odvážný muž otočil a dal na útěk, a já jsem hluboce přesvědčen, že právě to udělala většina jeho obětí. Tady však stáli dva muži, kteří neutíkali. Možná už byl tak blízko, že jsme si uvědomili marnost podobného počínání a dál o útěku neuvažovali; prostě a jednoduše jak Nur An, tak já jsme zůstali stát na svých místech – Nur An s dlouhým mečem a já s krátkou zdobenou čepelí, kterou jsem si právě prohlížel, i když jsem si okamžitě uvědomil, že to není zbraň, s níž bych se mohl postavit tak obrovskému zvířeti.

Nesnesl jsem však pomyšlení, že bych jen tak odhodil meč, který držím v ruce, zvláště když jsem byl obdařen jistou dovedností, na niž jsem byl dosti pyšný.

V Heliu se důstojníci i obyčejní vojáci často sázejí o to, kdo dokáže přesněji vrhat dýkou nebo krátkým mečem, a já často viděl, jak během jedné hodiny změnily majitele velké sumy peněz. Byl jsem v téhle hře tak dobrý, že jsem si díky ní jistou dobu skvěle vylepšoval plat, ovšem jen do doby, než se má pověst rozšířila natolik, že už se nenašel nikdo, kdo by byl ochoten postavit svou dovednost proti mé.

Ještě nikdy jsem nevrhal zbraň s tak horečnatými modlitbami k předkům a nikdy je tak neprosil o přesnost jako v tomto okamžiku, když jsem zamířil na tlamu ještěra. Nebyl to dobrý hod. V Heliu by mě jistě stál slušnou částku peněz, ale v oné chvíli nám myslím oběma zachránil život. Meč, místo aby letěl přímo, hrotem kupředu, se ve vzduchu pomalu otočil, takže směřoval k netvorovi nakloněný v úhlu asi pětáctýřiceti stupňů, s hrotem skloněným dolů. V téhle pozici se zbraň zabodla obludě do tlamy těsně za spodními zuby a těžká rukojeti, hnaná setrvačností, se zvedla a zapříčila ještěrovi v horním patře.

Zvíře bylo od té chvíle bezmocné. Špička zbraně mu projela jazykem a zapíchla se do kostnaté spodní čelisti, zatímco těžký jílec se zabořil do patra hned za mohutnými horními tesáky. Drak nedokázal mečem pohnout ani sem, ani tam, a na okamžik se zastavil a zuřivým sykotem vyjadřoval momentální zmatek. V téže chvíli jsme se s Nur Anem vrhli každý z jedné strany na jeho bledé, až duchovité tělo.

Obluda se pokusila bránit mohutnými pařáty a silným ocasem, ale my na ni byli příliš rychlí, takže nakonec ležela v kaluži vlastní krve a lomcovaly s ní poslední předsmrtné křeče.

Na purpurové krvi netvora bylo něco podivně odpuzujícího, a nebyla to jen její barva, ale i zápach, ze kterého se nám oběma začalo dělat špatně, a proto jsme ani já, ani Nur An déle neodkládali odchod z místa našeho vítězství. Zbraně jsme opláchli v řece a pokračovali v cestě do neznáma.

Při čištění mečů v podzemním toku jsme si všimli ryb, které se tam pohybovaly, a jakmile jsme urazili dostatečný kus cesty od místa, kde ležela ještěři zdechlina, rozhodli jsme se, že obrátíme pozornost a síly k tomu, abychom získali zásobu potravin a naplnili si žaludky.

Ani jeden z nás v životě nikdy nechytí rybu ve vodě, ale z historie jsme věděli, že se chytit dají a jsou jedlé. Jelikož jsme byli především šermíři, považovali jsme za nejlepší prostředek k lapení ryby meč, a proto jsme vešli do vody na okraji řeky s tasenými zbraněmi, připraveni pobít tolik ryb, kolik jen dokážeme, ale ať jsme se obrátili kamkoliv, ryby pokaždé rychle odpluly. Viděli jsme je všude kolem, jen ne na dosah našich čepelí.

Pak se Nur An zamyslel. „Možná,“ řekl nakonec, „že ryby nejsou tak hloupé, jak vypadají. Třeba vidí, jak se k nim přibližujeme, a dokážou uhodnout naše záměry.“

„Skoro bych věřil, že máš pravdu,“ přikývl jsem. „Asi bychom na ně měli zkusit něco jiného.“

„Ale co?“

„Pojď se mnou,“ odpověděl jsem, „vrátíme se na břeh.“ Po krátkém hledání jsem našel o něco níže po proudu kamenný převis, který vystupoval nad hladinu. „Tady si vždycky jeden z nás lehne a nad okraj kamene vystrčí jen oči a špičku meče. Nesmíme se ani pohnout, ani mluvit, abychom ryby nevyplašili. Třeba se nám tak přece jen podaří nějakou ulovit,“ uvažoval jsem opatrně, protože na úspěšné vybíjení ryb ve velkém už jsem nevěřil.

K mému zadostiučinění tento plán zabral a zanedlouho každý z nás ulovil slušně velkou rybu.

Samozřejmě, stejně jako většina normálních lidí jsme dávali přednost konzumaci vařené potravy, avšak jako válečníci jsme byli zvyklí jíst i syrové maso, a tak jsme svůj obrovský hlad na místě ukojili

syrovou rybou z vln tajemné řeky.

Jak Nur An, tak já jsme se cítili nesmírně posilnění tímto jídlem, i když je třeba přiznat, že příliš chutné nebylo. Delší čas už jsme také nespali, a přestože jsme neměli představu, zda je na povrchu Barsoomu stále ještě noc, nebo zda už se rozednilo, rozhodli jsme se trochu si zdřímnout. První se uložil ke spánku Nur An, zatímco já jsem hlídal. Když se pak vzbudil, vystřídali jsme se. Myslím, že ani jeden z nás nespal déle než jednu zodu, ale odpočinek nás dosti osvěžil, právě tak jako předtím jídlo, a já se snad nikdy necítil lépe, než když jsme se tenkrát znovu vydali na naše putování bez cíle.

Nevím, jak dlouho jsme šli, protože teď byla naše cesta ještě jednotvárnější – podzemní krajina se téměř neměnila a jediné zvuky, které bylo slyšet, bylo nepřetržité hučení podzemní řeky a jekot větru.

Nur An byl první, kdo si všiml té změny – chytil mě za paži a ukázal kupředu. Musel jsem v oné chvíli kráčet se sklopenýma očima, jinak bych to musel zahlédnout také.

„To je denní světlo!“ zvolal jsem. „Slunce!“

„Nic jiného to být nemůže,“ řekl.

Tam, kus před námi, se rýsoval velký světlý oblouk. Z místa, odkud jsme světlo zahlédli, jsme víc neviděli, ale dali jsme se oba téměř do běhu, tolik jsme dychtili po rozluštění oné záhady – tak velká byla naše naděje, že je to skutečně sluneční záře a že tajemná řeka si konečně našla cestu na povrch Barsoomu. Příliš jsem však nevěřil, že to je pravda, a Nur An v duchu také pochyboval – oběma bylo jasné, jak obrovské bude naše zklamání, až zjistíme skutečný původ toho jevu.

Čím víc jsme se přibližovali k oné velké světelné skvrně, tím bylo zřejmější, že řeka skutečně prorazila z temné jeskyně na denní světlo, a když jsme došli k mohutnému skalnímu portálu, naskytl se nám pohled, který nás naplnil radostí a nadšením. Před námi se otvíralo údolí, malé, pravda, sevřené vysokými strmými skalisky, kam oko dohlédlo, leč údolí nesmírně úrodné a krásné, které se koupalo ve žhavém svitu slunce.

„No, není to přímo povrch Barsoomu,“ prohlásil Nur An, „ale určitě je to hned druhá nejlepší věc na světě.“

„Musí odtud vést cesta,“ pravil jsem. „Musí. A jestli ne, tak si ji uděláme sami!“

„Máš pravdu, Hadrone z Hastoru!“ zvolal Nur An. „My si cestu vybojujeme! Pojdme!“

Břehy divoce uhánějící řeky byly lemovány bujnou vegetací. Nad vodu skláněly své bohatě olistěné větve obrovské stromy, překrásný, ostře rudý trávník se vlnil na všechny strany a byl na mnoha místech přerušen trsy nádherných keřů a barevných květů. Rostla tady vegetace, jakou jsem nikdy na povrchu Barsoomu neviděl. Byly zde druhy podobné těm, jež rostly v zahradách paláců, ale i jiné, které mi byly naprosto neznámé. Některé z nich byly překrásné, jiné až úžasně bizarní.

Jak jsme se právě před okamžikem vynořili z temných a pochmurných vnitřností země, představovala pro nás scéna před námi pohled neuvěřitelné krásy, a přestože byly naše dojmy pochopitelně zvýrazněny a zesíleny kontrastem, byl to pohled, jaký se mnoha dnešním obyvatelům Barsoomu nenaskytne za celý život. Mně osobně celé údolí připadalo jako kus zahrady zázrakem uchované na umírajícím světě z dob dávno minulých, z časů, kdy byl Barsoom mladý a meteorologické podmínky napomáhaly vzrůstu a rozmnožování vegetace, která na planetě během věků už dávno téměř vyhynula. V tomhle hlubokém údolí obklopeném strmými útesy byla atmosféra bezpochyby hustší než nahoře na povrchu. Sluneční paprsky se odrážely od vysokých rovných stěn, které se jistě přes den ohřály a v chladných nocích pak vyzařovaly teplo. Navíc tady byl dostatek vody k zavlažování. Příroda to nepochybně zařídila tak, aby se vody řeky stejnoměrně rozlévaly v horních vrstvách okolní zeminy.

Několik minut jsme s Nur Anem stáli jako oněmělí nad tím pohledem, ale když jsme pak zahlédli větve obtížené nádherným ovocem, které viselo ze stromů v celých chomáčích, a křoviska plná šťavnatých bobulí, zapomněli jsme pro chutě pozemské na krásu estetickou a vyrazili kupředu, abychom syrovou rybu v našem žaludku doplnili z této přepychové nabídky, jež se nám tak svůdně vystavovala na odiv.

Jakmile jsme se dostali mezi vegetaci, zjistili jsme, že se mezi stromy táhnou tenká vlákna podobná pavučinám babího léta a spojují jejich větve a kmeny i koruny keřů. Byla téměř neviditelná, a přesto tak pevná, že značně zpomalovala náš postup. Bylo až překvapivě těžké je přetrhnout a tam, kde nám jich cestu přehrazovalo více než tucet, museli jsme dokonce použít dýky, abychom si proklestili ale-

spoň hrubou stezku.

Ušli jsme jen pár kroků do hlubšího porostu a prosekali si několik průchodů podivně ulepenými vlákny, když jsme se setkali s novou překážkou – v cestě nám stál velký, jedovatě vyhlížející pavouk, jenž se k nám vydal typicky trhavým pohybem, lezl hlavou dolů a nohama se přidržoval jednoho z vláken, které mu sloužilo současně jako opora i silnice – a jestliže byl jeho zjev měřítkem jedovatosti, musel být smrtelně nebezpečný.

Jak se ke mně přibližoval, a nebylo pochyb o tom, že s nepřátelskými úmysly, rychle jsem zasunul dýku do pouzdra, vytáhl dlouhý meč a zaútočil jím na ono odporné stvoření. Než rána dopadla, stačil pavouk po vlákně ucouvnout, takže jsem ho jen slabě škrábl, načež otevřel svou děsivou tlamu a vydal strašlivý skřek, tak nepřiměřený jeho velikosti a hmyzímu původu, že to hluboce otřáslo mými nervy. Nato se ozval celý sbor podobných výkřiků a po lepkavých vláknech se k nám začalo sbíhat celé hejno oněch hnusných tvorů.

Zdálo se, že je to jediný způsob, jak se dokážou pohybovat, přičemž husté předivo pavučin představovalo jejich cesty. Teprve teď jsem si také všiml, že jim všech dvanáct nohou vyrůstá ze zad, a dodává jim tak velmi neskutečný vzhled.

Nur An i já jsme se báli, že jsou tihle odporní zástupci hmyzí říše jedovatí, a proto jsme se rychle stáhli ke vchodu do jeskyně – a jelikož se pavouci nebyli schopni dostat dál než na konec vláken, byli jsme zde před nimi zcela v bezpečí. Nyní, kdy nám byl přístup k překrásnému ovoci odepřen, zdálo se ještě svůdnější než předtím.

„Cesta po proudu řeky je opravdu velmi dobře střežena,“ prohlásil Nur An s lítostivým výrazem, „což by ovšem zase mohlo znamenat, že se na jejím konci nalézá něco, co opravdu stojí za to.“

„V téhle chvíli je pro mě nejvytouženějším cílem na světě ono ovoce,“ odvětil jsem, „a jsem odhodlán vymyslet nějaký způsob, jak se k němu dostaneme.“

Začali jsem se přesunovat doprava, směrem od řeky, protože jsme hledali vstup do porostu, který by nebyl uzavřen lepkavými pavoučími vlákny. Nakonec jsme přišli k místu, kde bylo vidět stezku širokou skoro pět stop, jednoznačně vysekanou v křoviscích rukou člověka. Přes její ústí však byly nataženy tisíce oněch tenkých vláken. Bylo nám jasné, že dotknout se jich znamená přivolat na sebe celé myriády rozzuřených pavouků. Je pravda, že jsme se nejvíce obávali

toho, že je onen odpudivý hmyz naplněný jedem, tlamy vyzbrojené krutými zuby však dávaly tušit, že by bez ohledu na to mohl ve větším množství představovat vážnou hrozbu.

„Všiml sis,“ obrátil jsem se k Nur Anovi, „že jsou ta vlákna natažená jen přes vstup na pěšinu? Tam dále už žádná nevidím, i když jsou tak tenká, že by je člověk mohl na tu vzdálenost přehlédnout.“

„Taky tady nevidím žádné pavouky,“ uvažoval Nur An. „Třeba bychom si tudy mohli přece jen beztréstně prosekat cestu.“

„Uděláme pokus,“ napadlo mě a vytáhl jsem dlouhý meč. Popošel jsem kupředu a přetřel několik vláken – okamžitě nato se z okolního porostu po obou stranách stezky vyrojily celé skupiny odporného hmyzu, každý pavouk však běžel po svém vlastním vlákně. Tam, kde byla vlákna v pořádku, kmitali pavouci sem a tam přes cestu, pozorovali nás jedovatýma, korálkům podobnýma očima a cenili na nás výhrůžně lesklé tesáky.

Přesekaná vlákna vlála ve vzduchu, dokud na ně nevstoupil některý z pavouků – pak vlákno vahou hmyzu kleslo k zemi a tvor doběhl na jeho konec, ale ani o kousek dál. Tam pak seděli a upřeně na nás zírali nebo vzrušeně poskakovali nahoru a dolů, leč ani jeden se neodvážil slézt ze svého vlákna.

Chvilí jsem je pozoroval a pak mé díky jejich komickému chování napadl plán. „Když se jim přeseke jejich vlákno, jsou docela bezmocní,“ uvažoval jsem nahlas. „To znamená, že když jim přerušíme všechny cesty, nedostanou se k nám.“

Začal jsem postupovat kupředu, dlouhým mečem mával sem a tam a přesekal zbývající pavučiny. Obludy okamžitě začaly vydávat svůj pekelný řev. Několik pavouků, které srazil úder mého meče, leželo zcela bezmocně na břiše na stezce a nohy jim trčely přímo vzhůru. Přestože zuřivě ječeli a mávali divoce končetinami, bylo naprosto jasné, že se nedokážou pohnout, stejně jako se k nám nedokázali dostat ti, kteří zůstali viset na svých vlákních po okraji stezky. Mečem jsem pozabíjel všechny, kteří leželi na zemi, a pak, následován Nur Anem, vstoupil do porostu. Před námi už nebylo vidět žádné pavučiny, a než jsme zašli mezi křoviska, ohlédl jsem se ještě na stezku za námi, na bezmocné pavouky, abych se ujistil, že se k něčemu nechystají. To už přestali vydávat ony příšerné zvuky a pomalu se vraceli do pralesa, pravděpodobně do svých doupat, a jelikož se nezdálo, že by byli nadále nebezpeční, vykročili jsme vpřed. Stromy

a keře kolem pěšiny ovšem nenesly žádné plody, přestože jen o malý kousek dál, těsně mimo dosah a za sítěmi z ulepených pavučin, rostly ve velkém množství.

„Zdá se, že tuhle stezku vysekali lidé,“ poznamenal Nur An.

„Ať už ji udělal kdokoliv a kdykoliv,“ řekl jsem, „není pochyb o tom, že ji pořád ještě nějaký živý tvor používá. Skutečnost, že kolem ní není žádné ovoce, to jasně dokazuje.“

Postupovali jsme po klikaté stezce opatrně pralesem a nevěděli, v které chvíli narazíme na nějakou novou hrozbu v podobě člověka či zvířete. Nakonec jsme před sebou uviděli mezi porostem cosi jako mýtinu a vzápětí jsme se ocitli na volném prostranství. Před námi, zhruba ve vzdálenosti jednoho haadu, se tyčila zvláštní směsice staveb, podobná spíše hromadě zborcené suti. Byl to pochmurný pohled, protože hlavním materiálem byl černý vulkanický kámen.

Viděli jsme zhruba třicet stop vysokou stěnu, v níž zel jediný otvor – snad jakási dvířka – přímo proti nám. Zdálo se, že tahle část komplexu je něčím jako hradbou, za ní pak se zvedaly budovy podivných tvarů a tomu všemu vévodila pyšná věž, z jejíhož vrcholku se v klidném vzduchu vznášel vzhůru závoj kouře.

Z tohoto místa jsme měli lepší přehled o tvaru celého údolí a několik věcí dávalo tušit, že jde o kráter obrovské, dávno vyhaslé sopky. Mezi námi a budovami, jejichž počet naznačoval, že před sebou máme malé opevněné městečko, stálo na prostranství několik stromů, ale většina půdy byla pečlivě obdělána, protkána zavlažovacími kanály starodávného typu, od nichž se na povrchu upustilo před mnoha staletími. Byly totiž nahrazeny systémem podzemního zavlažování v době, kdy si stále se tenčící zásoby vody vyžádaly drastická úsporná opatření.

Jakmile jsem došel k názoru, že z tohoto místa nemůžu získat žádné další informace, vykročil jsem odvážně přes volné prostranství k městu.

„Kam jdeš?“ nechápal Nur An.

„Jdu zjistit, kdo bydlí v tomhle ponurém městě,“ odpověděl jsem. „Jsou tu pole a zahrady, takže tam musí být jídlo, a to je koneckonců taky jediné, o co bych je chtěl požádat.“

Nur An potřásl nejistě hlavou. „Na mě padá z pouhého pohledu na tu hradbu tíseň.“ Šel však se mnou, přesně jak jsem čekal, protože Nur An je skvělý společník, na jehož věrnost se člověk vždycky mů-

že spolehnout.

Urazili jsme zhruba dvě třetiny vzdálenosti k městu, než jsme zahlédli první známky života – na vrcholu zdi přímo nad vchodem se objevilo několik postav. Měly v rukou dlouhé jemné šátky, kterými mávaly jakoby nám na uvítanou, a když jsme se ještě více přiblížili, zjistili jsme, že jsou to všechno mladé ženy. Nakláněly se přes okraj hradby, usmívaly se na nás a zvaly nás k sobě.

Jakmile jsme se dostali na doslech, skoro k úpatí stěny, zastavil jsem se. „Co je to za město,“ zeptal jsem se, „a jak se jmenuje místní král?“

„Vstupte, válečníci,“ volala na nás jedna z žen, „a my vás k jedovi dovedeme.“ Byla velmi půvabná a sladce se usmívala, stejně jako její družky.

„Vidíš, že to není tak pochmurné místo, jak sis myslel,“ obrátil jsem se polohlasem k Nur Anovi.

„Zmýlil jsem se.“ připouštěl. „Zdá se, že jsou to laskaví a pohostinní lidé. Vejdeme dovnitř?“

„Pojďte,“ zvala nás další z dívek, „tady za těmi smutnými stěnami je dostatek potravy, vína i lásky.“

Jídlo! Kvůli němu bych dokázal vstoupit i na místa mnohem pochmurnější než tohle.

Sotva jsme s Nur Anem vykročili k brance, odsunula se deska pomalu stranou. Za ní se na černě dlážděné ulici črtaly domy z tmavého vulkanického kamene. Ulice vypadala zcela opuštěná, když jsme do ní vstoupili. Pak jsme zaslechli zacvaknutí zámku, jak dvířka zapadla na svoje místo, a já měl najednou děsivý pocit, že se přihodí něco zlého. Ruka se mi podvědomě sevřela na jílci meče.

PAVOUK Z GHASTY

Okamžik jsme nerozhodně stáli uprostřed pusté ulice a rozhlíželi se. Pak naši pozornost přilákalo úzké schodiště, které se zvedalo po vnitřní stěně hradby nahoru na vrchol zdi, odkud nás vítaly dívky.

Po tomto schodišti teď dívky sestupovaly dolů. Bylo jich šest. Na půvabných tvářích měly zářivé úsměvy a zdravily nás tak srdečně, že to rozptýlilo pochmurnou náladu, která na nás padala z okolního neveselého prostředí, stejně jako vycházející slunce rozhání bouřková mračna. Jakmile se přiblížily, vynořil se mi v duchu živý obrázek usmívající se Tavie.

Dívky měly na sobě překrásně ryté řemení, zdobené drahými kameny, které navíc zdůrazňovalo dokonalou ladnost bezchybných postav. Jak jsem řekl, sotva se přiblížily, zjevil se mi v duchu obraz Tavie. I když byly tyhle dívky velice půvabné, oč krásnější byla Tavia!

Ještě dnes si vzpomínám, jak jsem byl v té chvíli překvapen, že přes všechno, co se dělo a mělo rozptylovat mou pozornost, to byla právě Taviina tvář a postava, které se mi v duchu vybavily, a ne tvář Sanoma Tory. Věřte mi, že jsem se téměř vzápětí vzpamatoval a hned potom si představil Sanoma Toru. Vyvolal jsem si v mysli její líbeznou tvář, ale tím jsem rozhodně nezrazoval své přátelství k Tavii – ono požehnané přátelství, na něž jsem s pýchou pohlížel jako na jednu z největších cenností, které mi patřily.

Jakmile dívky sestoupily na chodník, vydaly se nadšeně k nám. „Vítejte, bojovníci,“ zvolala jedna, „do šťastné Ghasty. Po dlouhé cestě musíte být velmi unaveni a měli byste být nejdříve nakrmeni, ale předtím vás chce v našem městě přivítat a pozdravit velký jed, protože návštěvy jsou u nás velice vzácné.“

Když nás vedly ulicí, nemohl jsem si nevšimnout opuštěného vzhledu města. Zdálo se, že domy, které míváme, jsou prázdné, a nezahlédli jsme jediného člověka, dokud jsme nedorazili na náměstí, v jehož středu se tyčila mohutná budova zakončená onou věží, kterou jsme zahlédli už ve chvíli, kdy jsme vystoupili z lesa. Lidé, kteří se zde pohybovali, byli smutní a sklíčení, muži i ženy chodili se svěšenými rameny a s pohledy upřenými k zemi. Měli mechanický krok a tvářili se jako někdo, kdo zcela propadl beznaději. Jaký rozdíl to byl proti oněm veselým, šťastně se usmívajícím dívkám, které nás

tak spokojeně vedly k hlavnímu vchodu toho, co jsem považoval za palác jejich jeda! Tady stáli na stráži rozložití válečníci – tlustí chlapíci s lesklou, jakoby mastnou kůží, jejichž vzhled se mi ani trochu nelíbil. Když jsme se přiblížili, vynořil se odněkud z budovy důstojník. Vypadal ještě tlustší a mastnější než jeho muži, leč usmál se, uklonil a přivítal nás.

„Zdravím vás!“ zvolal. „Necht’ mír Ghasty navštíví cizince, kteří prošli branou města!“

„Pošlete vzkaz Ghronovi, velkému jedu,“ obrátila se k němu jedna z dívek, „že přivádíme dva cizí válečníky, kteří ho chtějí pozdravit, než budou obdařeni pohostinstvím našeho města.“

Ledva důstojník poučil vojáka, který měl uvědomit jeda o našem příchodu, byli jsme uvedeni do paláce. Vybavení budovy bylo velmi drahocenné, ale výjimečně podivných tvarů a provedení. Bylo zde dokonale využito například přírodního dřeva – očividně ze stromů okolního porostu, z něhož bylo vyrobeno mnoho kusů nádherně vyřezávaného nábytku. Jeho povrchová úprava zdůrazňovala zrno, léta a přirozeně zabarvení dřeva, jehož krása byla v některých případech navíc zdůrazněna lehkým mořením a perfektním vyleštěním. Nejpodivnější, leč charakteristickou součástí vnitřních komnat byla neuvěřitelně dokonale tkaná látka, která jako čalouny pokrývala stěny a strop, látka neskutečně lehkosti a jemnosti, připomínající spředené stříbro. Jak jsem zjistil později, byla vlákna utažena tak silně, že se v látce dala přenášet voda, a byla tak pevná, že na její roztržení téměř nestačila síla člověka.

Na téhle tkanině byly v pestrých barvách zachyceny nejfantastičtější scény, jaké dovedla vytvořit lidská představivost. Byli tady pavouci s hlavami překrásných žen a ženy s hlavami pavouků. Byly tady květiny a stromy tančící pod velkým rudým sluncem a obrovští ještěři, podobní tomu, jehož jsme potkali na naší pochmurné pouti jeskyněmi pod Tjanathem. Mezi všemi namalovanými postavami nebyla ani jedna znázorněna tak, jak ji příroda stvořila. Všechny obrazy vypadaly jako výplod nějaké choré mysli.

Jak jsme tak čekali v rozlehlé vstupní síni jedova paláce, tančily čtyři dívky pro naše pobavení zvláštní tanec, s jakým jsem se nikdy předtím na povrchu Barsoomu nesetkal. Jeho kroky a gesta byly právě tak děsivé jako nevídané, a nástěnné dekorace místnosti, v níž byl předváděn, ještě celý dojem zesilovaly. Ale přesto v něm byl dosta-

tek rytmu a ve vlnění oněch pružných těl tolik svůdných náznaků, že v nás vyvolával pocit dobré pohody a spokojenosti.

Thlustý a umaštěný padwar stráže si olizoval tučné rty, když pozoroval tanečnice, a byť bylo jisté, že je viděl tančit při mnoha jiných příležitostech, zdálo se, že na něj má celé představení mnohem větší vliv než na nás – ovšem možná to bylo tím, že v srdci neměl žádnou Sanoma Toru nebo Phao, které by zaplňovaly jeho myšlenky.

Sanoma Tora! Sošná krása její vznešené tváře se mi na okamžik jasně vynořila ze vzpomínek a pak začala pomalu blednout. Pokusil jsem se ji znovu přivolat, vybavit si křivku oněch úzkých pyšných rtů a chladný, lhostejný pohled, ale tahle podoba se změnila v rozmazaný obrys, z něhož vzápětí vystoupil pár překrásných smutných očí zvlhlých slzami, dokonalá tvář a záplava nakrátko ostříhaných lesklých vlasů.

V tom okamžiku se vrátil válečník a oznámil, že Ghron, jed, nás ihned přijme. Doprovázely nás pouze dívky, tlustý padwar musel zůstat na svém místě, a pokud jsem si stačil všimnout, přísahal bych, že ne dobrovolně.

Místnost, kde nás jed přijal, byla v druhém poschodí paláce. Byla to velká síň, ještě podivněji vyzdobená než ty, jimiž jsme procházeli. Nábytek měl zvláštní tvary a rozměry, nic neladilo s ničím, a přitom výsledkem byla jakási systematická disharmonie, která nebyla tak docela nepříjemná.

Jed seděl na neuvěřitelně rozměrném trůně vytesaném z lávy. Byl to snad ten nejozdobnější a nejdokonalejší kus nábytku, jaký jsem kdy viděl, a jistě šlo o zcela výjimečný kus řemeslného umění, který neměl rovno v celé Ghastě. Připoutal sice můj zrak, ale jen na okamžik, protože nic nemohlo vaši pozornost nadlouho odlákat od samotného jeda. Tak především, na první pohled vypadal spíše jako srstí porostlá opice než jako člověk. Měl mohutnou postavu se silnými pokleslými rameny a dlouhé paže pokryté černými chlupy – což bylo o to výjimečnější, že na celém Barsoomu neexistuje rasa chlupatých lidí. Jeho tvář byla široká a plochá, oči posazené tak daleko od sebe, že prakticky vypadaly, jako kdyby je měl na okrajích obličeje. Když jsme před ním stanuli, zkroutil ústa do grimasy, již jsem v oné chvíli považoval za úsměv, ale která mu dodala ještě strašnější vzhled než předtím.

Jak je všeobecným zvykem, položili jsme mu své meče k nohám a

oznámili mu svá jména a jména našich domovských měst. „Hadron z Hastoru a Nur An z Jaharu,“ opakoval po nás. „Ghron, jed, vás vítá do Ghasty. Jen málo návštěvníků najde cestu do našeho překrásného města. Proto je pro nás událostí, když nás poctí svou přítomností dva takoví skvělí válečníci. Málokdy se nám dostane zpráv ze světa tam nahoře. Vyprávějte tedy o své cestě a o tom, co je nového na povrchu Barsoomu.“

Jeho slova i chování připomínaly způsoby pozorného a vlídného hostitele, jenž se snaží co nejupřímněji přivítat návštěvníky. Já se však stále nedokázal zbavit nevolnosti, kterou ve mně vzbuzoval jeho zjev, i když jsem nemohl dělat nic jiného než hrát roli vděčného a uctivého hosta.

Vyprávěli jsme mu své příběhy a seznámili ho s novinkami z oněch částí Barsoomu, odkud jsme pocházeli, a zatímco mluvil Nur An, já se rozhlížel po společnosti shromážděné kolem. Byly to hlavně ženy, převážně mladé a krásné. Zato muži byli většinou obrovští, tlustí a jakoby umaštění a kolem úst a očí měli jisté kruté rysy, které mi nemohly uniknout, i když jsem se je snažil připsat celkově chmurnému dojmu, jež ve mně vyvolalo tohle černé město a smutní lidé v něm.

Jakmile jsme dokončili vyprávění, oznámil nám Ghron, že byla připravena hostina na naši počest, a osobně vedl všechny přítomné z trůnního sálu dlouhou chodbou do rozlehlé hodovní síně, v jejímž středu stál velký mramorový stůl, po celé délce vyzdobený nádherným ornamentem znázorňujícím ovoce, bobule a květy z pralesa, jímž jsme nedávno prošli. Na jednom konci stolu byl jedův trůn, na druhém dvě menší křesla pro Nur Ana a pro mě. Po boku nám seděly dívky, které nás uvítaly na hradbách a měly, jak se zdálo, povinnost nás bavit.

Nádobí, kterým byla tabule prostřena, bylo ve stejném duchu jako ostatní mírně šílené vybavení Ghronova paláce. Jediné dva talíře, podnosy nebo nádoby neměly stejný tvar, velikost či ozdoby a nic, jak se zdálo, nebylo použito k účelu, k němuž bylo určeno. Víno mi bylo podáno v mělké trojúhelníkové misce, zatímco maso bylo namačkáno do štíhlého poháru na vysoké nožce. Byl jsem však tak hlodový, že mi to v té chvíli nijak zvlášť nevadilo, a doufal jsem, že má společenská výchova i mé ovládání jsou natolik dobré, že na mně není úžas a nesouhlas, které jsem pochopitelně cítil, nijak znát.

Podobně jako v ostatních částech paláce, byly stěny i strop pokryty onou úžasnou stříbřitou látkou, která přitáhla mou pozornost a obdiv v okamžiku, kdy jsme vstoupili do budovy. Byl jsem jí natolik fascinován, že jsem si nemohl pomoci a zmínil se o ní dívce vedle sebe.

„Podobná látka se nenajde na celém Barsoomu,“ odpověděla mi. „Naše město je jediným místem na celé planetě, kde se vyrábí.“

„Je opravdu velmi krásná,“ řekl jsem. „Všude jinde by za ni rádi štědře zaplatili.“

„Kdybychom tu látku dokázali do ostatních krajů dopravit,“ přikývla, „ale nemáme s lidmi tam nahoře žádné styky.“

„Z čeho je vyrobena?“

„Když jste vstoupili do údolí Hohr,“ vysvětlovala, „narazili jste na překrásný prales, který roste po obou březích řeky Syl. Bezpochyby jste na stromech a keřích zahlédli ovoce, a protože jste byli hladoví, chtěli jste si ho nasbírat. Jenže vám v tom zabránili velcí pavouci, kteří se pohybují po stříbřitých pavučinách, jemnějších než ženské vlasy.“

„Ano,“ přitakal jsem, „přesně to se nám přihodilo.“

„A právě z oněch vláken, která vytvářejí ti ohyzdní pavouci, tkáme naši látku. Je silná jako kůže a věčná jako skaliska, z nichž je vybudována Ghasta.“

„A tu látku tkají ghastské ženy?“

„Otroci,“ odvětila. „Jak muži, tak ženy.“

„A odkud berete otroky, když, jak říkáš, nemáte téměř žádný styk s horním světem?“

„Mnoho z nich přišlo po proudu řeky z Tjanathu, kde měli zemřít Smrtí, a pak jsou tady další, kteří pocházejí z míst ještě výše na řece, ale proč ti sem přicházejí, jsme nikdy nezjistili. Jsou to mlčenliví lidé, kteří nám nikdy nic neřekli. Občas někdo dorazí i proti proudu řeky, ale těch je málo a většinou jsou tak vyděšeni hrůzami cesty, že nejsou schopni nám cokoliv sdělit.“

„A vydal se někdy někdo z Ghasty po proudu dolů?“ zeptal jsem se, protože to byl směr, kterým jsme měli s Nur Anem v úmyslu dále pokračovat za svou svobodou. V duchu jsem se kojí nadějí, že bychom se mohli podél řeky dostat do údolí Dor a ke ztracenému moři Korus. Byl jsem přesvědčen, že odtamtud už by se nám podařilo uprchnout a dostat se zpět do známých krajů, stejně jako se to po-

vedlo Johnu Carterovi a Tars Tarkasovi.

„Myslím, že jen několik odvážlivců,“ odpověděla, „ale co se s nimi stalo, nevíme, protože se ani jeden z nich nevrátil.“

„A ty jsi tady šťastná?“ otázal jsem se.

Bylo vidět, že úsměv, který se jí objevil na překrásných rtech, je trochu nucený, a cítil jsem, jak se otrásla.

Hostina byla bohatá a jídlo výtečné chuti. Na vzdálenějším konci stolu, kde seděl jed, se lidé hlučně smáli. Bylo to mimo jiné tím, že většina z nich ho pozorně sledovala a vždycky, když se panovník zasmál, což dělal pokaždé, jakmile sám řekl něco, co se mu zdálo vtipné, smáli se ostatní hlasitě s ním.

Ke konci hostiny vešla do sálu skupina tanečnic. Při prvním pohledu na ně jsem téměř ztratil dech, protože až na jedinou výjimku byly všechny strašlivě deformované. Tou výjimkou byla nejkrásnější dívka, jakou jsem kdy viděl – byla nejpůsobivější, ale měla také nejsmutnější tvář, s jakou jsem se v životě setkal. Tančila božsky a kolem ní poskakovala a plazila se ta ubohá, nešťastná stvoření, jejichž ošklivá postižení z nich udělala spíše objekty soucitu než posměchu – a přece bylo jasné, že ony ženy byly do svých rolí vybrány právě proto, aby poskytly publiku příležitost pocvičit si na nich svůj krutý vtip. Pohled na ně, jak se zdálo, vyvolal v Ghronovi nekonečný záchvat zlomyslného veselí, a aby si ještě více užil a ještě více přispěl k tragickému osudu nebohých tanečnic, házel po nich, když vířily kolem stolu, zbytky jídel a talíře.

Pokoušel jsem se na ně nedívat, avšak v jejich deformacích bylo něco, co mimoděk přitahovalo můj pohled, a nakonec jsem pochopil, že většina z nich byla zmrzačena uměle, že byly takhle polámány a zohaveny na příkaz nějakého zlého, nelidského mozku. Když jsem se podíval na druhý konec dlouhého stolu, do Ghronovy strašlivé tváře, sešklebené šíleným smíchem, bylo snadné uhodnout, kdo má jejich hrůzný osud na svědomí.

Když nakonec tanečnice odešly, přinesl otrok do hodovní síně tři velké poháry; dva z nich byly rudé a jeden černý. Černý pohár byl položen před jedu a oba červené před Nur Ana a přede mě. Ghron vstal a celá společnost následovala jeho příkladu.

„Ghron, jed, připíjí na zdraví a štěstí svých vznešených hostů,“ prohlásil vládce, pozvedl kalich k ústům a vyprázdnil jej až do dna. Bylo zřejmé, že tento malý obřad ukončí celou hostinu a že se oče-

kává, že s Nur Anem rovněž připijeme na zdraví našeho hostitele. Proto jsem pozvedl pohár. Bylo to poprvé, co mi bylo něco naservírováno v patřičné nádobě, a byl jsem rád, že se konečně mohu klidně napít, bez nebezpečí, že si větší část nápoje vyliju do klína.

„Na zdraví a moc velkého jeda Ghrona,“ řekl jsem a podle vzoru našeho hostitele vypil obsah poháru.

Pak mého příkladu následoval i Nur An a také pronesl několik vhodných slov. Najednou jsem pocítil, jak se mě zmocňuje náhlá ospalost, a než jsem o chvilku později ztratil vědomí, bylo mi jasné, že nám bylo podáno víno s nějakou drogou.

Když jsem nabyl vědomí, ležel jsem na holé kamenné podlaze zvláštní místnosti, jejíž půdorys se podobal části mezikruží, kde v delší oblé stěně bylo jediné zamřížované okno. Ani na jedné ze zdí nebyl vidět žádný vchod, stěny i strop byly pokryty stejnou stříbřitou látkou, jakou jsem obdivoval už v jedově paláci. Nedaleko ode mne ležel Nur An, jenž byl očividně pořád ještě pod vlivem omamného prostředku, který nám podali ve víně.

Znovu jsem se rozhlédl po místnosti. Vstal jsem a přešel k oknu. Hluboko pode mnou bylo vidět střechy města. Bylo jasné, že nás uvěznili v oné pochmurné věži, která se zvedala ze střechy jedova paláce – ale kudy nás sem přinesli? Určitě to nebylo oknem, které je alespoň dvě stě stop nad úrovní města. Zatímco jsem se pokoušel rozluštit tenhle zdánlivě nevysvětlitelný problém, přišel Nur An k vědomí. Zprvu nemluvil. Chvilí jen tak ležel a na rtech se mu objevil smutný úsměv.

„Nuže?“ nadhodil jsem.

Nur An potřásl hlavou. „Stále ještě žijeme,“ prohlásil, „ale to je asi vše, co se dá zatím říci.“

„Jsme v paláci šilence, Nur Ane,“ pravil jsem. „Už o tom ani v nejmenším nepochybuji. Každý ve městě i v paláci žije v neustálé hrůze z Ghrona a podle toho, co jsem viděl, je ta hrůza více než oprávněná.“

„Ale já mám dojem, že jsem nic takového nepozoroval, rozhodně jsem si ničeho nevšiml,“ zavrtěl hlavou Nur An.

„Já viděl dost,“ trval jsem na svém.

„Ty dívky byly tak krásné,“ opáčil po delší odmlce. „Nedokážu uvěřit, že taková nádhera může jít ruku v ruce s takovou proradností.“

„Pravděpodobně jsou to nedobrovolné nástroje krutého pána,“ řekl jsem.

„Budu si to rád myslet,“ odpověděl.

Den skončil a snesla se noc. Nikdo se neukázal, ale zatím se mi podařilo něco objevit. Když jsem se náhodou opřel o jedno místo na užší stěně místnosti, cítil jsem, že je velmi teplé, vlastně skoro horké, a to mě dovedlo k myšlence, že za onou zdí prochází komín. Musel to být onen komín, ze kterého jsme viděli vystupovat kouř, když jsme vcházeli do města. Vedl středem věže a jeho vnější zeď tvořila zadní oblou stěnu našeho vězení. Byl to zajímavý objev, i když nám v onom okamžiku nebyl k ničemu.

V místnosti nebyla žádná světla, a protože na nebi byl jen Cluros, a i ten stál na opačné straně věže, byla komnata zahalena téměř neproniknutelnou temnotou. Seděli jsme v ponurých stěnách našeho vězení, každý zahalen do svých neveselých myšlenek, když se ozvaly kroky, které se přibližovaly odněkud zespoda. Byly stále blíž a blíž, až nakonec utichly někde nablízku, zdálo se, že přímo ve vedlejším pokoji. O chvíli později jsme zaslechli tichý skřípot a na úpatí jedné boční stěny se objevila slabá světelná linka. Ta se začala pomalu rozšiřovat a já si uvědomil, že se celý kus zdi zvedá vzhůru. V otvoru jsme nejprve zahlédli nohy v sandálech, jež patřily válečníkům, a nakonec, kousek po kousku, celá jejich statná těla – byli to dva urostlí, mohutní, až po zuby ozbrojení bojovníci. V rukou měli okovy s krátkými řetězy a těmi nám spoutali zápěstí za zády. Nemluvili, jen gesty naznačili, abychom jednoho z nich následovali. Jakmile jsme vyšli z místnosti, druhý vykročil za námi. V tichosti jsme vstoupili na příkrou, točitou rampu, která klesala dolů do budovy, avšak naše eskorta nás pobízela stále níž a níž, až bylo jasné, že jsme sestoupili do katakomb pod palácem.

Katakomby! V duchu jsem se otrásl. Byl bych dal přednost věži, protože jsem v duchu choval nesmírný odpor k podzemním hladomornám. Možná že tyhle budou naprosto temné a budou se hemžit krysy a ještěry.

Rampa končila v neuvěřitelně vyzdobeném sále, v němž se shromáždila téměř tatáž společnost mužů a žen, která se odpoledne účastnila hostiny na naši počest. I tady seděl Ghron na trůně. Tentokrát se neusmál, když jsme vešli do místnosti. Zdálo se, že si naší přítomnosti ani nevšiml. Seděl, nakláněl se kupředu a oči upíral k něčemu

na vzdálenějším konci sálu, kde panovalo smrtelné ticho. To bylo náhle proříznuto pronikavým výkřikem bolesti, jenž byl jen předehrou k celé sérii podobných stenů nevyslovitelné agónie.

Rychle jsem se podíval směrem, odkud se zoufalý nářek nesl – směrem, kterým upíral dychtivý pohled i Ghron. Uviděl jsem nahou ženu připoutanou řetězy k mříži, před níž hořel oheň. Museli ji tam připoutat před kratičkou chvílí, těsně předtím, než nás přivedli, a teprve první bolestný výkřik k ní přilákal mou pozornost.

Mříž byla upevněna na kolech, takže se dala snadnou posunout do takové vzdálenosti od ohně, kterou mučitel zvolil, nebo otočit, aby byla žár plamenů vystavena i druhá strana trýzněného.

Očima jsem přelétl shromážděné a zjistil, že většina žen sedí nehybně a upírá oči naplněné hrůzou přímo před sebe, na strašlivou scénu. Nevěřím, že se bavily; vím, že ne. Byly rovněž nedobrovolnými hříčkami krutých rozmarů Ghronovy šílené mysli, ale stejně jako ta ubohá bytost připoutaná na mříži byly zcela bezmocné.

Kromě samotného mučení bylo druhým nejstrašnějším nápadem mozku, který celé představení řídil, to, že jed nařídil všem přítomným mlčet, aby bolestné steny a výkřiky co nejvíce vynikly, a měly tak co nejsilnější účinky na krvežíznivého vládce.

Z onoho hrůzného divadla se mi dělalo špatně. Odvrátil jsem se. Nakonec se jeden z vojáků, kteří nás přivedli, dotkl mé paže a gestem mi naznačil, abych jej následoval.

Vedl nás z velké místnosti do další a tam jsme spatřili scény mnohokrát děsivější než opékání živé oběti. Nedokážu je popisovat, protože má paměť strašně trpí, když na ně jen pomyslím. Dlouho předtím, než jsme vstoupili do oné příšerné komnaty, jsme slyšeli výkřiky a kletby přítomných. V naprostém tichu nás strážé zavedly dovnitř. Byla to místnost hrůz, v níž jed Ghasty dával tvořit nepřírozené tanečníky pro svůj krutý rej mrzáků.

Stále ještě za hlubokého ticha nás strážé vyvedly z onoho příšerného místa a vystoupily s námi o několik pater výše, do přepychově zařízeného apartmá. Na lůžkách tam ležely dvě z oněch překrásných dívek, které nás vítaly na hradbách Ghasty.

Poprvé za celou tu dlouhou dobu, co jsme opustili věž, jeden z našich strážců přerušil mlčení. „Ony vám vše vysvětlí,“ řekl a ukázal na dívky. „Nepokoušejte se o útěk. Z této místnosti vede jen jediný východ. Budeme čekat venku.“ Pak nám sňali okovy, vyšli z apartmá a

zavřeli za sebou dveře.

Jednou z obyvatelky pokoje byla tatáž dívka, která vedle mě seděla na hostině. Zjistil jsem, že je nejen velmi půvabná, ale i chytrá, a proto jsem se teď obrátil k ní.

„Co má tohle všechno znamenat?“ zeptal jsem se. „Proč jste nás uvěznil? Proč nás sem přivedli?“

Přivolala mě k lůžku, na němž odpočívala, a pokynula mi, abych si sedl vedle ní.

„To, co jsi viděl dnes v noci,“ řekla, „představuje tři osudy, z nichž si můžeš vybrat. Ghronovi jste se zalíbili, a dá vám proto možnost volby.“

„Obávám se, že tak docela nerozumím.“

„Viděl jsi tu ubožáčku na rožni?“ otázala se.

„Jistě,“ přikývl jsem.

„Chtěl bys, aby tě potkal takový osud?“

„To sotva.“

„Viděl jsi ta nešťastná stvoření, lámaná a mrzačená pro tanec mrzáků?“ pokračovala.

„Viděl.“

„A teď vidíš tenhle přepychový pokoj a... mě. Co z toho by sis vybral?“

„Nedokážu uvěřit,“ odpověděl jsem, „že ta poslední možnost nemá žádný háček, že ji neprovází nějaká podmínka, která by ji činila méně přitažlivou, než na první pohled vypadá. Jinak by byla tvoje otázka zcela zbytečná.“

„Máš pravdu,“ přitakala. „Jsou tady jisté podmínky.“

„A ty zní?“

„Staneš se důstojníkem v jedově paláci a jako takový budeš v podzemí provádět stejná mučení, jako jsi viděl. Budeš dělat cokoli, co si zamane tvůj pán.“

Narovnal jsem se. „Pak volím oheň,“ odvětil jsem.

„Věděla jsem to,“ povzdechla si smutně. „A přece jsem tajně doufala, že to třeba neřekneš.“

„To není kvůli tobě,“ odpověděl jsem rychle. „Mohou za to ty další podmínky, na které nemůže přistoupit žádný čestný muž.“

„Já vím,“ přikývla, „a kdybys na ně přistoupil, musela bych tebou nakonec pohrdat, stejně jako pohrdám všemi ostatními.“

„Jsi tady nešťastná?“ zeptal jsem se jí.

„Samozřejmě,“ přikývla. „Kdo jiný než krutý šílenec by mohl být šťastný na podobném místě? Ve městě žije skoro šest set lidí a neexistuje mezi nimi jediný, který by byl šťastný. Stovka nás patří k jedovu dvoru, ostatní jsou otroci. Ale abych řekla pravdu, jsme otroky všichni, máme povinnost vyhovět každému děsivému nápadu, poslechnout i ten nejpokřivenější rozkaz onoho maniaka, který je naším jedem.“

„A není úniku?“

„Není.“

„Jsem rozhodnut uniknout.“

„Jak?“

„Ohněm,“ odpověděl jsem.

Otřásla se. „Nevím, proč by mi na tobě mělo nějak záležet,“ řekla, „snad proto, že jsi mi byl sympatický hned od začátku. Už ve chvíli, kdy jsem tě pomáhala vlákat do města, aby ses stal obětí lidského pavouka z Ghasty, jsem tě chtěla nějak varovat, abys nevstupoval, ale měla jsem strach, protože i my tady máme pořád ještě strach ze smrti. Přála bych si mít tvou odvahu uniknout ohněm.“

Obrátil jsem se k Nur Anovi, který naslouchal našemu rozhovoru. „Rozhodl ses?“

„Jistě,“ přikývl. „Pro čestného muže existuje jen jediná možnost.“

„Výborně!“ zvolal jsem a otočil se znovu k dívce. „Oznámíš Ghronovi, jak jsme se rozhodli?“ zeptal jsem se.

„Počkej,“ přerušila mě. „Požádej o čas na rozmyšlenou. Vím, že výsledek bude nakonec stejný, ale přece – přece je ve mně zárodek naděje, kterou nedokáže zničit ani ta nekonečná bezútěšnost.“

„Máš pravdu,“ přitakal jsem. „Vždycky je tady naděje. Ať si myslí, že jsi nás napůl přesvědčila, abychom přijali život v přepychu a pohodlí raději než mučení a smrt, ale že potřebuješ ještě trochu času, abys skutečně uspěla. Třeba se nám zatím podaří vymyslet nějaký plán útěku.“

„Nevěřím,“ odpověděla.

PHOR TAK Z JHAMY

Když jsme se ocitli zpět v našem vězení ve věži, probrali jsme s Nur Anem každý sebešilenější plán útěku, který nás jen napadl. Z nějakého důvodu nám už strážci nedali okovy. Měli jsme tak volnost pohybu, i když byla omezena stěnami naší cely. Můžete si být jisti, že jsme toho dokonale využili a prozkoumali píd' po pídí podlahu i zdi do výše, kam až jsme dosáhli, ale ani spojenými silami se nám nepodařilo objevit způsob, jak zvednout tu část stěny, která zastupovala dveře a uzavírala jedinou cestu z našeho vězení. Samozřejmě, druhou možností bylo okno, které – přestože bylo zajištěno silnou mříží a alespoň dvě stě stop nad zemí – jsme ze svých plánů nevyloučili.

Těžké, svisle zasazené železné pruty chránící otvor odolaly našim spojeným silám, ač jsme se je několikrát pokoušeli ohnout. Musím říci, že Nur An je neobvykle silný muž a mě často přátelé obdivovali pro skvěle vypracované svaly. Pruty byly rozmístěny tak, že chybělo jen málo, aby se mezi nimi naše těla protáhla, ovšem stačilo by, kdyby se nám podařilo vylomit jediný, a otvor by byl více než dostačující. Jenže k čemu? Stejnou otázkou se možná v duchu zabýval i Nur An. Když je všechna naděje ta tam a jediná zbývající možnost je nechat se upéci zaživa, mohli bychom alespoň připravit Ghrona o jeho potěšení a vrhnout se z okna věže.

Ať už se nám hlavami honilo cokoliv, nechávali jsme si své myšlenky pro sebe, a jakmile jsem začal trnem spony svého řemení oškrabávat maltu kolem dolního konce jednoho kovového prutu, nevyptával se Nur An na nic a pustil se okamžitě do práce na jeho horním konci. Pracovali jsme mlčky a téměř beze strachu z odhalení, protože za celou dobu, co jsme tady byli uvězněni, do místnosti nikdo nevstoupil. Jednou za den se o několik palců zvedla část stěny a mezerou nám dovnitř prostrčili jídlo. Neviděli jsme, kdo nám potravu nosí, ani jsme s nikým nemluvili od chvíle, kdy nás strážé oné noci přivedly zpět do věže. Nakonec se nám skutečně podařilo uvolnit svislou tyč natolik, že se dala snadno vyjmout ze svých základů.

Nikdy nezapomenu, s jakou netrpělivostí jsem očekával příchod noci, abychom mohli vytáhnout mříž a prozkoumat vnější stěnu věže v okolí okna. Doufal jsem totiž, že objevíme nějaký způsob, jak se-

stoupit dolů, nebo alespoň na střechu budovy, na níž je věž vybudována. Z vrcholu paláce by se jistě našla nějaká cesta, kterou bychom se nepozorovaně dostali za městské hradby. S tímto plánem na mysli jsem hodlal natrhat pruhy ze stříbřité látky, která pokrývala stěny našeho vězení, a z nich stočit provaz, po němž bychom se spustili z opevnění na zem.

Když se noc přiblížila, uvědomil jsem si, jak velice jsem se upjal k tomu, že se můj záměr vydaří. V duchu jsem uvažoval, jako kdybychom ho již provedli, zvláště když jsem domyslel do celé šíře otázku lana. Vždyť látky bylo dost na to, abychom si udělali provaz, po němž bychom mohli sešplhat od okna až na střechu paláce! Tím by byly překonány prakticky všechny překážky. Jakmile jsem došel v myšlenkách až sem, svěřil jsem se se svým plánem Nur Anovi.

„Skvělé!“ zvolal. „Začněme s výrobou lana okamžitě. Víme, jak pevná ta látka je a že i slabý proužek unese naši váhu. To znamená, že na jedné zdi je dost materiálu na celý provaz.“

Když jsme se rozhodli strhnout látku z jedné delší stěny, zdál se nám úspěch téměř jistý, ale hned tady jsme narazili na první překážku. Látka byla na zed' připevněna nahoře a dole řadou hřebů s velkými hlavičkami, které byly těsně u sebe a vzdorovaly každému našemu pokusu uvolnit je. Přestože byla tahle znamenitá tkanina tenká a lehká, byla také téměř nezničitelná, a teprve když už jsme skoro padali únavou, připustili jsme si neúspěch.

Rychle nastala barsoomská noc a my teď mohli bez valného nebezpečí vytáhnout uvolněný prut a poprvé obhlédnout alespoň kousek okolí mimo prostor našeho vězení. Naděje v nás však poklesly a já se jen s malým nadšením a s ještě menším očekáváním vytáhl na okenní parapet a vysunul ven hlavu a ramena.

Podé mnou leželo smutné, pochmurné město, jehož černou barvu nestačilo rozptýlit několik matných světél. Většina z nich navíc blíkal v palácových oknech. Přejel jsem dlaní povrch věže kolem sebe a srdce ve mně ještě více pokleslo. Byla postavena z vulkanického kamene, hladkého skoro jako sklo, a jednotlivé části byly dokonale spojeny, takže nenabízely jedinou oporu pro ruce či nohy. Snad i hmyz by měl co dělat, aby se na jejím povrchu udržel.

„Je to naprosto beznadějně,“ řekl jsem, když jsem se spustil zpět do místnosti. „Ta věž je hladká jako dívčí ňadro.“

„A co je nad námi?“ zajímal se Nur An.

Znovu jsem se vysunul ven, tentokrát vleže na zádech. Těsně nad sebou jsem spatřil převislou střechu věže – naše cela byla v nejvyšším patře. Něco mě nutilo prohlédnout si římsu zblízka – nějaké nepřírozené, bláznivé nutkání, které se pravděpodobně zrodilo z mého zoufalství.

„Podrž mě za kotníky, Nur Ane,“ požádal jsem, „a ve jménu našich předků, drž dobře!“

Zachytil jsem se dvou ze zbývajících kovových prutů v okně a opatrně se postavil na parapet, zatímco Nur An mě pevně přidržoval za kotníky. Konci prstů jsem právě tak dosáhl na okraj římsy. Přidřeppl jsem zpět a zašeptal Nur Anovi: „Pokusím se vylézt nahoru na střechu.“

„Proč?“ zeptal se.

Zasmál jsem se. „To nevím,“ připustil jsem. „Ale něco v mém podvědomí mě k tomu neodolatelně nutí.“

„Jestli spadneš, unikl jsi ohni – a já tě budu následovat. Hodně štěstí, příteli z Hastoru!“

Znovu jsem se opatrně postavil a natáhl ruce, až se mé prsty sevřely na okraji římsy. Pomalu jsem se vytáhl nahoru. Více než dvě stě stop pode mnou ležela střecha paláce a smrt. Jsem silný, a jen velmi silný člověk mohl doufat, že uspěje, poněvadž jsem se držel skutečně pouze za přečnívající hranu ploché střechy nad sebou, ale pak se mi přece jen podařilo zvednout přes okraj loket a po chvíli, která mi připadala jako celá věčnost, jsem vytáhl nahoru i tělo a nakonec jsem zadýchaný ležel na čedičových plátech, kterými byla kryta střecha věže.

Chvilku jsem odpočíval a poté se opatrně zvedl na nohy. Nad hlavou mi po bezmračném nebi ubíhala Thuria. Cluros, její chladný druh, zatím pádil po své dráze někde mimo obzor. Pode mnou se rozprostíralo údolí Hohr jako nějaká kouzelná země z pohádkového příběhu a všude kolem se temně tyčily hladké útesy, obklopující tenhle svět, v němž vládl šílenec.

Do tváře mi najednou zavanul horký vzduch a připomněl mi, že hluboko pode mnou, v podzemí Ghasty, pokračuje mučení a děsivé zábavy ukrutného jeda. Z komína nedaleko mě zazněl vzdálený výkřik bolesti. Otřásl jsem se, leč obrátil jsem pozornost k zejícímu černému otvoru a přistoupil k jeho okraji. Z ústí komína se zvedaly vlny téměř nesnesitelného žáru. Kouře z něj vystupovalo málo, tak

dokonalé bylo spalování, ale ten zbývající vylétal do ovzduší značnou rychlostí. Zdálo se, že kdybych se vrhl do onoho proudu horkého vzduchu, byl by mě odnesl k nočnímu nebi.

A právě v té chvíli se ve mně zrodila myšlenka – na první pohled šílená, neskutečná myšlenka, ale přesto jsem se jí nedokázal zbavit, když jsem se po chvíli opatrně spustil zpět přes okraj střechy a ocitl se v bezpečí naší cely.

Právě jsem se chystal vysvětlit svůj pomatený plán Nur Anovi, když mě přerušily zvuky z vedlejší místnosti a o chvílku později se začala zvedat část stěny. Myslel jsem, že nám jako pravidelně přináší potravu, ale stěna se zvedala výše, než bylo obvyklé při předávání nádob s jídlem, a za okamžik jsme viděli nejprve kotníky a pak nohy ženy. Konečně se dívka sehnula a vstoupila do naší cely. Ve světle odraženém z vedlejší komnaty jsem ji poznal – byla to ta, která mě měla podle Ghronovy vůle přesvědčit, abych se podřídil jeho vůli. Jmenovala se Sharu.

Nur An rychle zasadil železný prut zpět do okna, a když dívka vstoupila, nebylo jediné viditelné známky, že by bylo něco v nepořádku, nebo dokonce že jeden z nás před chvilkou opustil celu. Stěna zůstala zčásti zdvižená a naše vězení tak bylo napůl osvětleno. Dívka, která na mě upírala oči, si všimla, že obracím pohled k vedlejší místnosti.

„Nedělej si žádné naděje,“ upozornila mě se smutným úsměvem. „O jedno patro níž čekají strážé.“

„Proč jsi tady, Sharu?“ otázal jsem se.

„Poslal mě Ghron,“ odvětila. „Netrpělivě čeká na vaše rozhodnutí.“

Rychle jsem přemýšlel. Naše jediná naděje ležela v náklonnosti téhle dívky, jejíž chování v uplynulých dnech mluvilo o přátelství. „Kdybychom měli dýku a jehlu,“ zašeptal jsem jí spěšně do ucha, „mohli bychom dát Ghronovi odpověď pozítří ráno.“

„A jak bych mu zdůvodnila tohle další zdržení?“ zeptala se po chvilkovém zamyšlení.

„Řekni mu,“ ozval se teď Nur An, „že se snažíme dohodnout se svými předky a na jejich radě že bude záviset naše rozhodnutí.“

Sharu se usmála. Vytáhla z pouzdra na svém řemení dýku, položila ji na podlahu, pak zalovila ve váčku u pasu a přidala k dýce jehlu. „Přesvědčím Ghrona, že bude lepší počkat,“ řekla. „Moje srdce

doufalo, Hadrone z Hastoru, že se rozhodneš zůstat se mnou, leč na druhé straně jsem ráda, že jsem přesně odhadla tvůj charakter. Zemřeš, můj válečníku, zemřeš smrtí odvážného muže, který neposkvřnil svou památku. Sbohem! Vidím tě naposled v životě, ale dokud nebudu povolána ke svým předkům, budu ve svém srdci chovat tvůj obraz.“

Pak vyběhla z místnosti. Stěna klesla k zemi a my měli najednou ony dvě věci, po nichž jsem nade vše toužil – dýku a jehlu.

„K čemu nám to bude dobré?“ zeptal se Nur An, když jsem oba předměty sebral ze země.

„Uvidíš,“ odpověděl jsem a okamžitě se pustil do práce. Odřezával jsem látku ze stěn a pak jsem požádal Nur Ana, aby mě vzal na ramena, a udělal jsem totéž s potahem stropu. Pracoval jsem rychle, protože mi bylo jasné, že na to, co mám v úmyslu, nám nezbyvá příliš mnoho času. Byl to šílený plán, přitom však nebyl neuskutečnitelný.

Pracovali jsme v temnotě spíše po hmatu než s pomocí zraku, ale myslím, že nás musela vést nějaká vyšší síla, která mi umožnila vykonat onen nesnadný úkol, do něhož jsem se pustil.

Zbytek noci a celý následující den jsme se s Nur Anem bez oddechu činili, střídali se s jehlou a nakonec se nám podařilo z látky, odřezané ze stropu a stěn, ušít jediný obrovský pytel a ze zbytků splést delší provazy. Když nastal soumrak druhého dne, byli jsme hotovi. „Nechť nás provází štěstí,“ řekl jsem.

„Ten plán by byl hoden Ghronova šíleného mozku,“ zabručel Nur An, „ale tak nějak cítím, že má jistou naději na úspěch.“

„Je noc,“ pravil jsem. „Už nesmíme váhat. Jednou věcí si můžeme být jisti. Ať už uspějeme nebo ne, unikneme tím ohni, a tak či onak mohou naši předkové shlížet na Sharu laskavým okem, protože jediné její přátelství nám umožnilo tenhle pokus.“

„Její láska ho umožnila,“ opravil mě Nur An.

Znovu jsem podnikl nebezpečný výstup na střechu a s sebou jsem táhl jeden z dlouhých provazů. Když se mi po nesmírném úsilí podařilo vylézt nahoru, spustil jsem lano Nur Anovi a ten na ně přivázal velký vak – výsledek našeho mnohahodinového snažení – který jsem opatrně vytáhl k sobě. Celý balík byl lehoučký jako pírkó, a přitom byl vyroben z materiálu pevnějšího než kůže zitidara. Pak jsem znovu použil provaz a pomohl nahoru Nur Anovi. Než opustil parapet,

zasadil zpět kovový prut, který jsme vylomili z okna.

Ke spodnímu okraji pytle, jenž byl otevřený, jsme připevnili větší množství provazů končících smyčkami. Jimi jsme prostrčili nejdelší lano, které se nám podařilo vyrobit – provaz, jenž obsáhl celý obvod věže. Spustili jsme jej přes převis střechy a tam upevnili pohyblivým uzlem, který se dal jediným trhnutím uvolnit.

Poté jsme posunuli provazy na spodním okraji vaku po obvodovém laně tak, aby otvor pytle spočíval přímo nad ústím komína, který vedl na střechu až z pekelných výhní v katakombách Ghasty. Stáli jsme s Nur Anem po obou stranách komína a přidržovali pytel tak, aby se naplnil horkým vzduchem. Nakonec byl vak plný natolik, že se zvedal vzhůru. Srovnali jsme rozestupy mezi provazy s oky, kterými jsem protáhl další motouz, jehož konce jsem pevně svázel. Pak jsme se s Nur Anem postavili každý na jednu stranu pytle a k provazu ve smyčkách jsme připjali své kotevní háky, jež jsou součástí řemení každého Barsoomiana. Používají se především k tomu, aby byly s jejich pomocí z letounů spouštěny vyloďovací skupiny na paluby nepřátelských plavidel, která jsou přímo pod nimi, ale v praxi se užívají i k mnoha jiným účelům a v četných nebezpečných situacích.

Pak jsme čekali. Nur An byl připraven uvolnit uzel, jenž poutal vak ke střeše, a já na druhé straně, se Sharuinou dýkou v ruce, jsem byl hotov přeríznout provaz na své straně.

Viděli jsme, jak se velký pytel rychle naplňuje horkým vzduchem. Zprvu, když byl poloprázdný, byl měkký a kýval se ze strany na stranu, pak se ale zvedl přímo k nebi a nadmul se tak, že jsem se obával, aby švy nepovolily. Zmítal se a snažil se přetrhout poutací lana, leč já stále ještě vyčkával.

V údolí Hohr panovalo téměř neustále bezvětří, zřídka kdy vál slabý vánek, což velmi usnadňovalo náš odvážný podnik.

Nad hlavami se nám vznášel obrovský vak, velký skoro jako místnost, v níž jsme byli uvězněni. Napínal provazy, jako by dával najevo svou netrpělivost vyletět vzhůru, a já znovu žasl nad pevností oné stříbřité látky. Pak jsem zavolal na Nur Ana.

V tom okamžiku můj druh povolil uzel na dlouhém laně a já je na druhé straně přerízl. Obrovitý pytel, osvobozený ze svých pout, sebou trhl, začal prudce stoupat a nás táhl za sebou. Vyletěl vzhůru s udivující rychlostí; celé údolí Hohr se vzápětí změnilo v malou proláklinu na povrchu velkého světa hluboko pod námi.

Po nějaké chvíli nás zachytil vítr, a buďte ujištěni, že jsme děkovali předkům, když jsme viděli, jak letíme pryč od krutého města Ghasty. Vítr sílil a zanedlouho nás unášel slušnou rychlostí severovýchodním směrem, ale nám bylo celkem jedno, kam nás žene, pokud to bylo od řeky Syl a údolí Hohr.

Jakmile jsme přeletěli hranice obrovského kráteru starého vulkánu, v jehož středu leželo údolí Ghasty, viděli jsme pod sebou v měsíčním světle drsnou sopečnou krajinu, která na nás působila zvláštním, neskutečným dojmem. Hluboké rokliny a bludiště z hromad vyvřelých hornin, jak se zdálo, představovaly pro lidi neproniknutelnou hradbu, což mohlo být vysvětlením, proč nebylo údolí Hohr v téhle nehostinné a nepřístupné pustině po mnoho staletí objeveno.

Vítr ještě zesílil. Letěli jsme ve značné výšce a velkou rychlostí, avšak už teď jsem viděl, že začínáme pomalu klesat, neboť horký vzduch v našem balónu se ochlazoval. Nedokázal jsem odhadnout, jak dlouho se ještě udržíme ve vzduchu, ale doufal jsem, že alespoň do doby, než přeletíme tu strašlivě nehostinnou krajinu pod námi.

Když začalo svítat, letěli jsme už jen několik stovek stop nad zemí, sopečná krajina byla daleko za námi, a kam oko dohlédlo, se táhlo pásmo půvabných, mírně zvlněných pahorků, kde bylo tu a tam vidět skupinky skeelů, suchomilných stromů, na nichž, jak se někdy říká, je postavena celá barsoomská civilizace.

Přeletěli jsme jeden z pahorků, jehož vrcholek se pod námi tyčil v hloubce sotva padesáti sofadů, a pod sebou jsme spatřili oslnivě bílou budovu. Jako všechna města a osamělá stavení na Barsoomu byla obehnaná vysokou hradbou, ale ve všech ostatních ohledech se velmi lišila od běžné marťanské architektury. Rozlehlý propojený areál tvořilo několik budov s nástavbami, které nekončily, jak bylo běžné, věžemi, kupolemi a minarety, jimiž se obvykle vyznačují všechna barsoomská města. I u mnoha poměrně novodobých metropolí teprve v posledních staletích ustupují věže přístávacím plošinám, nutným pro rozvoj vzdušné plavby. Usedlost pod námi se skládala z mnoha budov s plochými střechami, různých výšek, i když, jak se zdálo, ani jedna z nich neměla více než čtyři patra. Mezi budovami a vnější hradbou, a rovněž na několika otevřených nádvořích rostla hojnost stromů i křovin a bylo vidět, že rudý trávník i pěšinky jsou pečlivě udržovány. Je třeba říci, že to byl úchvatný pohled, ale vzhledem k tomu, jak jsme teprve přednedávnem málem doplatili životem na to,

že jsme se dali přilákat krásou Hohru a mámivým půvabem ghasťských žen, ani jeden z nás neměl v úmyslu dát se znovu svést pouhou vnější nádherou. Přeletíme tenhle kouzelný palác a raději budeme riskovat přistání v otevřené krajině za ním.

Osud však rozhodl jinak. Vítr utichl. Rychle jsme klesali a pod námi se zvětšovali lidé v zahradě. Po chvíli nás zpozorovali a bylo vidět, že jsou naplněni svrchovaným údivem. Pospíchali k nejbližším vchodům, a když jsme nakonec dopadli na střechu jedné z vyšších budov, nebyl v dohledu živé duše.

Vymotali jsme se ze smyček provazů, do kterých jsme se pro větší pohodlí za letu usadili, a velký vak, lehčí o naši váhu, rychle vzlétl kousek k obloze, tam se převrátil a dopadl na zem nedaleko za vnější hradbou. Dobře nám posloužil a teď nám připadal jako živoucí bytost, která obětovala svůj život pro naši záchranu.

Bohužel jsme měli jen málo času na podobné sentimentální úvahy, protože téměř vzápětí se v malém otvoru ve střeše, na níž jsme stáli, objevila hlava. Za ní následovalo tělo muže, jehož řemení bylo tak skromné, že byl téměř nahý. Byl to stařec s překrásně tvarovanou lebkou, porostlou řídkými šedými vlasy.

Viditelné známky stáří jsou na Barsoomu tak vzácné, že vždy okamžitě přitáhnou pozornost. Co se týče přirozené délky života, trvá často třeba tisíc let, ale od chvíle, kdy dosáhneme dospělosti, se náš vzhled mění jen málo. Je pravda, že většina Barsoomianů zemře násilnou smrtí, dříve než dosáhne příliš vysokého věku, avšak mnozí z nás se vyměřeného počtu dní dožijí téměř beze změny, a těm, kteří o sebe nepečují tak dobře jako ti ostatní, prostě říkáme staří. To byl očividně případ drobného muže stojícího před námi.

Při pohledu na něj ze sebe Nur An vyrazil výkřik plný radostného překvapení. „Phor Tak!“

„A prásk ho!“ zachichotal se starý muž fistulkou. „Kdopak nám to tady spadl z nebes a zná starého Phor Taka?“

„To jsem já, Nur An!“ zvolal můj společník.

„A prásk ho!“ rozesmál se znovu Phor Tak. „Tak Nur An, jeden z Tul Axtarových miláčků.“

„Stejně jako jsi jím byl kdysi ty, Phor Taku.“

„Ale už nejsem – teď už ne!“ téměř zaječel stařec. „Ten tyran mě vymačkal jako ovoce a pak odhodil jako prázdnou slupku. Prásk ho! Myslel si, že je slupka prázdná, ale já se denně modlil ke svým před-

kům, aby žil tak dlouho, dokud nezjistí, jak se mýlil. Tobě to mohu bez nebezpečí říci, Nur Ane, poněvadž tě mám ve své moci a slibuji ti, že nebudeš žít tak dlouho, aby se ti podařilo prozradit na mě něco Tul Axtarovi.“

„Neboj se, Phor Taku,“ uklidňoval ho Nur An. „I já jsem se stal obětí proradnosti jeddaka Jaharu. Tobě dovolil opustit hlavní město v klidu, ale mně zabavil veškerý majetek a odsoudil mě k smrti.“

„A prásk ho! Takže ty ho taky pěkně nenávidíš, co?“ zvolal stařík.

„Nenávist? To slovo je příliš slabé, aby popsalo pocity, které k Tul Axtarovi cítím,“ odpověděl můj přítel.

„To je dobře,“ přikývl Phor Tak. „Když jsem viděl, jak se snášíte z nebe, myslel jsem, že mi vás moji předkové poslali na pomoc, a teď vidím, že je to pravda. A tohle je další válečník z Jaharu?“ kývl ke mně šedivou hlavou.

„Ne, Phor Taku,“ odvětil Nur An. „To je Hadron z Hastoru, šlechtic z Helia, ale i jemu se stala kvůli Jaharu křivda.“

„Výborně!“ zajásal stařík. „Takže teď jsme tři. Zatím jsem měl za pomocníky jen otroky a ženy, avšak nyní, se dvěma trénovanými bojovníky, mladými a silnými, je můj cíl a triumf téměř na dosah.“

Zatímco oba muži hovořili, připomněl jsem si příběh, který mi Nur An vyprávěl v katakombách pod Tjanathem. Byl to Phor Tak, kdo vymyslel onu pušku nebo dělo, které vysílalo paprsky rozkládající kovy. Tyto paprsky smrtelně zasáhly hlídkovou loď nad Heliem oné noci, kdy byla unesena Sanoma Tora. Jak zvláštní osud mě zanesl do paláce člověka, jehož hlava ukrývala tajemství, které mohlo tolik znamenat nejen pro Helium, ale pro celý Barsoom. Podivné a nevyzpytatelné byly cesty, po nichž mě osud vedl, ale já věděl, že mě provázejí mí předkové a že se nakonec musí všechno v dobré obrátit.

Sotva Phor Tak vyslechl jen začátek našeho příběhu, přerušil nás. Řekl, že jsme jistě unavení a hladoví, a jako dobrý hostitel, kterým se ukázal být, nás odvedl do paláce, přivolal otroky a přikázal, že máme být vykoupáni, nakrmeni a pak uloženi k odpočinku, dokud se nedeme cítit osvěženi. Poděkovali jsme mu za štědrost a ohleduplnost, kterých jsme oba rádi využili.

Následující dny byly jednak zajímavé, jednak jsme se v nich mnoho naučili. Phor Tak, obklopen jen hrstkou věrných otroků, kteří s ním odešli do vyhnanství, si nesmírně cenil naší společnosti a pomoci, kterou jsme mu mohli poskytnout při pokusu, o němž nám ve

chvíli, kdy se ujistil o naší poctivosti, řekl všechno.

Vyprávěl o svém putování, poté co opustil Jahar, jak nakonec se svou družinou narazil na tenhle opuštěný palác, jehož budovatelé a obyvatelé po sobě nenechali žádnou jinou památku kromě svých kostí. Vyprávěl nám, že když do paláce přišli, pokrývaly vybělené lidské ostatky všechna nádvoří, v branách se kupily celé hromady mužských koster, dokazující, že se obyvatelé zoufale bránili proti nějakému neznámému nepříteli. V horních patrech pak objevili další kostry – pozůstatky žen a dětí.

„Myslím,“ končil, „že celý palác dobyli členové některého divokého klanu zelených válečníků, kteří po sobě nezanechali jediného živého. Nádvoří a zahrady byly zarostlé plevem a místnosti zanesené prachem, ale jinak nebylo celkem nic poškozeno. Nazval jsem to místo Jhama a tady se snažím dokončit svou celoživotní práci.“

„A co to je, mohu-li se zeptat?“ řekl jsem.

„Pomsta na Tul Axtarovi,“ odpověděl stařec. „Dal jsem mu ničivý paprsek, dal jsem mu izolační nátěr, který chrání jeho vlastní loď a zbraně před účinky tohoto paprsku, a už brzy mu jednoho krásného dne dám ještě něco jiného – něco, co bude ve válečnictví představovat stejný převrat jako sám paprsek, něco, co srazí z oblohy na zem celou jaharskou flotilu, něco, co sežehne Tul Axtarův palác a pohrbí tyрана v jeho ruinách.“

Nebyli jsme v Jhamě příliš dlouho a začali jsme si být téměř jisti, že se Phor Tak mírně pomátá, poněvadž se nedokázal zbavit myšlenek na příkoří, která utrpěl od Tul Axtara. Přestože byl od přírody laskavý a mírný, byl doslova posedlý nepřičetnou touhou pomstít se tyranovi bez ohledu na následky, které by to mohlo mít pro něho samého i jeho přátele a spolupracovníky. Co se této věci týkalo, nebyl přístupný žádným argumentům, a když k vlastní spokojenosti došel k názoru, že Nur An a já jsme nástroji vhodnými pro úspěšné uskutečnění jeho plánu, upadal do dlouhých záchvatů nepřičetné zuřivosti, jakmile jsme se jen odvážili zmínit o odchodu.

Byl jsem podrážděný, protože jsem cítil nutkání pokračovat v cestě do Jaharu a pokusit se o záchranu Sanoma Tory, a jen velmi těžce jsem snášel tenhle nucený odklad, ale Phor Tak byl neoblomný. Nedovolí mi odejít – a absolutní věrnost otroků mu umožňovala svou vůli prosadit. Vysvětlil jim, že jsme jeho hosté, čestní a vzácní hosté, pokud se nepokusíme bez jeho svolení opustit pozemky paláce. Kdy-

by však někdo z otroků zjistil, že se pokoušíme uprchnout ze Jhamy, měl nás okamžitě zlikvidovat.

Mnohokrát jsme o tom s Nur Anem hovořili. Zjistili jsme, že mezi Jhamou a Jaharem leží čtyři tisíce haadů namáhavé cesty nepřátelskou krajinou. Jelikož jsme neměli loď ani thoaty, bylo velmi nepravděpodobné, že bychom pěšky dorazili do Jaharu včas, abychom mohli Sanoma Toře ještě nějak přispět, pokud bychom se tam ovšem vůbec dostali. Proto jsme se rozhodli, že nevítaného zdržení využijeme alespoň tak, že se na oko Phor Takovi ve všem podřídíme a budeme doufat, že nakonec získáme jeho podporu a pomoc. Byli jsme v tom tak úspěšní, že jsme zanedlouho získali důvěru starého vědce. Věřil nám natolik, že jsme doufali, že by nás mohl poctit nejvyšší přízní a zasvětit nás do podstaty onoho nástroje zkázy, kterým chtěl zničit Tul Axtara.

Musím připustit, že mě jeho vynález opravdu zajímal, poněvadž jsem byl přesvědčený o jedné věci – pokud ho chtěl použít proti Tul Axtarovi, musel ho předtím dopravit do Jaharu, a v tom jsem viděl příležitost, jak se sám dostat do tyranovy blízkosti.

Byli jsme ve Jhamě asi deset dní, během nichž stařec vykazoval známky neobyčejné nervozity a popudlivosti. Celý ten čas jsme se od něj prakticky nesměli hnout, s výjimkou doby, kdy se zavíral ve své tajemné laboratoři.

Při večeři desátého dne se zdálo, že je Phor Tak ještě rozrušenější než obvykle. Mluvil, jako ostatně vždy, neustále o své nenávisti k Tul Axtarovi, a netrvalo dlouho, na tváři se mu zjevil výraz šílené zuřivosti.

„Ale jsem bezmocný!“ téměř zaječel. „Jsem bezmocný, protože neexistuje nikdo, komu bych mohl svěřit své tajemství a kdo by měl nejen odvalu, ale i dost inteligence provést můj plán. Já jsem příliš starý a slabý, než abych podstoupil všechnu tu námahu a obtíže, které pro takové mladíky, jako jste vy, nic neznamenaají. Jenže někdo je podstoupit musí, pokud má být naplněn můj osud spasitele a zachránce Jaharu. Kdybych tak mohl důvěřovat vám! Kdybych vám tak mohl věřit!“

„Třeba bys mohl, Phor Taku,“ nadhodil jsem. Tón mého hlasu ho, jak se zdálo, uklidnil.

„A prásk ho!“ zvolal. „Občas si skoro myslím, že bych vážně mohl.“

„Máme společný cíl,“ pokračoval jsem. „Nebo, přesněji řečeno, každý máme jiný cíl, ale všechny se stýkají v jednom bodě – v Jaharu. Pracujme společně. My se chceme dostat do Jaharu. Jestli pomůžeš ty nám, my pomůžeme tobě.“

Dlouho seděl a mlčky přemýšlel. „Udělám to,“ řekl nakonec. „Prásk ho! Udělám to! Pojd’te,“ vybídl nás a vstal z křesla. Pak nás vedl k zamčenému vchodu své tajné laboratoře.

LÉTAJÍCÍ SMRT

Phor Takova laboratoř zabírala celé jedno křídlo rozlehlé budovy a skládala se z jediné obrovské místnosti o výšce téměř padesáti stop. Mohutné pracovní stoly, police s nástroji a materiály, nářadí, velké i menší přístroje, to vše bylo umístěno v jednom rohu místnosti a téměř se v ní ztrácelo. Těsně pod stropem vedla po obvodu sálu ve velké elipse ocelová kolejnice a na ní byl zavěšen miniaturní křižník, natřený podivnou modrou barvou Jaharu. Na jednom z kovových stolů byl válcový předmět dlouhý asi jako ruka člověka. To byly jediné tvary, na nichž mohlo lidské oko v oné obrovské místnosti spočinout.

Když jsme vstoupili dovnitř, zavřel za sebou Phor Tak dveře a ozvalo se významné cvaknutí složitého zámku. V celé té situaci bylo něco velmi depresivního, snad to byl pocit vyvolaný faktem, že jsme oba považovali Phor Taka za blázna, což ještě zvyšovalo pochmurnou atmosféru podivné laboratoře.

Stařec nás vedl přímo ke stolu, na němž ležel válcovitý objekt, který hned na začátku přitáhl mou pozornost. Vzal onu věc do ruky a opatrně, téměř jako kdyby se s ní mazlil, ji zvedl. „Tohle,“ řekl, „je model zařízení, které zničí Jahar. Je v něm obsažen koncentrovaný výtažek vědeckého snažení. Na pohled je to jen malá kovová trubka, avšak uvnitř je mechanismus tak jemný a citlivý jako lidský mozek. Zjistíte, že přístroj pracuje, jako by byl řízen vlastní myslí, ale je to skutečně jen mechanismus a dá se vyrábět rychle, levně a ve velkém množství. Než vám vysvětlím cokoli dalšího, předvedu vám jednu z jeho možností. Dávejte pozor!“

Phor Tak, stále ještě s trubicí v ruce, přistoupil k ploché skříni u stěny, a když ji otevřel, odhalil uvnitř složitou změť vypínačů, páček a tlačítek. „A teď pozorujte ten malý letoun zavěšený na kolejnici pod stropem,“ řekl a v téže chvíli přepnul jakousi páčku. Model se dal do pohybu a poměrně velkou rychlostí začal obíhat halu. Poté Phor Tak stiskl knoflík na vrchní straně trubice, která mu vzápětí vyletěla z rukou, rychle se vznesla vzhůru a vyrazila přímo k letícímu modelu. Začala kopírovat dráhu pohybujícího se křižníku, vzdálenost mezi oběma objekty se rychle zmenšovala, až nakonec válec visel pouhých několik stop za zádí letounu. Pak Phor Tak zatáhl za jinou

páčku na ovládacím panelu a model létajícího stroje poskočil a zvýšil rychlost. Téměř okamžitě se zvýšila i rychlost trubice a já viděl, že zrychluje mnohem prudčeji než letadlo. Zhruba na půli cesty kolem místnosti vrazila trubice do modelu s takovou silou, že se viditelně zatřásl od přídě k zádí. Vzápětí se válec opozdil a začal pomalu klest k zemi. Phor Tak vypínačem zastavil let miniaturního křižníku, popoběhl kupředu a zachytil sestupující válec do ruky.

„Tenhle model,“ vysvětloval, když se vracel k místu, kde jsme stáli, „je zkonstruován tak, že ve chvíli, kdy se dotkne letounu, snese se pomalu k zemi, ale jak jste si jistě uvědomili, ve skutečnosti se bude válec chovat úplně jinak. Při praktickém použití po nárazu do lodi vybuchne. Všimněte si tady těch drobných tlačítek, kterými je pokryt. Jakmile některé z nich zavadí o letadlo, model se vypne a sestoupí, zatímco skutečné zařízení, když je správně nastavené, exploduje a spolehlivě zničí cokoliv, do čeho narazilo. Jak jistě víte, každá hmota ve vesmíru má svou vibrační rychlost. Tento mechanismus se dá naladit na vibrace jakékoliv hmoty na světě. Tenhle model, například, je přitahován ochrannou modrou barvou jaharských letounů. Představte si flotilu jaharských lodí, seřazených v bojové formaci, která se majestátně pohybuje vzduchem. Z nepřátelského křižníku, nebo třeba ze země, ze vzdálenosti tak velké, že mě z ní Jahařané nemohou upozorovat, vypustím tolik válců, kolik je lodí, a mezi vypuštěním jednotlivých střel vždy okamžik posečkám. První vzdušné torpédo doletí k flotile a zničí nejbližší koráb. Další torpéda, letící v řadě za sebou, jsou přitahována souhrnnou hmotou modrého nátěru flotily. První loď padá k zemi, a i kdyby na ní zbyla nějaká modrá barva, není jí dost, aby se za ní některé z torpéd obrátilo. Ostatní střely pak jedna po druhé ničí další letouny, až je loďstvo beze zbytku zlikvidováno. Zničil jsem celou flotilu nepřátelských plavidel, aniž jsem riskoval život jediného svého muže.“

„Ale oni si přece musí všimnout, když se k nim budou torpéda blížit,“ namítal Nur An, „a jistě vymyslí nějakou obranu. Dokonce i soustředěná dělostřelecká palba by jich mohla hodně zničit.“

„Prásk ho! Na to jsem samozřejmě také myslel,“ zachichotal se Phor Tak. Položil válec zpět na stůl a otevřel další skříň.

V té byla uložena dlouhá řada nádob obsahujících laky a nátěry různých barev. Z mnohých vyčnívala držátka štětců. Jenže jak se zdálo, jedna z rukojetí visela jen tak ve vzduchu, několik palců nad

povrchem police, zatímco hned pod ní byl malý kousek nádoby, která také jako by končila v prostoru nad regálem. Phor Tak sáhl otevřenou dlaní přímo pod onu část nádoby, a když ruku zvedl, zdvihl se mu s ní i okraj kelímku se zbytkem štetce. Phor Tak držel ruku v takové poloze, jako kdyby v ní svíral skleněnou nádobu, obyčejnou nádobu s okrouhlým lemem, jaký se mu teď vznášel nad sevřenými prsty.

Přešel k pracovnímu stolu, na nějž odložil malé torpédo, a provedl několik pohybů, jako kdyby vedle trubice odkládal nádobu, a přestože kromě jejího okraje nebylo nic vidět, zřetelně jsem slyšel zvuk, jak se neviditelné dno dotklo povrchu kovové desky.

Ujišťuji vás, že jsem nevěděl, co si mám myslet, a následující události mě uvedly do zmatku ještě mnohem většího. Phor Tak uchopil rukojeť štetce a napodobil pohyby natěrače, ovšem několik palců nad povrchem válce. V tom okamžiku část torpéda, zhruba jeden palec široká a tři nebo čtyři palce dlouhá, zmizela. Phor Tak napodoboval tah za tahem, až nakonec zmizelo celé torpédo. Tam, kde ještě před okamžikem ležel kovový válec, byl teď jen prázdný stůl. Phor Tak vrátil držátko štetce nad okraj nádoby a pak se k nám obrátil s výrazem až dětské pýchy ve tváři, jako by chtěl říci: „No, tak co si o tom myslíte? Nejsem vážně skvělý?“ A mně nezbývalo než přiznat, že jeho vystoupení bylo fantastické a že jsem opravdu zaskočen a překvapen tím, co jsem viděl.

„Tady, Nur Ane,“ pronesl Phor Tak, „máš odpověď na své dotazy, které se týkaly Létající smrti.“

„Já tomu nerozumím,“ odpověděl Nur An s nechápavým výrazem ve tváři.

„Prásk ho!“ vykřikl spokojeně Phor Tak. „Cožpak jsi neviděl, jak jsem to zařízení učinil neviditelným?“

„Ale vždyť je pryč,“ zavrtěl hlavou Nur An.

Phor Tak se zasmál svým hihňavým smíchem. „Je pořád na stejném místě,“ odvětil, „ale vy ho nevidíte. Podívej,“ vzal Nur Ana za ruku a vedl ho k místu, kde před okamžikem leželo torpédo.

Sledoval jsem, jak se prsty mého přítele dotýkají nějakého povrchu několik palců nad rovinou stolu. „Při mých předcích, je pořád tady!“ zvolal Nur An.

„To je úžasné!“ obrátil jsem se k Phor Takovi. „Ani ses ho nedotkl, jen jsi nad ním párkrát pohnul držátkem štetce, a ono zmizelo.“

„Já se ho dotkl,“ trval na svém Phor Tak. „Natíral jsem ho štětcem, ale vy jste štětec neviděli, protože byl pokryt onou látkou, která činí Létající smrt neviditelnou. Všimněte si té průhledné sklenice, v níž je neviditelná barva nalita – jediné, co z ní vidíte, je ten horní okraj, který samozřejmě není pokryt barvou.“

„Fantastické!“ vykřikl jsem. „Ačkoliv jsem to viděl na vlastní oči, stále ještě tomu nemohu uvěřit, nejsem s to připustit existenci takového zázraku.“

„Není to zázrak,“ odporoval mi Phor Tak. „Je to jen aplikace vědeckých principů, které jsou mi známy už několik set let. Nic se nepohybuje v přímých liniích; světlo, zrak, elektromagnetické síly – to všechno putuje po křivkách. Neviditelný nátěr jen odchyluje světelné paprsky ven, od předmětu, a to způsobuje, že když světlo odražené touto látkou vstoupí do lidského oka a zapůsobí na naše oční nervy, čemuž za normálních okolností říkáme vidění, máme pocit, že nic nevidíme. Tak se světelné paprsky vyhybají každému objektu, který je pokryt neviditelnou barvou. Ve chvíli, kdy jsem začal Létající smrt natírat svou neviditelnou látkou, byl váš zrak ošálen malými ploškami barvy pouze částečně, ale když jsem pak natřel celé torpédo, váš pohled ho začal obtékat z obou stran, takže jste viděli celý povrch pracovního stolu, jako kdyby na něm nic neleželo.“

Užasl jsem nad naprostou jednoduchostí jeho vysvětlení, a protože jsem voják, okamžitě jsem pochopil nesmírný význam těchto vynálezů pro každý národ, který by je vlastnil. Pro svou vlastní bezpečnost, pro bezpečnost Helia – ano, pro jeho samotné přežití je musím získat, a pokud to bude nemožné, musí být zničen Phor Tak, dříve než se tahle pekelná moc dostane do rukou nějakého jiného národa. Možná bych si mohl starého Phor Taka zavázat, a pak by se mi ho snad podařilo přesvědčit, aby předal své vynálezy Heliu oplátkou za to, že by mu pomohlo provést jeho pomstu na Tul Axtarovi. „Phor Taku,“ řekl jsem, „ty zde ukrýváš ve svých dlaních dvě obrovská tajemství, která by v rukou laskavého a mírumilovného národa přinesla věčný mír na celém Barsoomu.“

„Prásk ho!“ zvolal. „Já nestojím o mír. Já chci válku! Válku! Válku!“

„Dobrá,“ přikývl jsem, protože mi došlo, že můj návrh nebyl v souladu s jeho šílenými představami. „Dobrá, veďme tedy válku – a která země na Barsoomu je k takovému účelu lépe vybavena než

Helium? Jestli chceš válku, spoj se s Heliem.“

„Já nepotřebuji Helium,“ rozčílil se. „Nepotřebuji se s nikým spo-
jovat. Já povedu válku – povedu válku sám! S neviditelnou Létající
smrtí dokážu zničit celé flotily, celá města, celé národy! Začnu s Ja-
harem. Tul Axtar bude první, kdo pocítí dopad mé zničující moci. Až
se jaharské letky zřítí na střechy Jaharu a jeho zdi spadnou Tul Ax-
tarovi na hlavu, pak zničím Tjanath. Poté zamířím do Helia. Pyšné a
mocné Helium se bude třást a plazit u mých nohou. Stanu se jed-
dakem jeddaků, vládcem světa.“ Jak mluvil, zvedal se mu hlas po-
malu do pronikavého jekotu a začal se třást jako v transu.

Musí být zneškodněn., ne kvůli Heliu, ale kvůli celému Barsoo-
mu. Tenhle šílený mozek musí být zničen, pakliže zjistím, že ho ne-
mohu přesvědčováním ani lstí přivést k tomu, aby se choval, jak je
potřeba. Rozhodl jsem se, že podstoupím jakoukoliv oběť, která by
vedla ke šťastnému rozuzlení tohoto podivného dobrodružství. Věděl
jsem, že chorá mysl bývá někdy velmi těkavá, a doufal jsem, že v
jednom ze svých záchvatů by mi mohl Phor Tak odhalit tajemství
Létající smrti a neviditelné barvy. Tahle naděje byla odkladem jeho
rozsudku smrti. Naplní-li se, dostane milost, ale věděl jsem, že mu-
sím postupovat velmi opatrně, protože bylo jasné, že při sebemenším
pocitu nejistoty se probudí Phor Takova podezřívavost, a pak to bude
můj rozsudek smrti.

Té noci jsem se dlouho převaloval na kožešinách a hedvábí a hla-
vou se mi honily pochmurné myšlenky a nesmyslné plány. Cítil
jsem, že ona tajemství musím získat, Ale jak? Věděl jsem, že stařec
je nosí jen ve své hlavě, poněvadž nám řekl, že nemá žádné zápisky
ani nákresy jediné z těch věcí. Musím je z něj nějakým způsobem
vylákat a nejlepší způsob, jak to udělat, byl něčím si ho zavázat. K
tomuto cíli musím zaměřit veškeré své konání, jak nejlépe to půjde.

Těsně předtím, než jsem nakonec usnul, se mé myšlenky obrátily
k Sanoma Toře a k onomu naléhavému poslání, jež mě přivedlo do
nejpodivnějšího dobrodružství mého života. Pocítil jsem jisté provi-
nění, když jsem si náhle uvědomil, že jsem do svých plánů pro nej-
bližší budoucnost tak nějak zapomněl zahrnout Sanoma Toru. Nyní,
když jsem o tom začal přemýšlet, mě napadl plán, s jehož pomocí
bych mohl zachránit Sanoma Toru a současně si zavázat Phor Taka.
To mě uklidnilo a konečně jsem usnul.

Bylo pozdní dopoledne následujícího dne, když jsem se dostal k

rozhovoru se starým vynálezcem, a hned jsem přešel k věci, již jsem měl po celou dobu na mysli. „Phor Taku,“ řekl jsem, „jsi velmi znevýhodněn tím, že neznáš situaci a podmínky, jaké panují v Jaharu dnes, ani velikost a rozmístění jaharských leteckých oddílů. Nur An a já se tam vypravíme a získáme pro tebe informace, které nutně potřebuješ, chceš-li, aby se tvé plány podařily. Tím rovněž uškodíme Tul Axtarovi a zároveň budeme moci vyřídit v Jaharu záležitosti, které si vyžadují naši brzkou přítomnost.“

„Ale jak se do Jaharu dostanete?“ chtěl vědět Phor Tak.

„Nemůžeš nám půjčit nějakou loď?“ otázal jsem se.

„Žádnou nemám,“ odpověděl. „Nic o nich nevím. Nezajímají mě. Neumím je dokonce ani postavit.“

Říci, že jsem byl současně překvapen i šokován, by bylo slabé, ale jestliže jsem předtím ještě choval nějaké pochybnosti o tom, že Phor Takův mozek pracuje naprosto nevyzpytatelně, ztratil jsem je docela v okamžiku, kdy připustil, že neví nic o vzdušných lodích. Bylo mi totiž jasné, že v celé populaci Barsoomu, v níž létali muži i ženy bez rozdílu a děti již odmalička, je sotva někdo, kdo by nedokázal vyrobit jednoduchý létající stroj.

„Ale jak chceš bez lodi dopravit Létající smrt do blízkosti jaharské flotily? Jak chceš zničit Tul Axtarův palác, nebo obrátit Jahar v hromadu trosek?“

„Teď, když mi vy dva pomůžete, nechám otroky pracovat i pod vaším velením a snadno vyrobíme několik torpéd denně. Jakmile budou hotova, okamžitě je vypustíme a ona si nakonec najdou svou cestu do Jaharu a k jejich flotile. O tom není pochyb, i kdyby to mělo trvat celý rok, posléze si svou kořist naleznou.“

„Pokud se jim náhodou něco nepříplete do cesty,“ nadhodil jsem. „Ale řekni mi,“ zeptal jsem se, „jak si chceš vychutnat svou pomstu, když se nebudeš moci kochat pohledem na její důsledky?“

„Prásk ho! I na to jsem myslel,“ odpověděl Phor Tak, „ale člověk nemůže mít všechno.“

„Ale ty to mít můžeš,“ řekl jsem.

„A jak?“

„Tak, že naložíš torpéda na palubu lodi a poletíš do Jaharu,“ odpověděl jsem.

„Ne,“ zavrtěl umíněně hlavou. „Udělám to po mém. Nemáte právo vměšovat se do mých plánů!“

„Pokoušíme se ti jenom pomoci,“ opáčil jsem a snažil se ho uklidnit smířlivým tónem i výrazem.

„A mě napadlo ještě něco jiného,“ upozornil Nur An, „co by mluvilo pro to, aby ses zařídil podle Hadronových návrhů.“

„Jste oba proti mně,“ stěžoval si Phor Tak.

„V žádném případě,“ ujist'oval ho Nur An. „Jediné, po čem toužíme, je pomoci ti, a proto předkládáme své návrhy.“

„No, tak co jsi chtěl navrhnout ty?“ zeptal se stařec.

„Tvůj plán počítá s tím, že poté co dobudeš Jahar, zničíš i Tjanath a Helium,“ začal Nur An. „To se ti nemůže podařit, alespoň co se týče flotily helijské. Nedokážeš střely zaměřit na takovou vzdálenost bez důkladné znalosti počtů a rozmístění lodí, které chceš zničit. Navíc koráby ostatních národů nebudou přitahovat torpéda, poněvadž nejsou natřeny ochrannou barvou jako plavidla z Jaharu. To znamená, že budeš muset svá torpéda nějak řídit, vydat se s nimi do blízkosti Tjanathu a později i Helia. Pro svou vlastní ochranu budeš muset na svůj letoun použít modrou barvu Jaharu, protože když nebudeš přímo na místě, nikdy nebudeš vědět, zda jsi skutečně zničil všechny jaharské lodě a všechna paprsková děla.“

„To je pravda,“ přikývl po chvíli Phor Tak zamyšleně.

„A ještě něco,“ pokračoval Nur An. „Když vyšeš více než potřebný počet torpéd, pak ta, která zbudou, nakonec přiláká modrá barva tvé lodí, a budeš zničen svým vlastním vynálezem.“

„Boříte všechny mé plány,“ spíнал ruce Phor Tak. „Proč jsi o tom vůbec přemýšlel?“

„Kdybych o tom nepřemýšlel, byl bys velmi rychle mrtev,“ připomněl mu Nur An.

„Dobrá, ale co mohu dělat? Nemám žádnou loď. Ani ji neumím postavit.“

„No, jedna možnost by tady snad byla,“ vmísil jsem se do debaty.

„Jaká?“

Rozhovor mezi Phor Takem a Nur Anem ve mně vyvolal jistý nápad a já jim ho teď v krátkosti vysvětlil. Můj přítel byl tou myšlenou uchvácen, ale starého vědce nijak zvlášť nenadchla. Nechápal jsem jeho námitky proti mému plánu tím spíše, že pro mě byla jeho realizace velmi důležitá, leč nakonec přece jen souhlasil a slíbil, že podle něj bude postupovat.

Hned vedle zkušební haly byla dokonale vybavená mechanická

dílna a tam jsme s Nur Anem několik týdnů pilně pracovali, využívalíme při tom pomoci tuctu otroků, až se nám podařilo sestrojít – a tím jsem si jist – nejdokonalejší létající loď, jakou jsem kdy viděl. Krátce řečeno, byla válcovitá, špičatá na obou koncích a svou konstrukcí velmi připomínala Létající smrt. Pod vnějším pláštěm byl druhý, o něco menší válec, v němž byla kabina, a mezi stěny obou válců jsme uložili nadlehčovací nádrže. Nádržemi i oběma plášti procházela pozorovací okna, umístěná na bocích korábu, ale i na jeho přídi a zádi. Okénka se dala dokonale zakrýt příklopy, které měly sice závěsy zvenčí, avšak ovládaly se zevnitř. Ve dně byly dva průlezy a nahoře také dva, jež vedly na úzkou palubu na vrcholu letounu. Do věžiček vpředu i vzadu jsme namontovali dvě děla vrhající ony zkázonosné paprsky.

Nad řídicími pákami byl periskop, který do lodi přenášel všechno, co se dělo mimo ni, a to na desku z matového skla, umístěnou před pilotem. Celý vnější povrch lodi byl natřen onou prazvláštní modrou barvou, která chrání před rozkládacími paprsky, a přes ni byla nanesena další vrstva, tentokrát barvy neviditelné. Když byly zavřeny poklopy, letoun prakticky zmizel a jediné místo, které zůstávalo neustále viditelné, bylo malé oko periskopu.

Poněvadž jsem neměl dostatečné technické vzdělání, abych dokázal vyrobit jeden z moderních motorů, musel jsem se spokojit s typem starším, a tedy i méně výkonným.

Konečně jsme byli hotovi. Měli jsme letoun, který snadno unesl čtyři osoby, a bylo velmi těžké si připustit, že stojí před námi, zatímco je z něho vidět jen černá tečka čocky periskopu, ale i ta zmizela, pokud byl přístroj otočen jiným směrem než přímo k vám.

Jak se naše práce blížila ke konci, všiml jsem si, že Phor Tak je stále nervóznější a popudlivější. Na všem nacházel chyby a při několika příležitostech málem zastavil další montáž.

Ted' jsme však byli připraveni vyrazit. Koráb byl zásoben municí, vodou i potravinami a na poslední chvíli jsem ještě k přístrojům připojil kompas pro směrové řízení, za který jsem měl být v budoucnosti velice vděčen.

Když jsem navrhl okamžitý odlet, Phor Tak odmítl, ačkoliv mi pro to neposkytl žádné vysvětlení. Nakonec jsem ztratil trpělivost a oznámil starci, že se vydáváme na cestu, ať se mu to líbí, nebo ne.

Neupadl do záchvatu zuřivosti, jak jsem čekal, ale místo toho se

zasmál a v jeho smíchu bylo něco mnohem děsivějšího než v jeho běsnění.

„Ty si myslíš, že jsem hlupák,“ ušklíbl se nakonec, „a že vám dovolím odletět a předat má tajemství Tul Axtarovi, ale to se velmi mýlíte.“

„Právě tak se mylíš i ty,“ odsekl jsem mu. „Mylíš se, když si myslíš, že bychom tě zradili, a mylíš se, když se domníváš, že dokážeš zabránit našemu odletu.“

„Prásk ho!“ zachichotal se. „Nemusím vám bránit v odletu. Stačí, když vám zabráním přistát v Jaharu nebo kdekoliv jinde. Zatímco jste stavěli svou loď, ani já jsem nezahálel. Zkonstruoval jsem Léta-jící smrt ve skutečné velikosti. Je naladěna tak, aby hledala tenhle koráb. Jestli odletíte proti mé vůli, vyšlu ji za vámi a ona vás zničí. Prásk ho! Co tomu říkáte?“

„Myslím, že jsi starý blázen!“ vykřikl jsem zuřivě. „Máš možnost zajistit si pomoc dvou čestných válečníků, a přesto se ze všech sil pokoušíš udělat z nich své nepřátele.“

„Nepřátele, kteří mi nemohou ublížit,“ připomenul. „Vaše životy držím pevně v rukou. Své myšlenky jste přede mnou ukrývali dobře, ale ne dost. Přečetl jsem z nich tolik, abych poznal, že mě považujete za šílence, a také jsem nabyl dojmu, že ty sám by ses nezastavil před ničím, jen abys mně zabránil použít mé vynálezy proti Heliu. Nepochybuj o tom, že bys mi pomohl v boji proti Jaharu, a snad i proti Tjanathu, ale rozhodně ne proti Heliu, které je mým skutečným cílem. Bude to právě tahle nejmocnější a nejpyšnější říše Barsoomu, která mě prohlásí jeddakem jeddaků, i kdybych kvůli tomu měl zničit celý svět.“

„Takže všechna naše práce byla zcela zbytečná?“ otázal jsem se. „Nepoužijeme tedy loď, kterou jsme s takovým úsilím zkonstruovali?“

„Možná že ji použijeme,“ odpověděl, „ale za podmínek, které určím.“

„A jaké jsou ty tvoje podmínky?“

„Můžeš odletět do Jaharu, ale sám. Nur Ana si tady ponechám jako rukojmí. Jestli mě zradíš, zemře.“

Nedokázali jsme jím pohnout. Sebelogičtější argumenty nemohly změnit jeho rozhodnutí. Pokoušel jsem se ho přesvědčit, že jeden člověk mnoho nedokáže, že třeba nezjistí vůbec nic, ale Phor Tak byl

neoblomný – buď' poletím sám, nebo nepoletím vůbec.

„NECHŤ OHĚŇ ŽHNE!“

Když jsem té noci vzlétl k nesmírné vznešenosti hvězdami poseté barsoomské oblohy, vypadal Phor Takův palác hluboko pode mnou v měkkém světle Thurie jako drahý kámen. Byl jsem sám; můj přítel zůstal v paláci jako rukojmí šíleného vynálezce. Kvůli němu se musím vrátit do Jhamy. Nur An ode mě nevyžadoval žádný slib, ale věděl, že se vrátím.

Dva a půl tisíce haadů na východ se nacházel Jahar a Sanoma Tora, patnáct set haadů na jihozápad Tjanath a Tavia. Zamířil jsem příď své lodi směrem, kam mi přikazovala povinnost, a k ženě, kterou jsem miloval, a můj neviditelný stroj se plnou rychlostí rozletěl ke vzdálenému Jaharu.

Nedokázal jsem však uhlídat své myšlenky. Navzdory tomu, že jsem se je snažil koncentrovat na cíl svého dobrodružství, neustále mi utíkaly k věžeňské věži, k husté kštici lesklých krátkých vlasů, k oblému rameni, které se dlouhé hodiny letu tisklo k mému. Zatřásl jsem hlavou, abych se těch představ zbavil, ale neodbytně se mi vracely a spolu s nimi i znepokojující myšlenky na osud, který mohl Tavii postihnout za mé nepřítomnosti.

Nastavil jsem směrový kompas na Jahar, jehož přesnou pozici mi sdělil Phor Tak, a protože jsem se tím zbavil povinnosti zůstat u řídicího panelu, zaměstnal jsem se uvnitř lodi. Prohlédl jsem střelivo do paprskových zbraní a přerovnal je podle svých představ.

Phor Tak mě vybavil municí s třemi typy paprsků. Jedny rozkládaly kovy, druhé dřevo a třetí všechno organické, především lidské tkáň. Měl jsem s sebou také něco, co mi Phor Tak odmítl dát, když jsem ho o to požádal, a musel jsem to tajně ukrást. Maně jsem stiskl váček, který jsem měl zavěšen na řemení. V něm se ukrývala malá lahvička a já věřil, že nadejde chvíle, kdy pro mě její obsah bude mít nepopsatelnou cenu.

Zavřel jsem okenní poklopy a upravil chod ventilace, poněvadž pro někoho, kdo byl zvyklý cestovat na horní palubě rychlých helijských korábů, byl vnitřek kabiny této podivné lodi, mírně řečeno, poněkud těsný. Pak jsem si rozprostřel spací kožešiny a hedvábí a uložil se k odpočinku. Věděl jsem, že až směrový kompas dovede loď k Jaharu, zastaví ji, a pokud budu ještě spát, vzbudí mě. Jenže

spánek nepřicházel. Myslel jsem na Sanoma Toru. Představoval jsem si její chladnou a sošnou krásu, ale ty pyšné oči se mi vždycky změnily v oči Taviiny, které jiskřily životem a doutnaly hebkou září přátelství.

Byl jsem už daleko od Jhamy, když jsem nakonec rozhodně vyskočil ze svého lůžka, přešel k ovládacímu panelu, zrušil nastavení směrového kompasu a jediným otočením změnil směr letu na Tjanath.

Kostky byly vrženy. Věděl jsem, že bych měl cítit výčitky svědomí a sebedopohrání, ale nepřišlo ani jedno, ani druhé. Zažíval jsem jen příjemné uspokojení, když jsem pomyslel na to, že spěchám na pomoc příteli, a hluboko v srdci jsem cítil, že Tavia si mé přátelství zaslouží mnohem víc než Sanoma Tora, která ke mně byla v nejlepším případě chladně zdvořilá.

Už jsem se nepokoušel spát. Věděl jsem, že bych stejně neusnul. Místo toho jsem zůstal u ovládacího pultu a pozoroval opuštěnou krajinu, která ubíhala hluboko pode mnou. Sotva se začalo rozednívat, spatřil jsem přímo před sebou Tjanath, a čím více jsem se blížil, tím hůře jsem sám sebe přesvědčoval, že to mohu udělat zcela v klidu a bez obav, protože má loď je se zavřenými okny dokonale neviditelná. Pomalým letem jsem obkroužil Haj Osisův palác. Na plochých střechách byly tu a tam vidět ospalé hlídky. U hlavního hangáru stál na stráž jediný muž.

Proletěl jsem kolem Východní věže. Nebylo těžké představit si někde dole Tavii schoulenou ve spacích kožešinách. Jak by byla překvapená, kdyby věděla, že jsem jí nablízku!

Snesl jsem se ještě níže a nakonec zastavil přímo proti oknu místnosti, kde byla Tavia uvězněna. Zamanévroval jsem s letounem dost blízko, abych mohl průzorem přehlédnout její vnitřek. Přestože jsem dovnitř nahlížel dost dlouho, nikoho jsem tam neobjevil, a nakonec jsem si byl jistý, že Taviil odvedli někam jinam. Byl jsem zklamán, protože to velmi komplikovalo mé plány na její záchranu. Původně jsem předpokládal, že nebude žádný problém přesunout v noci Tavii z okna věže do nitra letounu. Teď jsem musel plány od základu změnit. Všechno záleželo na tom, jestli se mi podaří Tavii nalézt. Bylo jasné, že abych to dokázal, musím se vydat do paláce. Jenže v okamžiku, kdy se vzdám neviditelnosti, která mě chránila v letadle, bude mi hrozit skutečné nebezpečí, a oblečen tak, jak jsem byl – v řemení

podomácku vyrobeném Phor Takovými otroky – vzbudím silné podezření v první osobě, již potkám.

Jestliže se mám dostat do paláce a zajistit si alespoň částečnou bezpečnost, musím si sehnat nějaké přestrojení.

Měl jsem uzavřena všechna okna a mým jediným okem byl periskop. Otáčel jsem jím pomalu sem a tam a pokoušel se vymyslet nějaký plán, který by měl aspoň malé procento naděje na úspěch.

Jak se před periskopem pomalu posouvalo okolní panoráma, objevil se i hlavní hangár na střeše paláce a osamocený voják, který jej střežil. Tady se můj pohled zastavil, protože tam byl jak vchod do budovy, tak vhodné přestrojení.

Pomalou jsem přeletěl se svou lodí k hangáru a přistál na jeho střeše. Byl bych ji velice rád zakotvil, ale nebylo jak. Musel jsem se tedy spolehnout na váhu člunu a na to, že se nezvedne příliš silný vítr.

Uvědomoval jsem si, že v okamžiku, kdy vystoupím z lodi, budu zase viditelný, a proto jsem čekal a pozoroval periskopem přistávací plochu pod sebou, dokud se ke mně strážný neotočil zády. Pak jsem rychle vyklouzl z letounu jedním z horních poklopů a seskočil na střechu hangáru na oné straně, kde jsem měl k vojákovi blíž. Nahnul jsem se přes okraj a zjistil, že strážný, otočený zády, stojí téměř pode mnou. Kdyby se obrátil, okamžitě by mě musel zahlédnout a ztropil by poplach, dřív než bych ho stačil umlčet. Moje jediná naděje spočívala v tom, že se mi ho podaří zneškodnit, než vůbec zjistí, že je v nebezpečí.

Naučil jsem se od Johna Cartera, že první myšlenky jsou často velmi inspirativní, zatímco střízlivé uvažování, které se dostaví většinou o něco později, může vést k neúspěchu, nebo oddálit vaše konání natolik, že je jeho výsledek nulový.

Proto jsem v oné chvíli jednal téměř pudově, na základě okamžitého nápadu. Neváhal jsem, postoupil až k okraji střechy a vrhl se přímo na široká ramena hlídky. V ruce jsem měl úzkou dýku.

Konec byl rychlý. Myslím, že ten ubožák ani nevěděl, co ho potkalo. Zatáhl jsem tělo do hangáru, sňal mu řemení, převlékl se, a přitom jsem si téměř automaticky všímal letounů kolem sebe. S výjimkou jediného – byl to hlídkový člun – nesly všechny osobní znaky jeda Tjanathu. Byly to královské lodi – jeden skvěle vyzdobený a těžce vyzbrojený křižník, dvě menší zábavní jachty, dvousedadlové průzkumné letadlo a jednomístný rychlý člun. V porovnání s helij-

skými koráby nebyly žádný zázrak, ale bylo jisté, že patří k tomu nejlepšímu, co si může Tjanath dovolit. Jelikož jsem měl svou vlastní loď, prohlížel jsem si tyhle letouny čistě ze zájmu, jako cizí vzdušná plavidla všeobecně.

Nedaleko od místa, kde jsem stál, byl vchod na rampu, která vedla dolů do paláce. Uvědomil jsem si, že mohu uspět, jen když budu lstivý, ale především sebevědomý až drzý. Vykročil jsem přímo k rampě a vstoupil do budovy. Obešel jsem první zákutí a zjistil, že koridor prochází strážnicí. Na podlaze bylo rozprostřeno snad tucet kožešin a hedvábí a v nich spali vojáci.

Neodvážil jsem se zastavit. Musím jít dál. Možná se mi mezi nimi podaří proplížit, aniž vzbudím jejich zvědavost. Stačil jsem místnost sotva přelétnout pohledem, a už jsem byl uvnitř. Zdálo se, že jsou tam skutečně jen samí spící bojovníci, a sotva jsem vešel, můj dojem se naštěstí potvrdil. Nikdo nebyl vzhůru, zato z vedlejšího pokoje se ozývaly hlasy. Rychle jsem se protáhl strážnicí a vstoupil na rampu na druhé straně.

Myslím, že po dobu, kdy jsem našlapoval mezi spícími muži, se mi zastavilo srdce, protože kdyby se byl jediný z nich probudil, byl by okamžitě poznal, že nepatřím k hlídce.

Uvnitř jedova paláce už budu v menším nebezpečí, neboť tam většinou bývá tolik lidí, že se mezi sebou neznají ani od pohledu, a cizí a neznámé tváře jsou tu stejně obvyklé jako v ulicích velkoměsta.

Měl jsem v plánu dostat se až k věžní místnosti, kde byla vězněna Tavia, poněvadž jsem si nebyl jistý, zda jsem z paluby letounu skutečně přehlédl celý prostor, a bylo přece jen možné, že tam Tavia byla.

Kvůli konstrukci své lodi jsem nedokázal přilákat její pozornost, aniž bych odkryl některé z oken a riskoval odhalení své přítomnosti. Jenže to by zase takovou měrou ohrozilo Taviino vysvobození, že jsem se k podobnému hazardu nedokázal odhodlat.

Možná jsem měl počkat do noci, možná jsem byl příliš dychtivý a netrpělivý, a ve své nedočkavosti jsem riskoval víc, než bylo nutné. To všechno mi teď proběhlo hlavou a já spílal sám sobě, ale už jsem zašel příliš daleko, než abych se mohl vrátit. Byl jsem prostě tam, kde jsem chtěl být, a nyní mi nezbývalo než čekat, jak se věci vyvinou.

Sestupoval jsem dolů, procházel jednotlivými patry a pokoušel se

najít nějaké známé místo, podle něhož bych se mohl dostat k Východní věži. Nahlédl jsem do hlavní chodby jednoho z podlaží a spatřil téměř přímo před sebou dveře, které jsem okamžitě poznal – byly to dveře úřadovny Yo Sena, hlídače klíčů.

„Výborně!“ pomyslel jsem si. „Sem mě jistě dovedl sám osud.“ Přešel jsem chodbu, přistoupil ke dveřím, tiše je otevřel a rychle vkročil dovnitř. Yo Seno seděl za stolem a byl v místnosti sám. Nezvedl ani hlavu. Patřil k arogantním lidem – byl to malý muž s malou pravomocí, který se snaží zapůsobit svou důležitostí na všechny podřízené. Myslím, že to byl přesně jeho způsob, chvilku si jich nevíšmat, když vstoupili do kanceláře. Tentokrát udělal velkou chybu. Rychle jsem dveře za sebou zamkl, přesunul se ke vchodu do vedlejší komnaty a zajistil jej rovněž.

V té chvíli, bezpochyby hnán zvědavostí, zvedl Yo Seno hlavu. Zprvu mě nepoznal. „Co chceš?“ ozval se hrubě.

„Tebe, Yo Seno,“ odpověděl jsem.

S rostoucím úžasem na mě chvilku upíral oči a pak vyskočil. „Ty?“ vykřikl. „Při Issus, ne! Ty jsi mrtev!“

„Vrátil jsem se z hrobu, Yo Seno. Vrátil jsem se, abych tě strašil,“ pokračoval jsem.

„Co chceš?“ drmolil. „Nechod’ ke mně. Jsi zatčen!“

„Kde je Tavia?“ zeptal jsem se.

„Jak to mám vědět?“

„Ty jsi strážce klíčů, Yo Seno. Kdo jiný by měl lépe vědět, kde jsou drženi zajatci?“

„A co? I kdybych to věděl, neřekl bych ti to.“

„Řekneš mi to, Yo Seno, nebo zemřeš.“

Obešel stůl a stál kousek ode mě. Najednou bez sebemenšího varování a s větší hbitostí, než bych od něj čekal, tasil dlouhý meč a vrhl se na mě.

Byl jsem přinucen uskočit dozadu, ale když zaútočil podruhé, měl jsem už v ruce svoji zbraň a byl jsem ve střehu. Ukázalo se, že Yo Seno je dost nepříjemný protivník. Při boji přemýšlel, a navíc věděl, že mu jde o život. Zprvu mě udivilo, proč nevolá o pomoc, ale pak jsem pochopil, že vedlejší místnost, kde byli při mé poslední návštěvě vojáci, je prázdná. Bojovali jsme mlčky a jen zvonění oceli o ocel vypovídalo o tom, že se tady odehrává zápas na život a na smrt.

Pospíchal jsem, abych souboj ukončil, a tvrdě jsem ho tísnil, když

se uchýlil ke triku, který mě málem stál život. Zahnal jsem ho ke stolu a byl jsem si jist, že ho mám na místě, ze kterého mi už neunikne. Neviděl jsem jeho levou paži, již měl skrytu za tělem, ani těžkou vázu, kterou uchopil. Zhlédl jsem ji v následující vteřině, kdy mu vyletěla z ruky a mířila mi přímo na hlavu. Zpozoroval jsem však také skulinu v obraně, která vznikla v okamžiku, kdy Yo Seno hodil nádobu. Soustředil se na hod a nechal klesnout hrot své čepele. Sehnul jsem se, vrhl se kupředu, váza mi proletěla nad hlavou a já prohnal meč Yo Senovým srdcem.

Utřel jsem krev do vlasů oběti a nedokázal při tom potlačit pocit uspokojení, že jsem to byl právě já, kdo zabil svůdce ubohé Phao a do jisté míry pomstil čest svého přítele Nur Ana.

Teď však nebyl čas na meditace. Zaslechl jsem, jak se chodbou přibližují kroky, a proto jsem rychle uchopil mrtvého za řemení a odtáhl tělo k tajnému panelu ve stěně. Za ním se ukrývala chodba vedoucí do Východní věže – ona známá chodba, v níž jsem strávil s Tavií několik šťastných hodin.

Spíše se spěchem než s úctou jsem vhodil Yo Senovu mrtvolu do temného prostoru, a jakmile jsem za sebou přitáhl panel, vydal jsem se opatrně, s rukama napřaženými do tmy, úzkým koridorem v naději, že na jeho konci najdu Tavii.

Když jsem se přiblížil k tajné přepážce na horním konci chodby, k té, jež zakrývala vchod do věže, cítil jsem, jak mi srdce buší čím dál rychleji – byl to pocit, na nějž jsem nebyl zvyklý a který jsem si nedokázal vysvětlit. Byl jsem si jist, že jsem ve skvělé fyzické formě, a přestože není ničím zvláštním, že se některým lidem v nebezpečí rozbuší srdce, i když jsou velice odvážní, já jsem nikdy nic takového nezažil a musím připustit, že to pro mě bylo velkou záhadou.

Představa, že už brzy uvidím Tavii, způsobila, že jsem na ten nepříjemný pocit zapomněl, a když jsem se zastavil před tajným vchodem, celá moje mysl byla naplněna radostným očekáváním z toho, co jsem doufal zažít na druhé straně – dlouho vytoužené setkání s nejlepším přítelem.

Právě jsem se chystal odsunout západku a otevřít skrytá dvířka, když moji pozornost upoutaly zvuky zevnitř. Slyšel jsem hlas muže a ženy, ale slovům jsem nerozuměl. Opatrně jsem pootevřel panel tak, abych mohl nahlédnout do komnaty.

Scéna, kterou jsem spatřil, mi rozpálila krev v celém těle a před

očima mi zaplál rudý závoj. Uprostřed místnosti se snažil jakýsi mladý válečník v drahocenném řemení sevřít do náruče Tavií a vlekl ji přes pokoj ke dveřím. Dívka s ním zoufale bojovala a bezvysledně do něj bušila pěstmi.

„Nebud' bláhová,“ sípal muž. „Haj Osis mi tě daroval. Jako moje otrokyně si budeš žít mnohem lépe, než žije většina svobodných žen.“

„To dám raději přednost vězení nebo smrti!“ odvětila Tavia.

Phao stála bezmocně stranou a její oči vyzařovaly účast a soucit s Tavií. Bylo jasné, že pro svou přítelkyni nemůže nic udělat, protože válečnickovo řemení mluvilo o vznešeném rodu a vysokém postavení, i když jsem nedokázal přesně určit jakém. Upřímně řečeno, v oné chvíli to bylo to poslední, co mě zajímalo. Jediným skokem jsem byl u zápasící dvojice, uchopil jsem muže za rameno a odhodil ho zpět tak prudce, že upadl na podlahu. Slyšel jsem, jak Phao i Tavia užasle vydechly a jak Tavia se svým měkkým přízvukem vyslovila mé jméno.

Jakmile jsem tasil meč, bojovník se postavil na nohy, ale kupodivu nesáhl po zbrani. „Hlupáku! Šílenče! Křupane!“ zaječel. „Neuvědomuješ si, co jsi udělal? Nevíš snad, kdo jsem?“

„Vzápětí mě už bude zajímat jen to, kdo jsi byl,“ zasyčel jsem mu do obličeje. „Do střehu!“

„Ne!“ vykřikl a ustoupil. „Máš na sobě řemení a kov stráží. Nesmíš se odvážit pozvednout meč proti Haj Osisovu synu. Ustup, člověče, já jsem princ Haj Alt.“

„Měl bych se modlit ve jménu Issus, abys byl sám Haj Osis,“ odpověděl jsem, „ale bude pro mě alespoň částečným zadostiučiněním, když budu vědět, že jsem zahubil jeho odporného potomka. Do střehu, hlupáku, pokud nechceš zemřít jako bídný sorak.“

Neustále couval a teď se začal rozhlížet kolem sebe. Ve slabošské tváři měl vepsán úžas a rostoucí strach. Zpozoroval dvířka ve stěně, která jsem nechal neprozřetelně otevřená, a než jsem mu v tom stačil zabránit, vrhl se do tajné chodby a panel za sebou zavřel. Rozběhl jsem se za ním, avšak zámek zapadl a já nevěděl, kde hledat skrytý mechanismus, který jej uvolňoval.

„Rychle, Phao!“ volal jsem. „Ty víš, jak dvířka otevřít. Pospěš si! Nesmíme mu dovolit uniknout, nebo vzbouří celý palác a my budeme ztraceni.“

Phao spěšně přiběhla ke mně a stiskla palcem knoflík ukrytý v ozdobné řezbě obkladu stěny. Napjatě jsem čekal, ale stěna se ani nepohnula. Phao zoufale tiskla tlačítko znovu a znovu, a pak se ke mně obrátila s bezmocným gestem.

„Zřejmě musel zámek z druhé strany zablokovat,“ řekla. „Je to mazaný lump a nedivila bych se, kdyby ho to napadlo.“

„Musíme za ním,“ trval jsem na svém. Rozmáchl jsem se dlouhým mečem a zaútočil na dvířka, ale rána, která by za normálních okolností prorazila mnohem silnější dřevěnou přepážku, sklouzla po povrchu stěny a odloupla z ní štěpinku silnou sotva jako nehet. Právě onen škrábanec mi odhalil nepříjemnou pravdu – panel byl zhotoven z forandu, nejpevnějšího a nejlehčího kovu, jaký Barsoom zná. „Je to zbytečné,“ pravil jsem. „Nemá cenu bušit do forandu ocelí.“

Tavia přešla místnost, stála přede mnou a mlčky upírala pohled do mé tváře. Oči jí vlhly zadržovanými slzami a viděl jsem, že se jí chvějí rty. „Hadrone!“ vydechla. „Vrátil jsi se z mrtvých! Oh, proč jsi se jen vracel? Tentokrát neudělají žádnou chybu!“

„Ty víš, proč jsem se vrátil, Tavie,“ řekl jsem.

„Pověz mi to,“ požádala mě tichým hlasem.

„Z ryzího přátelství,“ odvětil jsem. „Jsi nejlepší přítel, kterého jsem kdy v životě měl.“

Zprvu ji to, jak se zdálo, překvapilo, ale pak se jí na rtech objevil podivný slabý úsměv. „Raději budu mít přátelství Hadrone z Hastoru,“ pravila, „než jakýkoliv jiný dar, který by mi mohl svět nabídnout.“

Bylo od ní hezké, že to řekla, a já to skutečně ocenil, ale ten její podivný úsměv jsem nechápal. Avšak neměl jsem čas na luštění hádanek. Hlavním naším problémem byla otázka bezpečí, a v té chvíli jsem si vzpomněl na lahvičku ve svém váčku. Rychle jsem se rozhlédl po místnosti. V jenom rohu ležela hromada kožešin a hedvábí a to bylo něco, co nám mohlo pomoci. Obsah malé lahvičky nás mohl všechny dostat na svobodu, pokud bych měl dost času. Rychle jsem přeběhl komnatu, prohledal lůžko a našel tři kusy látky, které mému účelu vyhovovaly nejlépe. Pak jsem rozevřel váček a vytáhl fiólu. V témže okamžiku se venku ozval zvuk dusajících nohou a řinčení zbraní.

Pozdě! Už byli za dveřmi. Zavázal jsem váček a čekal. Nejdřív jsem uvažoval o tom, že se na ně vrhnu a budu bojovat s jedním po

druhém, jak budou vstupovat dovnitř, ale pak jsem tu myšlenku zavrhhl, protože to nemohlo skončit jinak než mou smrtí, zatímco kdyby se mi podařilo získat čas, mohl bych třeba použít obsah fióly.

Dveře se rozletěly a v chodbě za nimi bylo vidět zástup alespoň padesáti bojovníků. Vstoupil padwar stráží a za ním jeho muži. „Vzdej se!“ přikázal mi.

„Netasil jsem meč,“ odpověděl jsem. „Pojď a vezmi si ho.“

„Připouštíš, že jsi ten válečník, který zaútočil na prince Haj Alta?“

„Ano,“ přikývl jsem.

„Co s tím mají společného tyhle ženy?“

„Nic. Neznám je. Sledoval jsem Haj Alta až sem, protože jsem doufal, že se mi naskytne příležitost k tomu, po čem už jsem dlouho toužil – totiž zabít ho.“

„A proč jsi ho chtěl zabít?“ vyslýchal mě padwar. „Co máš proti princí?“

„Nic,“ odvětil jsem. „Jsem profesionální zabiják a byl jsem namnut.“

„Kdo tě najal?“

Zasmál jsem se mu do tváře, poněvadž mi bylo jasné, že se ptá jen z povinnosti. Bylo nesmyslné klást takovou otázku cvičenému barsoomskému zabijákovi. Členové tohoto bratrstva mají jistý etický kodex, kterým se bezvýhradně řídí, a jen zřídkakdy se někomu podařilo vynutit z nich, ať už přesvědčováním, nebo sebetěžším mučením, jméno jejich zákazníka.

Viděl jsem, jak na mě Tavia upírá pohled, a měl jsem dojem, že v jejích očích vidím jakýsi otazník, ale musela přece vědět, že mi nezbývá než lhát, pokud mám ji a Phao zachránit.

Vyvedli mě z místnosti, v doprovodu vojáků jsem prošel chodbou, pak po rampě dolů a cestou mě padwar vyslýchal, aby zjistil mou pravou totožnost. Velice se mi ulevilo, když jsem zjistil, že mě nikdo nepoznal, a začínal jsem doufat, že mi tohle štěstí vydrží. Ne že by to nějak změnilo můj osud, jelikož mi bylo jasné, že ten, kdo vztáhl ruku na prince, dědice domu Haj Osisova, nemá žádnou naději. Báť jsem se však, že kdyby mě někdo poznal, mohlo by to mít vliv na osud Phao a Tavie, které by mohli obvinít, že mi při útoku na Haj Alta napomáhaly, a udělat z nich tedy mé spoluvinice.

Tak jsem se nakonec znovu ocitl v katakombách, shodou okolností ve stejné cele, kde jsem se seznámil s Nur Anem. Je to směšné,

vím, ale měl jsem cosi jako vzdálený pocit, že se vracím domů, i když to bylo poněkud jiné. Znovu jsem byl sám, připoután řetězy ke kruhu ve stěně žaláře, a mou jedinou nadějí byla fióla v koženém váčku, kterou šťastnou náhodou přehlédli. Jenže tohle nebylo dobré místo, a ani kdybych nebyl přikován ke zdi, neměl jsem potřebný materiál, abych mohl obsah malé nádoby použít.

Tentokrát jsem nebyl ve své cele dlouho a už se objevili válečníci, odemkli mi pouta a odvedli mě do velkého trůnního sálu, kde seděl na vyvýšeném stupni Haj Osis, obklopený vysokými důstojníky a hodnostáři.

Byl tam i Haj Alt, princ, a když viděl, jak mě vedou k trůnu, roztrásl se vzteky. Zastavili jsme se před jedem, který se vzápětí obrátil ke svému synovi se slovy: „Je to ten válečník, který tě napadl, Haj Alte?“

„To je ten lump,“ odpověděl mladík. „Přepadl mě ze zálohy a byl by mi vrazil meč do zad, kdyby se mně ho nepodařilo oklamat.“

„On na tebe vytáhl meč?“ ujišťoval se Haj Osis. „Proti osobě prince?“

„To učinil, a byl by mě zabil, jako zabil Yo Sena, jehož tělo jsem našel v tajné chodbě vedoucí z jeho úřadovny do věže.“

Takže už našli klíčnickovu mrtvolu. Za útok na prince mě stejně odsoudí k smrti, tak co? Dvakrát mě zabít nemohou.

V tom okamžiku vběhl do trůnního sálu nějaký důstojník. Když se zastavil u úpatí schodů vedoucích k trůnu, slyšel jsem, jak těžce oddechuje. Stál nedaleko a já viděl, jak ke mně obrací hlavu a pozorně si prohlíží mé řemení. Pak oslovil vládce.

„Haj Osi, jede Tjanathu,“ začal. „Přispěchal jsem proto, abych ti ohlásil, že jsme v hangáru tvých letadel právě našli mrtvé tělo strážce. Jeho řemení a zbraně zmizely a vedle těla byla ponechána jakási podivná cizí výstroj. Když jsem se přiblížil k tvému trůnu, ó jede, poznal jsem řemení onoho mrtvého válečníka tady na tom muži,“ a ukázal na mě obviňujícím prstem.

Haj Osis si mě teď velmi pozorně prohlížel. V jeho očích byl podivný výraz, který se mi ani trochu nelíbil. Zdálo se, že mu něco vrtá hlavou, pak jsem spatřil v jeho zraku poznání a jed Tjanathu ze sebe vyrazil divokou kletbu, která se rozlehla celým trůnním sálem.

„U Issusina dechu!“ vykřikl. „Podívejte se na něj! Nepoznáváte ho? Je to ten jaharský zvěd, který si říkal Hadron z Hastoru. Byl od-

souzen a zemřel Smrtí. Viděl jsem ho na vlastní oči mizet v podzemí, a přece je zpět, v mém paláci, kde vraždí mé poddané, ohrožuje mého syna, leč tentokrát skutečně zemře.“ Haj Osis se vztyčil na trůnu a s pozvednutýma rukama a pokřivenými prsty, kterými jako by rval vzduch přede mnou, se podobal děsivému zaříkávači, jenž proklíná svou oběť. „Nejdříve však zjistíme, kdo ho sem poslal. Nepřišel sem zabít mě a mého syna z vlastní vůle. V pozadí toho všeho stojí něčí zlá a odporná mysl, která prahne po tom zničit jeda Tjanathu a jeho rodinu. Upalte ho, ale upalte ho pomalu, nenechte ho zemřít, dokud neprozradí ono jméno. A teď pryč s ním! Necht' oheň žne, avšak necht' hoří pomalu!“

NEVIDITELNÝ PLÁŠŤ

Když mě Haj Osis, jed Tjanathu, odsoudil svými slovy k smrti, věděl jsem, že cokoliv ještě mohu udělat pro svou záchranu, musím učinit ihned, protože v okamžiku, kdy se mě chopí strážé, zmizí i má poslední naděje, jelikož bylo jasné, že mučení začne neprodleně a smrt na sebe nedá dlouho čekat.

Válečníci, kteří mě hlídali a přivedli z katakomb, stáli seřazeni několik kroků za mnou. Zvýšený stupeň, na němž seděl Haj Osis, byl zhruba tři stopy nad úrovní podlahy sálu. Mezi mnou a jedem Tjanathu nebyl nikdo, protože než pronesl ortel, vstal z trůnu a postoupil až na okraj pódia.

To, co jsem pak podnikl, jsem neodkládal ani tak dlouho, jak dlouho jsem teď popisoval, co mi probíhalo hlavou. Kdybych váhal, nikdy by se mi to nepodařilo, protože by se na mě vrhly strážé. Jakmile jeď vyřkl poslední slova, rozběhl jsem se, jako kočka vyskočil nahoru a vrhl se na vládce Tjanathu. Můj útok byl tak rychlý a nečekaný, že se Haj Osis nezmohl na jediné obranné gesto. Chytil jsem ho jednou rukou pod krkem, druhou mu vytrhl od pasu dýku a s takto získanou zbraní, pozvednutou nad hlavou, jsem vykřikl zvukným hlasem, aby mě všichni dobře slyšeli:

„Ustupte, nebo Haj Osis zemře!“

Bylo vidět, že by se na mě už už vrhli, ale v okamžiku, kdy jim došel celý význam mé hrozby, zůstali na místech.

„Tvůj život, Haj Osi, nebo můj,“ zasyčel jsem jedovi do ucha, „pokud neuděláš, co ti řeknu.“

„Co mám udělat?“ zeptal se a tvář mu ztmavla strachem.

„Je za trůnem nějaký předpokoj nebo převlékárna?“

„Ano,“ odpověděl. „Proč?“

„My dva tam teď spolu odejdeme,“ řekl jsem. „A svým lidem přikáž, ať se drží zpátky.“

„A to mají dovolit, abys mě tam zabil?“ ptal se roztřeseným hlasem.

„Zabiju tě okamžitě, pokud neuděláš, co říkám,“ odvětil jsem. „Poslouchej mě dobře, Haj Osi. Nepřišel jsem sem proto, abych zavraždil tebe nebo tvého syna. To, co jsem řekl padwarovi stráží, byla lež. Jsem tady z úplně jiných důvodů, z důvodů, které jsou pro

mě mnohem důležitější než život Haj Osise nebo jeho syna. Udělej, co ti říkám, a já ti slibuji, že tě nechám naživu. Pověz svým lidem, že odcházíme do předpokoje a že jsem ti dal své slovo, že ti neublížím, pokud nás tam ponechají o samotě alespoň pět xatů (asi patnáct minut).“

Zaváhal.

„Pospěš si, nemám času nazbyt,“ pravil jsem a přitiskl mu hrot dýky na krk.

„Ne!“ vykřikl a snažil se vymanit z mého sevření. „Udělám, co budeš chtít! Všichni ustupte!“ zavolal na své lidi. „Já teď s tímhle válečníkem odejdu do předpokoje a přikazuji vám pod trestem smrti, aby tam nikdo z vás po dobu pěti xatů nevstupoval. Pak můžete vejít, ale ne dříve!“

Uchopil jsem Haj Osise za řemení na zádech, a zatímco jsem mu tiskl hrot dýky pod levou lopatku, začali jsme ustupovat ke dveřím přístěnku uličkou, kterou vytvořili dvořané a hodnostáři, již se mezitím shromáždili za trůnem. U dveří jsem se zastavil a obrátil se k nim.

„Pamatujte,“ opakoval jsem, „celých pět xatů, a ani o tal dříve.“ Vstoupili jsme do vedlejší místnosti. Zajistil jsem dveře a pak přešel i s Haj Osisem k protějším vchodu, který jsem rovněž zamkl. Nato jsem odvedl jeda k jedné straně komnaty.

„Lehni si na břicho na zem,“ přikázal jsem mu.

„Slíbil jsi, že mě nezabiješ!“

„Nezabiju tě, pokud sem někdo nevnikne dříve než za pět xatů, nebo pokud mě nebudeš schválně zdržovat. Dělej proto, co ti řeknu. Teď tě musím svázat, ale nebude to bolet.“

Velmi neochotně a neobratně si lehl na břicho a já mu jeho řemením spoutal ruce za zády. Pak jsem mu zavázal oči a nechal ho ležet. Hned jak jsme vstoupili do místnosti, přehlédl jsem celý prostor jediným pohledem a zjistil jsem, že jsou tam přesně ty věci, které potřebuji. Teď, když měl Haj Osis zavázané oči, přistoupil jsem k jednomu oknu a strhl část závěsu, který je zakrýval. Byl to velký kus lehkého kvalitního hedvábí, jenž byl před oknem umělecky nařasen, aby se odrážel na pozadí mnohem těžší látky, jež halila výklenek. Pak jsem se pustil do práce na ozdobném stole, kde jed Tjanathu popodpisoval své výnosy. Nejdříve jsem vytáhl z váčku malou lahvičku a otevřel ji. Poté jsem zmačkal hedvábí do chomáče a díky kvalitě

materiálu se mi z něho podařilo udělat kouli, která se mně vešla do sevřených dlaní. Tu jsem potom pevně stáhl úzkými pruhy, které jsem dýkou nařezal z dalšího závěsu. Pak jsem na kouli pomalu lil obsah lahvičky a látku při tom obracel hrotem Haj Osisovy dýky. Měl jsem na mysli Phor Takovo varování a dával si pozor, aby mi ani kapka nedopadla na kůži. Bylo mně celkem jasné, proč je takové opatrnosti třeba, když jsem viděl, jak mi hedvábná koule rychle mizí před očima.

Protože jsem věděl, že neviditelná barva zasychá velmi rychle, nečekal jsem příliš dlouho, ale opatrně nahmátl pásy tkaniny, které držely kouli pohromadě, a přerezal je. Pak jsem hedvábí rozprostřel, jak nejlépe jsem to dokázal. Z větší části bylo neviditelné, avšak byla na něm dvě místa, kam se barva nedostala. Ta jsem rychle potřel částí zbývajících kapaliny. Fiólu jsem pak pečlivě uzavřel a vložil zpět do vakuu u pasu.

Na úspěchu mého pokusu záviselo tolik, že jsem měl téměř strach vyzkoušet výsledek své práce, ale nic jiného mi nezbývalo – navíc už jistě chybělo jen několik okamžiků do chvíle, než do místnosti vrazí Haj Osisovi lidé.

Musel jsem se řídit jen hmatem, když jsem si látku přehazoval přes hlavu tak, aby mě celého zakryla. Jemnou, lehoučkou osnovou jsem viděl předměty kolem sebe, a to alespoň do takové vzdálenosti, že jsem se mohl celkem bezpečně pohybovat. Přesl jsem k Haj Osisovi, strhl mu pásku z očí a rychle ustoupil. Ihned se rozhlédl a zatvářil se zmateně.

„Kdo to byl?“ otázal se a vzápětí dodal, napůl sám pro sebe: „Je pryč.“ Chvilí mlčel, těkal pohledem sem a tam a bylo vidět, že prohlíží každý kout místnosti. Pak se mu na tváři objevil výraz, který byl směsicí naděje a úlevy.

„Rychle!“ vykřikl. „Strážé! On prchl!“

S ulehčením jsem si vydechl – jestliže mě nevidí Haj Osis, neuvidí mě nikdo. Můj plán se zdařil.

Neodvážil jsem se vrátit do trůnního sálu a dát se na útěk chodbami, v nichž jsem se alespoň trochu vyznal, protože už teď jsem slyšel dusot nohou přede dveřmi do přístěnku. Věděl jsem, že mě neuvidí, ale mohli do mě narazit, mohli mi ve všeobecném zmatku strhnout neviditelný plášť nebo ho kus utrhnout, a to by podepsalo můj rozsudek smrti.

Rychle jsem se rozběhl k protějším dveřím, odsunul závoru a otevřel je. Na prahu jsem se ohlédl na Haj Osise. Upíral oči na dveře a byl v nich pohled plný nejistoty a hrůzy. Chvilku jsem si neuvědomoval proč, čeho se Haj Osis tak polekal, ale pak jsem pochopil a usmál se. Slyšel, jak se odsouvá závora, viděl, jak se otvírají dveře, ale to všechno se dělo samo od sebe, jakoby rukama nějakého strážidelného ducha.

Zřejmě ho varoval jakýsi šestý smysl, protože se najednou otočil ke vchodu do trůnního sálu a vykřikl: „Nechod'te sem! Ještě neuběhlo pět xatů! To vám přikazuji já – jed Haj Osis.“

Zavřel jsem za sebou dveře, dosud se usmívaje. Pak jsem se rozběhl úzkou chodbou a pátral po rampě, která by mě dovedla do horních pater paláce a k hangáru, na němž zůstala má loď.

Koridor, kterým jsem se pustil, však vedl přímo do královského apartmá.

Zprvu mi dělalo obtíže zvyknout si na to, že jsem neviditelný, a poté co jsem vběhl do místnosti, kde bylo shromážděno několik lidí, chtěl jsem se v prvním popudu obrátit a utéci, ale když jsem se ocitl pár kroků od nich a nikdo si mě nevšímal, přestože se dívali přímo na mě, rychle jsem nabyl sebedůvěry. Prošel jsem pokojem stejně klidně, jako kdybych byl ve svém příbytku v Heliu.

Královské apartmá se zdálo nekonečné – ačkoliv jsem pořád hledal nějakou cestu ven, do hlavních chodeb paláce, neustále jsem se ocital v místnostech, kde jsem být nechtěl, občas i k mým vlastním rozpakům, jako například když jsem vešel do velmi přepychově zařízeného dámského salónku právě v okamžiku, kdy bylo jasné, že jeho obyvatelka rozhodně neočekává pánskou návštěvu.

Bohužel jsem se nemohl vrátit, protože jsem spěchal, a když jsem komnatou prošel, ocitl jsem se v krátké chodbě. Jak jsem zjistil vzápětí, bylo to z louže pod okap – ocitl jsem se v osobních pokojích samotné jeddary. Vznešená dáma měla štěstí, že jsem to byl já a ne Haj Osis, kdo tam tak neočekávaně vtrhl, protože se nacházela v situaci více než kompromitující... Podle řemení jsem poznal, že jde o otroka. Znechuceně jsem se vrátil stejnými dveřmi, poněvadž z místnosti nevedl žádný jiný východ. Nakonec jsem se přece jen dostal, spíše náhodou, na jednu z hlavních chodeb paláce – rušnou tepnu plnou vojáků, úředníků, otroků, žen i dětí, kteří spěchali za svými povinnostmi nebo posedávali na lavicích podél stěn.

Pořád ještě jsem si nezvykl na onu překvapivou skutečnost, že jsem neviditelný, a neustále jsem si myslel, že mě všichni vidí. Na okamžik jsem se zastavil ve dveřích, které vedly na chodbu. Právě tudy procházela jakási mladá otrokyně a ta se teď obrátila ke vchodu, kde jsem stál. Dívala se přímo na mě, a přesto mnou její pohled jakoby pronikal. Na zlomek vteřiny jsem znejistěl, ale pak jsem si uvědomil, že by do mě mohla vrazit, a ustoupil jsem rychle stranou. Prošla těsně kolem, nicméně bylo vidět, že vycítila mou přítomnost, protože se na okamžik zastavila, v očích se jí objevil výraz úžasu a rychle se rozhlédla okolo sebe. Pak k mé upřímné radosti pokračovala v cestě. Neviděla mě, ale pravděpodobně mě zaslechla, když jsem ustupoval stranou. S rostoucí sebedůvěrou jsem se teď vmísil do davu v chodbě, proplétal se mezi lidmi, snažil se do nikoho nenarazit a neustále pátral po nějaké rampě, která by vedla vzhůru. Nakonec jsem ji přece jen objevil a zanedlouho jsem našel i strážnici, jež se nalézala na úpatí posledního úseku mé cesty ke královským hangárům.

V komnatě se pohybovalo několik vojáků mimo službu, kteří se zabývali tím i oním. Někteří si čistili řemení a leštili kovové součásti, dva hráli jetan, zatímco ostatní kutáleli jistý počet malých číslovaných kuliček po herním poli s množstvím stejně označených otvorů – byla to úžasná hazardní hra zvaná yano, která byla stará jako sama barsoomská civilizace. Místnost byla plná smíchu a kleteb hrajících mužů. Jak podobní jsou si vojáci na celém světě! Nemít jiné řemení a odlišné odznaky, mohl bych si myslet, že se dívám na strážnici v Heliu.

Prošel jsem mezi nimi a vystoupil po rampě vedoucí na střechu. V další cestě mi málem zabránili dva válečníci, kteří na jejím konci drželi hlídku. Bylo by velmi obtížné protáhnout se mezi nimi, měl jsem strach, že bych se nějak prozradil. Zastavil jsem se tedy před oběma muži a nezbyvalo mi nic jiného než vyslechnout jejich rozhovor.

„Povídám ti, že ho někdo přepadl zezadu,“ říkal jeden. „Neměl ani tušení, co ho poslalo k našim předkům.“ Bylo mi jasné, že mluví o strážném, kterého jsem zabil.

„Ale kde se tam ten vrah vzal?“

„Padwar si myslí, že to mohl být někdo z gardy. Bude se to vyšetřovat a všechny nás budou vyslýchat.“

„No, já to nebyl,“ pravil ten první. „Byl to můj nejlepší přítel.“

„Já taky ne.“

„Ale se ženskými to uměl. Možná že...“

Moji pozornost odlákaly zvuky kroků. Objevil se jakýsi voják, který běžel po rampě vzhůru. Teď jsem se dostal do velmi nebezpečné situace. Chodba byla úzká a muž přibíhající zespoda do mě mohl snadno narazit. Musel jsem proto projít kolem stráží co nejrychleji a dostat se na střechu. Mezi válečníkem vlevo a stěnou bylo právě tak místo, abych se jím při troše štěstí protáhl – pokud ovšem náhodou neudělá krok zpět. S nejvyšší opatrností, píd' po pídí, jsem se pomalíčku soukal za jeho zády a můžete mi věřit, že jsem si oddechl úlevou, když byla tahle hrozná zkouška za mnou.

Mezitím dorazil voják, který chvátal vzhůru, ke dvojici na hlídce. „Vrah strážného od hangáru byl odhalen,“ volal už z dálky. „Nebyl to nikdo jiný než ten špeh z Jaharu, který si říkal Hadron z Hastoru a který byl spolu s dalším špiónem, Nur Anem, odsouzen k smrti Smrtí. Nějakým zázrakem si zachránil život a vrátil se do Haj Osisova paláce. Kromě hlídky na střeše zabil ještě Yo Sena, ale zajali ho, když napadl prince Haj Alta. Jenže pak znovu uprchl a teď se ukrývá někde v paláci. Padwar stráží mě poslal, abych vám vyřídil, že máte zdvojnásobit svou pozornost. Toho, kdo chytí Hadrona z Hastoru, mrtvého či živého, nemine obrovská odměna.“

„Při mém kovu, jak bych si přál, aby se pokusil o útěk tudy!“ zvolal jeden ze strážných.

„Za světla by sem nikdy nepřišel.“

Vyrazil jsem k hangáru a spokojeně se usmíval. Dostat se na střechu, aniž bych nějak poodhalil svůj neviditelný plášť, bylo velmi obtížné, ale nakonec se mi to podařilo. Předě mnou ležela prázdná střecha hangáru. Žádná loď nebyla v dohledu. Znovu jsem se usmál, neboť jsem dobře věděl, že tam můj člun je. Rozhlížel jsem se pečlivě po malém oku periskopu, které by mi potvrdilo jeho přítomnost, leč nebylo nikde vidět. To mě samozřejmě nikterak neznepokojilo, protože jsem si pomyslel, že je obráceno opačným směrem. Musel jsem jen dojít k místu, kde jsem letoun zanechal, a to jsem také udělal. Cestou jsem před sebou tápal nataženýma rukama.

Prošel jsem střechu od jednoho okraje k druhému, nicméně koráb jsem nenalezl. Je pochopitelné, že mě to poněkud vyvedlo z míry. Byl jsem si jistý místem, kde jsem loď opustil, ale teď tam nebyla.

Pomyslel jsem si, že ji možná o kousek posunul vítr, a proto jsem pečlivě prozkoumal nejbližší část střechy, avšak bezvýsledně. Nyní už jsem byl vážně znepokojen a začal jsem systematicky prohledávat střechu. Když jsem propátral každý čtvereční yard, bylo mi jasné, že mě potkalo to nejhorší – můj letoun byl pryč. Ale kam zmizel? Neviditelnost, jak se ukázalo, měla i své nevýhody. Můj stroj mohl být, a pravděpodobně také byl, jen kousek ode mě, avšak já ho neviděl. Od jihozápadu vál slabý vítr. Kdyby se loď zvedla ze střechy, poodlétla by kamsi na severovýchod, ale ať jsem tím směrem napínal zrak sebevíc, neviděl jsem nic, co by se podobalo malému oku periskopu.

Musím připustit, že mě na chvíli opustila veškerá odvaha. Zdálo se, že kdykoliv mám úspěch na dosah ruky, zlomyslný osud mi ho zase vezme. Leč vzápětí jsem se vzpamatoval, zapudil chmurné myšlenky a se vztyčenou hlavou hleděl vstříc budoucnosti, ať už mně přinese cokoliv.

Několik minut jsem zvažoval své postavení ze všech stran a snažil se nalézt řešení onoho nového problému. Musím zachránit Tavii, to bylo jasné, ale podniknout takový pokus bez lodi je holý nesmysl. Což znamená, že potřebuji letoun, a já věděl, že několik takových strojů je přímo pode mnou, v královském hangáru. V noci bude hangár jistě uzavřen, zamčen a hlídán strážemi. Jestli tam mám získat loď, musí to být hned, a zdali uspěji, závisí jen na chytrosti a rychlosti, s jakou to provedu.

Královské koráby jsou většinou rychlé, a pokud nebyly Haj Osisovy lodi vzácnou výjimkou z tohoto barsoomského pravidla, mohl jsem předpokládat, že jakmile se jednou dostanu z hangáru, uniknu také veškerému pronásledování.

Jedna věc ovšem byla jistá – rozhodně se mi to nepodaří ze střechy hangáru, a proto jsem se opatrně spustil na zem. Zvolil jsem k tomu chvilku, kdy byla pozornost obou strážných obrácena opačným směrem, protože pořád hrozilo nebezpečí, že se mi někde odhrne kus látky a odhalí část mého těla.

Když jsem se znovu ocitl na ploché střeše paláce, vklouzl jsem rychle do hangáru, prohlédl letouny a vybral si ten, u kterého jsem si byl jistý, že snadno unese čtyři osoby, a jenž dával díky svým tvarům tušit, že dokáže vyvinout i slušnou rychlost.

Vylezl jsem na palubu a usadil se k řídicímu panelu. Velmi pomalu jsem loď zvedl asi stopu nad zem a pak stiskl ovladač rychlosti

naplno. Otevřenými dveřmi jsem viděl, že strážci právě stojí na protilehlé straně střechy. Když jachta vylétla do slunečního světla, vyrazili udivené a poplašené výkřiky. Jako odvážní válečníci okamžitě tasili meče a rozběhli se k lodi. Bylo jasné, že se chtějí dostat na palubu dřív, než se letoun zvedne, ale náhle se jednomu z nich rozšířily oči úžasem a zastavil se.

„Při krvi našich prvních předků!“ zvolal. „U řízení nikdo není!“ Druhý muž zjistil totéž, neboť také uskočil stranou, a můj člun vyletěl od královského hangáru tjanathského jedu přímo k nebi. Oba strážníci však byli ztuhlí překvapením jen chvíli. Vzápětí jsem zaslechl vytí sirén a dunění gongů, a když jsem se ohlédl, zjistil jsem, že se ze střechy vznáší další letoun, který mě má pronásledovat. Byl dvoumístný a já si okamžitě uvědomil, že je mnohem rychlejší než ten, který jsem si zvolil já, a aby se věci ještě zhoršily, spatřil jsem, jak se o kus dál ze střechy paláce zvedají další strážní lodě. Ty všechny samozřejmě viděly moje plavidlo a bylo jasné, že se mě chystají pronásledovat. Uniknout jim bylo prakticky nemožné; blížily se ke mně ze všech stran. Vojenské koráby už mě tísnily natolik, že jsem musel začít ve spirále sestupovat, i když jsem neustále pátral po nějaké šanci, jak uniknout.

Jak beznadějné! Moje loď byla pomalá a mých pronásledovatelů tolik!

Ted' už to nebude trvat dlouho, pomyslel jsem si – a přesně v tom okamžiku jsem spatřil před přídílí, kousek výš, než letěl můj stroj, něco, co ve mně vzbudilo největší nadšení, jaké jsem kdy v životě zažil. Bylo to jen malé skleněné očko, ale pro mě znamenalo život, a více než to, znamenalo život a štěstí i pro Tavii – a samozřejmě pro Sanoma Toru.

Hlídkový člun, který se blížil šikmo zezdola, už byl téměř u mě, když jsem přibrzdil svůj letoun vedle onoho skleněného kotoučku. Naštěstí se mi podařilo vzdálenost odhadnout tak přesně, že mezi palubou královské lodi a mým neviditelným člunem zůstalo místo právě na délku mé paže. Nahmatal jsem jeden z poklopů, které byly konstruovány tak, aby se daly otevřít jak zevnitř, tak zvenčí, a rychle jsem se přesunul do nitra *Jhamy*, jak Phor Tak náš letoun pokřtil.

Zavřel jsem poklop, vrhl se k ovládacímu panelu a rychle stoupal, abych unikl z místa největšího ohrožení. Pak jsem poodletěl stranou, zastavil a sledoval své pronásledovatele.

Viděl jsem úžas v jejich tvářích, když se svou lodí přirazili k palubě královského člunu, který jsem nejprve ukradl a před chvilkou opustil, a zjistili, že za jeho řízením nikdo nesedí. Protože neviděli ani mě, ani mou loď, jistě pro onen úkaz nedokázali najít žádné vysvětlení.

Zatímco jsem je pozoroval, musel jsem neustále měnit postavení svého korábu, neboť okolní vzduch se plavidly jen hemžil. Nechtěl jsem odletět z blízkosti paláce, protože jsem měl v úmyslu zůstat zde až do tmy a pak se pokusit vzít na palubu Jhamy Tavii a Phao. Také jsem chtěl ještě za světla prozkoumat Východní věž, nalézt Tavii a nějak se s ní dorozumět. Uběhla už skoro pátá zoda. Během padesáti xatů (asi za tři hodiny) zapadne slunce.

Přál jsem si pustit se do uskutečňování svého záměru co nejdříve po setmění, protože zkušenost mě už dávno naučila, že plány se málokdy v praxi daří tak hladce, jako když se teoreticky připravují.

Z jednoho strážního člunu přeskočil na královskou jachtu válečník a odlétal s ní zpět do hangáru. Některé lodi ji doprovázely, většina ostatních se vracela na svá stanoviště. Na místě zůstal jediný strážní letoun, který pomalu křížoval sem a tam, a jak jsem ho pozoroval, zjistil jsem najednou, že mladý důstojník stojící na palubě zahlédl čocku mého periskopu. Viděl jsem, jak na ni ukazuje, a loď okamžitě změnila směr ke mně. To nebylo dobré, a proto jsem nečekal, poodletěl o kus stranou a otočil oko periskopu na opačnou stranu, aby ho neviděli a nemohli mě pronásledovat.

Když jsem se o něco vzdálil a obrátil periskop znovu k nim, zjistil jsem ke svému nesmírnému překvapení, že člun míří přímo ke mně, a nejen to, že ke mně dokonce otáčí palubní dělo.

Co se stalo? Bylo jasné, že něco není v pořádku a že už mou loď nehalí dokonalá neviditelnost, ale ať se přihodilo cokoliv, napravit jsem to nemohl. Zbývala mi jen jediná možnost a já se modlil k prvním předkům, aby ještě nebylo pozdě. Kdyby na mě začali střílet, bylo by vše ztraceno.

Uvedl jsem Jhamu do úplného klidu a vrhl se na zád', kde bylo na podstavci namontováno paprskové dělo.

V tom okamžiku jsem děkoval své prozívatelnosti, že jsem přeskládal střelivo tak, aby bylo v případě potřeby okamžitě k dispozici. Vybral jsem si jeden projektil, zasunul ho do komory a zajistil závěr.

Ačkoliv bylo dělo vyrobeno celkem narychlo a jeho otočná kon-

strukce byla poměrně primitivní, ovládalo se velmi snadno a během okamžiku jsem v jeho mířidlech zachytil přibližující se hlídkový člun. Malou pozorovatelnou, která umožňovala i míření, jsem pak měl možnost poprvé sledovat účinky rozkládacích paprsků, jež vymyslel Phor Tak.

Použil jsem náboj s náplní ničící kovy a výsledek byl strašný. Mám rád létající lodě, a srdce mě bolelo, když jsem viděl, jak se člun rozpadá ve vzduchu a jeho kovové části vlivem paprsků mizí jako kouzlem.

Ale to nebylo všechno. Jak dřevo, látky a kožené součásti rostoucí rychlostí padaly k zemi, řítili se s nimi do své záhuby i stateční válečníci. Bylo to skutečně děsivé.

Jsem pravý syn Barsoomu. Boj je má radost, bitvy jsou mým dědictvím a válka cílem i prostředkem k úspěchu, jenže tohle nebyl boj, tohle byla vražda.

Neměl jsem ze svého vítězství žádnou radost, jakou jsem zažil například v okamžiku, kdy jsem v osobním souboji prohnal meč srdcem Yo Senovi, a byl jsem teď pevněji než předtím rozhodnut nasažit všechny síly pro to, aby byl tenhle strašlivý nástroj zkázy na Barsoomu zakázán. Válka takovou zbraní, halenou navíc neviditelným nátěrem, by byla mnohem hroznější, než si kdo dokázal představit. Stačila jedna takto vybavená loď a mohly být zničeny celé flotily, města i národy. Hrůzný Phor Takův sen by se mohl snadno vyplnit a Barsoomu by vládl šílenec.

Jenže meditování a filosofování v tomto okamžiku nebyly k ničemu. Měl jsem před sebou práci, a i kdyby to znamenalo srovnat se zemí celý Tjanath, byl jsem odhodlán ji dokončit.

Znovu začaly ječet sirény a dunět gongy, znovu vzletly hlídkové čluny. Bylo mi jasné, že mi nezbude nic jiného než se vzdát a vrátit se až za tmy, protože jsem neměl žaludek na to, abych ještě jednou použil rozkládací paprsky. Pokud to bude jen trochu možné, pak bych se podobné hrůze raději vyhnul.

Když jsem se chystal vrátit zpět k ovládacímu panelu, padl mi zrak na jeden ze zadních průřezů a já s údivem zjistil, že poklop je otevřený! Nemám ani tušení, jak se to mohlo stát, to pro mě zůstane navždy tajemstvím, ale vysvětlovalo to, jak mě upozoroval hlídkový člun. Nad kulatým průřezem plujícím volně v prázdném vzduchu museli žasnout, ale byl to objekt, který se dal sledovat, a přestože ne-

věděli, o co jde, následovali ho, neboť to byli odvážní válečníci a byla to jejich povinnost.

Rychle jsem průlez zavřel, zkontroloval všechny ostatní otvory a zjistil, že poklopy jsou zabezpečeny. Teď jsem měl znovu jistotu, že kromě malého oka periskopu jsem obklopen neviditelnými stěnami, a tudíž mohu zůstat v blízkosti paláce. Nyní jsem mohl snadno s lodí manévrovat tak, abych se vyhnul hlídkovým člunům, které se ostatně už znovu stahovaly ke královskému hangáru.

Myslím, že to, co válečníci viděli, je muselo velmi rozrušit, a zdálo se, že nikdo přesně neví, co má dělat. Hlídkové letouny se vznášely ve vzduchu a čekaly na rozkazy, a teprve když už se začalo stmívat, pustily se do systematického prohledávání vzdušného prostoru nad městem. Netrvalo dlouho a já pochopil, jaké dostaly povely, stejně dobře, jako kdybych si je sám přečetl. Lodě v nižších polohách se pohybovaly ve výšce pouhých padesáti stop nad vrcholky nejvyšších budov, zhruba dvě stě stop nad nimi byla další skupina pátračů. Plavidla na každé úrovni létala v soustředných kruzích, a to protiběžně. Pročesávala vzdušný prostor nad městem tak dokonale, že by se k němu těžko mohla přiblížit byť i jediná nepřátelská loď. Vzduch byl pozorován stovkami očí, na každém vyvýšeném místě stála hlídka, na každé veřejné střeše se jako kouzlem objevila děla.

Začal jsem se obávat, že by někdo mohl objevit i malé oko mého periskopu, a proto jsem se s letounem spustil do mezery ve skupince mohutných stromů v královské zahradě. Tam jsem čekal sotva dvacet stop nad zemí, periskop zatažen mimo dohled, neviditelný, ale také nevidoucí, dokud se na Tjanath rychle nesnesla barsoomská noc. Teprve pak jsem se začal pomalu zvedat ze svého listnatého úkrytu.

Těsně nad stromy jsem se zastavil a periskopem se rozhlédl kolem. Vysoko nade mnou blikala pátrací světla kroužících letounů a z tisíce oken paláce zářila další. Předě mnou se objevily temné obrysy Východní věže, které se črtaly na pozadí hvězdami posetého nebe.

Pomalů jsem stoupal a zároveň kroužil kolem věže, až jsem se ocitl před Taviiným oknem.

Na mé lodi pochopitelně nebylo jediné světlo a uvnitř v kabině jsem také nerozsvítil, takže jsem věřil, že mohu bez obav zvednout jeden z vrchních poklopů, a to jsem také udělal. Horní paluba Jhamy ležela několik palců pod parapetem Taviina okna. Než jsem se vynořil z člunu, přehodil jsem přes sebe svůj neviditelný plášť.

V Taviině pokoji byla tma. Přiložil jsem ucho těsně k mříži a naslouchal. Zevnitř se neozýval jediný zvuk. Srdce ve mně pokleslo. Mohlo se stát, že ji přesunuli do jiné části paláce? Nebo se tady znovu objevil Haj Alt a odvedl ji? Při pouhém pomyšlení na něco takového jsem se otrásl a proklel osud, který mu umožnil uniknout mé oceli.

Se všema očima a ušima, které se napínaly v okolní temnotě, jsem se obával vydat i sebeslabší zvuk, ačkoliv jsem věděl, že je malá pravděpodobnost, že by někdo v noci spatřil otevřený průlez mé lodi. Přesto jsem musel zjistit, jestli Tavia je, či není v oné místnosti. Naklonil jsem se až těsně k mříži a zašeptal její jméno. Žádná odpověď.

„Tavie!“ zašeptal jsem znovu, tentokrát mnohem hlasitěji, a zdálo se mi, že můj hlas duní tak, že musí probudit i mrtvé.

Tentokrát jsem zevnitř místnosti přece jen něco zaslechl. Znělo to jako užaslé nadechnutí a pak jsem slyšel, jak se někdo v temnotě pohybuje a blíží se k oknu. Uvnitř byla taková tma, že jsem neviděl vůbec nic, ale nakonec jsem kousek od sebe uslyšel tichá slova. „Hadrone! Kde jsi?“

Poznala můj hlas. Z nějakého důvodu mě to neobyčejně nadchlo, ale i dojalo. „Tady, u okna, Tavie,“ odpověděl jsem.

Bylo slyšet, že stojí až u mříže. „Kde?“ ptala se. „Nevidím tě.“

Zapomněl jsem na svůj neviditelný plášť. „To nic,“ pravil jsem. „Je pravda, že mě nemůžeš vidět, ale to ti vysvětlím později. Je Phao s tebou?“

„Je.“

„Nikdo jiný?“

„Ne.“

„Vezmu vás s sebou, Tavie – tebe i Phao. Ustup od okna, aby se ti nic nestalo, až budu ničit mříž. Buďte připraveny okamžitě nastoupit na palubu mé lodi.“

„Ty máš loď?“ užasla. „A kde?“

„Na tom teď nezáleží. Je prostě tady. Udělej, co ti říkám! Věříš mi?“

„Celým svým životem, Hadrone, a navždy,“ zašeptala.

Něco ve mně začalo zpívat. Bylo to víc než pouhá radost, nedokázal jsem si onen pocit vysvětlit, nerozuměl jsem mu, ale teď jsem měl jiné starosti než přemýšlet o takových věcech.

„Rychle ustup stranou, Tavie, a postarej se, aby se držela stranou i

Phao, dokud na vás znovu nezavolám.“

Matně jsem viděl, jak se její postava vzdaluje od okna, až zmizela v temnotě místnosti. Vrátil jsem se k řídicímu panelu, otočil loď tak, aby bylo přední dělo proti oknu, a zamířil na mříž. Pak jsem zbraň nabil a stiskl spoušť. Protože pozorovací otvor byl malý a všude kolem dokonalá tma, nedokázal jsem zrakem zkontrolovat výsledek svého činu, ale věděl jsem přesně, co se stalo. Když jsem zase natočil člun do příhodné polohy a vyšel na palubu, potvrdilo se mi, že kovové tyče zmizely, jako by se rozplynuly ve vzduchu.

„Rychle, Tavie,“ zvolal jsem. „Pojďte!“

S jednou nohou na palubě letounu a druhou na okenním parapetu jsem přidržel loď co nejbližší ke stěně věže a rozprostřel neviditelný plášť, jak nejlépe jsem dokázal, abych zakryl obě dívky přestupující na *Jhamu*.

Byla to obtížná a riskantní záležitost. Bohužel jsem neměl záchytné háky, a tak jsem musel dělat, co jsem mohl. Jednou rukou jsem držel plášť a druhou pomáhal Tavii na okenní parapet.

„Tady žádná loď není,“ řekla mírně poplašeným hlasem.

„Lod' tady je, Tavie,“ uklidňoval jsem ji. „Mysli jen na to, jak mi důvěřuješ, a udělej, co ti řeknu.“ Uchopil jsem ji pevně za řemení v místě, kde se jí křížilo na zádech. „Neboj se,“ pravil jsem, zvedl ji nad otevřený poklop a pomalu ji spustil do nitra *Jhamy*.

Hned za ní se objevila Phao a musím přiznat, že si v odvaze s Tavií nezačala. Musela to být pro obě dívky dost děsivá zkušenost, cítit, jak jsou zvedány do prázdného prostoru nejméně sto stop nad zemí, neboť neviděly žádnou loď – jen temnější otvor v noční tmě.

Jakmile byly obě na palubě, následoval jsem je a zavřel za sebou poklop.

Krčily se v šeru na podlaze, zesláblé a vyčerpané z krátkého utrpení, kterým právě musely projít, ale já neměl čas na to, abych jim odpovídal na otázky, jež se jim jistě honily v hlavách.

Pokud se nám podaří uniknout všem pozorovatelům na střeších a hlídkovým plavidlům, bude na otázky a odpovědi času dost, a jestli ne, pak už nebude zapotřebí ani jednoho, ani druhého.

TUL AX TAROVY ŽENY

S vrtulemi, které se otáčely právě jen natolik, aby nás posouvaly kupředu, jsme se pomalu a tiše odpoutali od věže. Neodvážil jsem se vystoupit na úroveň kroužících letounů, protože pak by byla srážka s jiným plavidlem jen otázkou času, mimo jiné také kvůli omezenému výhledu, jež mi poskytoval periskop, a proto jsem se držel v kursu, který mě vedl nad nejnižšími střechami paláce, až jsem se dostal nad širokou ulici, směřující na východ k městským hradbám. Držel jsem se pod úrovní střech, nebo zde hrozilo jen nepatrné nebezpečí, že se srazíme s nějakou jinou lodí. Jediná hrozba pro nás spočívala v tom, že někdo zaslechne naši vrtuli, leč i ta byla dosti zanedbatelná. Musel by nás slyšet některý z vojáků, kteří hlídají na vrcholcích budov, ale v hluku nesčetných strojů poletujících nad našimi hlavami se musel jistě utopit každý slabší zvuk, pokud ovšem zvolna se otáčející listy vrtule *Jhamy* vůbec nějaký slyšitelný šelest vydávaly. Nakonec jsme dospěli k bráně na konci ulice, obloukem ji přeletěli a zmizeli v noční temnotě. Světla Tjanathu a kroužících hlídkových lodí za našimi zády slábla a zůstala daleko vzadu.

Během útěku z města jsme dodržovali absolutní ticho, ale v okamžiku, kdy bylo jasné, že se nám útěk zdařil, otevřela Tavia stavidla své zvědavosti. Phaoina první otázka se týkala Nur Ana. Šťastný povzdech, který se jí vydral z hrdla, když se dozvěděla, že je v pořádku, vypovídal o její lásce víc než mnohá slova. Obě dívky bez dechu naslouchaly mému vyprávění o tom, jak jsme zázračně unikli Smrti. Chtěly vědět všechno o *Jhamy*, o neviditelné barvě a samozřejmě i o ničivých paprscích, kterými jsem rozložil mříže v okně. Teprve poté, co jsem ukojil jejich zvědavost, jsem s nimi mohl začít probírat naše nejbližší plány.

„Cítím, že bych se teď měl okamžitě vydat do Jaharu,“ řekl jsem.

„Ano,“ přisvědčila Tavia tiše. „Je to tvoje povinnost. Nejdřív musíš zamířit do Jaharu a zachránit Sanoma Toru.“

„Kdybych tak věděl o nějakém místě, kde bych mohl tebe a Phao zanechat v bezpečí, myslím, že bych se do toho úkolu mohl pustit s mnohem větším klidem, ale bohužel kromě *Jhamy* žádné takové místo neznám. Tam se mi ale zatím nechce vracet, protože Phor Tak by se jistě rozzuřil, až by zjistil, že jsem se nepustil přímo do Jaharu, jak

jsme měli v plánu. Ten člověk je naprosto šílený. Nikdo neví, co by udělal, kdyby se dozvěděl pravdu. Nejsem si ani jistý, že byste tam byly vy dvě v bezpečí – měl by vás prakticky ve své moci. Věří jen svým otrokům a mohl by snadno propadnout stihomamu, že jste vy-zvědačky.“

„Se mnou si vůbec nemusíš lámat hlavu,“ upozornila mě Tavia, „protože i kdybys takové místo našel, nezůstala bych tam. Místo otroka je vždycky u jeho pána.“

„To neříkej, Tavi. Ty nejsi moje otrokyně.“

„Jsem otrokyně,“ odpověděla, „a tak musím být něčí. Dávám přednost tomu být otrokyní tvou.“

Její věrnost mě dojala, ale odpuzovala mě myšlenka, že by Tavia mohla být číkoliv otrokyní. Ať mi však ona představa vadila sebevíc, bylo tomu opravdu tak. „Dal jsem ti svobodu, Tavi,“ připomněl jsem jí.

Usmála se. „Nestojím o ni, a teď, když bylo rozhodnuto, že zůstanu s tebou (pokud jsem si všiml, celé rozhodování obstarala sama), ráda bych se naučila co nejdokonaleji ovládat *Jhamu*, protože tak bych ti mohla být nejužitečnější.“

Taviiny znalosti vzdušné navigace způsobily, že to byl velmi jednoduchý úkol, a abych řekl pravdu, neměla mých rad, co se týče řízení lodi, téměř zapotřebí.

Zájem projevila i Phao, a netrvalo dlouho, a i ona nás mohla vystřídat u řídicího panelu, zatímco Tavia si přála být zasvěcena do tajemství obsluhy děla na ničivé paprsky.

Dlouho předtím, než jsme spatřili věže Tul Axtarova hlavního města, zahlédli jsme osamělou jednomístnou průzkumnou loď v nepříjemně modré barvě Jaharu. Pak jsme si ale všimli, že daleko vlevo i daleko vpravo se vznášejí další čluny. Všechny pomalu kroužily ve velké výšce. Usoudil jsem, že jde o zvědy, kteří hlídají přilet očekávané nepřátelské flotily. Proletěli jsme pod nimi a zanedlouho jsme narazili na druhý okruh lodí. Tohle byly průzkumné křižníky, na jejichž palubách bylo obvykle deset až patnáct mužů. Když jsem se k jednomu z nich přiblížil opravdu na krátkou vzdálenost, ověřil jsem si, že na plošině jsou čtyři děla na rozkládací paprsky – dvě upevněná vzadu a dvě na přídi. Koráby byly od sebe rozmístěny v pravidelných vzdálenostech, kam až oko dohlédlo, a jestli skutečně tvořily kruh kolem celého Jaharu, muselo jich být opravdu mnoho.

Minuli jsme i ty a nakonec narazili na třetí linii jaharských letounů. Visely zde ve vzduchu velké válečné koráby, na nichž byly posádky v počtu tisíc mužů i více, které se těžkými děly doslova ježily.

I když ani jedno z plavidel nebylo tak mohutné jako nejtěžší helijské vzducholodi, představovaly úžasnou sílu a bylo jasné, že je Jahar stavěl v obrovském množství.

To, co jsem zatím viděl, mi potvrdilo skutečnost, že Tul Axtarovy úmysly a představy o ovládnutí celého Barsoomu nejsou žádnými planými a bláhovými sny. Ke zničení planety by stačila už jen část lodí, které jsem viděl, za předpokladu, že by byly vyzbrojeny děly na rozkládací paprsky – a to jsem si byl jistý, že jsem zahlédl jen malou část Tul Axtarovy nesmírné armády.

Pohled na všechny ty křižníky ve mně vzbudil nejtemnější předtuchu velkého neštěstí. Jestliže sem dosud helijská flotila nedorazila a nebyla zničena, bude zlikvidována hned potom, co se tady objeví. Žádná moc na světě ji nemohla zachránit. Jediné, v co jsem mohl doufat, bylo, že až dorazí první vlna helijských lodí a srazí se s letouny vyzbrojenými zkázonosnými paprsky, bude to dostatečné varování a další koráby se vrátí zpět.

Daleko za linií bitevních lodí jsem viděl v dáli věže Jaharu, a když jsme se dostali do blízkosti města, objevil jsem formaci největších letounů, jaké jsem kdy spatřil. Stály na zemi těsně před městskými hradbami. Pokud jsem mohl vidět, tvořily kruh kolem celého města a musely mít kapacitu přinejmenším deset tisíc mužů. Podle konstrukce a lehké výbroje jsem poznal, že jsou to letouny transportní. Tyhle lodi měly bezpochyby dopravit hordy hladových jaharských válečníků na místa, kde měli ničit, loupit a pokračovat v tažení, které mělo podle plánu pokořit svět.

Pohled na onu nesmírnou armádu ve mně vyvolal neodbytné nutkání opustit všechny své plány a co nejrychleji se vrátit zpět do Helia, abych vyvolal poplach a mohl být vypracován postup, jak překažit Tul Axtarovi jeho šílené záměry. Má hlava se změnila ve vroucí kotel protichůdných tužeb. Bohužel se nyní dostávaly do sporu má čest a má povinnost. Několikrát už jsem riskoval život, abych se z jednoho jediného důvodu dostal do Jaharu, a teď, když jsem tady konečně byl, bych se měl obrátit a odletět, abych vyplnil mnohem větší a důležitější poslání – dostát svému závazku k Helii. Jenže

jsem jen člověk, a proto jsem se rozhodl, že se nejprve pokusím vysvobodit ženu, kterou miluji. Byl jsem rozhodnut, že hned potom se s nasazením všech svých sil, třeba i života, vrhnu do splnění oné druhé povinnosti, která je pro mě svatá. Uklidňoval jsem sám sebe tím, že kratičké zdržení už v žádném případě nemůže ohrozit onen druhý úkol, zatímco kdybych teď odletěl, bylo velmi nepravděpodobné, že bych se kdy do Jaharu vrátil a mohl Sanoma Toru osvobodit.

Když jsme měli modrou jaharskou flotilu za zády, přelétli jsme městské hradby a pustili se směrem k jeddakovu paláci.

Plány jsem měl celkem jasné. Znovu a znovu jsem je probíral s Tavií, která v Tul Axtarově sídle vyrostla.

Na její návrh jsme měli s *Jhamou* zamenévrovat těsně k vrcholu nejvyšší věže, kde sice nebylo místo k přistání, ale odkud jsem se mohl spustit dovnitř do budovy, a dostat se tak do bezprostřední blízkosti části paláce určené ženám.

Stejně jako jsme proklouzli třemi řadami jaharských lodí, chránění naším neviditelným nátěrem, prolétli jsme i kolem hlídek na městských hradbách a kolem válečníků na strážních věžích a zdech jeddakova paláce, a bez nejmenších potíží jsme zastavili *Jhamu* přesně nad onou štíhlou věží, kterou Tavia označila.

„Asi během deseti xatů (zhruba třicet minut) bude tma,“ řekl jsem Tavii. „Pokud bys zjistila, že není v našem zájmu, abys tady s lodí zůstávala, odleť a pokus se vrátit, až se setmí, protože bez ohledu na to, zda se mi podaří najít Sanoma Toru, nebo ne, nepůjdu zpátky k *Jhamě*, dokud nepadne noc.“

Upozornila mě na možnost, že se ženské oddělení při západu slunce zamyká, a proto jsem se rozhodl proniknout tam ještě za světla, i když bych to za normálních okolností podnikl až za tmy. Tavia mě rovněž ujistila, že jakmile se jednou dostanu do ženské části paláce, nebudu mít potíže ji po uzamčení opustit, protože všechny dveře se dají otevřít zevnitř, což je opatření, které je přijímáno nikoliv ze strachu, že ženy opustí své křídlo paláce, ale proto, aby byly chráněny před námezdními vrahy a ostatními lidmi, kteří by tam chtěli vstoupit se zlými úmysly.

Upravil jsem si neviditelný plášť a otevřel přední dolní poklop, jenž byl přímo nad vrcholkem věže. Ten byl původně zbudován jako pozorovatelná, než se pro tento účel, během mnoha staletí, začala používat jiná místa palácových střeš.

„Na shledanou a hodně štěstí,“ popřála mi Tavia. „Doufám, že až se vrátíš, budeš mít s sebou svoji Sanoma Toru. A zatímco budeš pryč, budu se modlit ke svým předkům, aby ti dopřáli úspěch.“

Poděkoval jsem jí a spustil se průlezem na vrchol věže, kde byla malá padací dvířka.

Zvedl jsem poklop, nahlédl dovnitř a spatřil velmi starý žebřík, po němž nahoru kdysi vystupovali dnes už dávno mrtví válečníci a jenž byl teď používán zřejmě jen výjimečně, což dokazovala silná vrstva prachu na jeho příčkách. Po žebříku jsem sestoupil do větší místnosti, bezpochyby původní strážnice, která se dnes proměnila ve skladiště všeho možného, kam se odkládal nepotřebný nábytek, závěsy, nádobí i jiné doplňky. Prostor byl naplněn prastarými předměty, ukázkami dokonalého umění dávných jaharských řemeslníků i výrobky z poslední doby, které se někomu jednoduše znelíbily, a byla to místnost, jež by jistě stála za podrobnou prohlídku. Přesto jsem jí prošel a věnoval jí jediný pohled jen proto, abych zjistil, že se v ní neukrývá žádný živý protivník. Přesně jsem se řídil Taviinými pokyny. Sestoupil jsem po dvou točitých rampách a ocitl se ve skvostně vyzdobené chodbě, z níž vedly jednotlivé vchody do pokojů určených Tul Axtarovým ženám. Chodba byla dlouhá, táhla se snad celých tisíc sofadů k velkému obloukovému oknu na vzdálenějším konci, kterým jsem viděl vrcholky zeleně z palácových zahrad.

Celou galerii z obou stran lemovaly nesčetné dveře a z nich bylo mnoho otevřených, protože sem měly přístup povolen jen ženy a jejich otrokyně, a samozřejmě Tul Axtar. Úpatí jediné rampy, která sem vedla z dolního patra, bylo neustále stráženo skupinou vybraných gardistů složenou výhradně z eunuchů a Tavia mě ujistila, že s každým, kdo by se pokusil proniknout nahoru, udělají strážci krátký proces.

Jak jsem se rozhlížel kolem sebe, abych odhadl, kterým směrem bych se měl vydat, vyšlo ze svých apartmá několik žen a blížilo se chodbou ke mně. Jedna byla krásnější než druhá a z jejich klidného hovoru a smíchu jsem usoudil, že nejsou nijak nešťastné. Moje svědomí se sice poněkud bouřilo, když jsem si uvědomil, jak využívám své výhody, ale tomu jsem se bohužel nemohl vyhnout, a tak jsem čekal, naslouchal a doufal, že bych mohl zaslechnout něco, co by mě přivedlo k Sanoma Toře. Bohužel jsem se nedozvěděl nic, kromě toho, že většina žen mluvila o Tul Axtarovi jako o starém zítidarovi.

Některé jejich poznámky byly velmi osobní a ani jedna z nich lichotivá.

Minuly mě a vstoupily do velké místnosti na konci chodby. Téměř současně vyšly z dalších dveří jiné ženy a následovaly první skupinu do téže komnaty.

Brzy jsem pochopil, že se tam všechny scházejí, a napadlo mě, že by to mohla být nejlepší cesta, jak začít své pátrání po Sanoma Toře – možná že ona sama tam rovněž bude.

Připojil jsem se za jednu ze skupinek a následoval ženy velkými vstupními dveřmi a pak krátkou chodbou, která se otvírala do prostorné síně, jež byla tak úžasně vyzdobena a vybavena, že připomínala jeddakův trůnní sál. Jak se zdálo, nejenže ho připomínala, ale měla i podobný účel, protože v čele místnosti stál obrovský, přepychově vyřezávaný a zdobený trůn.

Podlaha byla z leštěného dřeva a uprostřed se nacházela velká vodní nádrž. Kolem stěn byla pohodlná lehátka a lavice pokryté poduškami a měkkými kožešinami či hedvábím. Tady občas Tul Axtar pořádal zvláštní dvorní shromáždění, obklopen jen svými ženami. Tady pro něj tančily, tady se pro jeho potěšení nořily do vlahé vody bazénu, tady se pořádaly skvostné hostiny a za zvuků hudby se tančilo dlouho do noci.

Když jsem se rozhlédl po tvářích přítomných žen, zjistil jsem velmi rychle, že Sanoma Tora mezi nimi není, a zaujal jsem místo hned vedle vchodu, abych dobře viděl na každou novou příchozí.

Nyní již vcházely ve větších hloučcích. Myslím, že jsem nikdy předtím neviděl tolik žen najednou pohromadě. Zatímco jsem se rozhlížel po Sanoma Toře, pokoušel jsem se je spočítat, ale zakrátko jsem to vzdal jako beznadějně, i když jsem odhadl, že v rozlehlé síni může být přinejmenším patnáct set žen. Pak začal proud příchozích rychle řádnout.

Usadily se na lavice kolem stěn sálu, který se zaplnil směsicí ženských hlasů. Byly tam ženy všech typů a různého věku, avšak nespátřil jsem mezi nimi jedinou, která by nebyla krásná nebo alespoň velmi půvabná. Tajní Tul Axtarovi vyslanci museli pročesat celý svět, aby shromáždili takový výkvět krásy, jaký jsem měl před očima.

Pak se otevřely dveře na protější straně sálu a vstoupila dlouhá řada válečníků. To mě velmi překvapilo, protože Tavia mi řekla, že do

tohoto patra nemá přístup žádný z Tul Axtarových bojovníků, ale pak jsem si všiml, že jsou to ženy oblečené do mužského řemení, s přistřiženými vlasy a nabarvenými obličejí podle zvyků barsoomských válečníků. Jakmile zaujaly svá místa po obou stranách trůnu, vstoupil jakýsi dvořan – a byla to další žena namaskovaná jako muž. „Vzdejte díky!“ zvolala. „Vzdejte díky! Přichází jeddak!“

Všechny ženy v té chvíli povstaly a vzápětí se objevil Tul Axtar, jaharský jeddak, a za ním následovala další skupina žen převlečených za dvořany.

Tul Axtar spustil své mohutné tělo na trůn a pokynem dovolil ženám v místnosti, aby si sedly. Pak tiše promluvil k ženě-dvořanovi po svém boku.

Žena popošla k okraji stupínku. „Velký jeddak se rozhodl obdařit vás svou královskou pozorností,“ oznámila vznešeně. „Budete před ním procházet zleva doprava, jedna po druhé. Promluvila jsem ve jménu jeddakově.“

První žena nalevo okamžitě vstala a pomalu přešla kolem trůnu. Před Tul Axtarem se zastavila právě na tak dlouho, aby se stačila otočit kolem dokola, a pak pokračovala směrem k východu, u něhož jsem stál, a opustila místnost. Jedna po druhé, v poměrně dost rychlém sledu, ji následovala.

Celý ten obřad mně připadal hloupý a bezvýznamný. Nerozuměl jsem jeho účelu – tehdy.

Možná že před jeddakem prošla nějaká stovka žen, a ty všechny mě pak na odchodu z místnosti minuly, když něco v držení jedné z nich přilákalo mou pozornost, a sotva se ke mně o chvílku později přiblížila, poznal jsem v ní Sanoma Toru. Změnila se, ale ne příliš, a já nedokázal pochopit, jak je možné, že jsem ji předtím v sále neobjevil. Našel jsem ji! Po všech těch dlouhých měsících jsem ji našel – ženu, kterou jsem miloval. Proč se mi nerozbušilo srdce?

Jakmile prošla dveřmi z velkého sálu, následoval jsem ji k jejímu obydlí poblíž opačného konce chodby, a když vkročila dovnitř, vklouzl jsem za ní. Musel jsem se pohybovat rychle, protože se okamžitě otočila a zavřela za sebou dveře.

Byli jsme v malém pokoji sami, Sanoma Tora a já. V jednom rohu měla lůžko upravené z kožešin a hedvábí, mezi dvěma okny vyřezávaný stolek, na němž byly toaletní potřeby, které barsoomské ženy běžně používají.

Nebyl to ani zdaleka příbytek jeddary. Obydlí bylo jen o málo lepší než místnost určená otrokům.

Sanoma Tora přešla k židli u toaletního stolku. Byla ke mně obrácena zády a já si nechal z ramen sklouznout neviditelný plášť. „Sanoma Toro,“ řekl jsem tiše.

Užasle se otočila. „Hadrón z Hastoru!“ zvolala. „Nebo se mi to jen zdá?“

„Nezdá, Sanoma Toro. Jsem skutečně Hadrón z Hastoru.“

„Co tady děláš? Jak ses sem dostal? To přece není možné. Do tohoto patra nemá přístup nikdo jiný než sám Tul Axtar!“

„Jsem tady, Sanoma Toro, a přišel jsem, abych tě odvezl zpět do Helia – pokud si to ovšem budeš přát.“

„Oh, při jménu mého prvního předka, kdybych tak v to mohla doufat!“ zvolala.

„Můžeš doufat, Sanoma Toro,“ ubezpečil jsem ji, „protože jsem tady a mohu tě dopravit zpět.“

„Pořád ještě tomu nemohu uvěřit. Nedokážu si ani představit, jak ses dostal až sem. Je to šílenství, myslet si, že se nám oběma podaří odejít odsud, aniž by nás kdo odhalil.“

Přehodil jsem přes sebe neviditelný plášť. „Kde jsi, Tan Hadrone? Kam jsi zmizel? Co se stalo?“ vykřikla Sanoma Tora.

„Takhle se mi sem podařilo vniknout,“ vysvětloval jsem. „A tak odtud také společně unikneme.“ Pak jsem ze sebe znovu stáhl podivuhodný plášť.

„Jaká je to hříšná magie?“ Bylo vidět, že jsem ji poněkud vyvedl z míry. Rychle, v několika málo slovech jsem jí objasnil, jak vznikla barva, která tvoří neviditelnou látku, a jak jsem k ní přišel.

„Jak jsi tady žila, Sanoma Toro?“ zeptal jsem se jí pak. „Jak s tebou zacházeli?“

„Zacházeli se mnou dobře, ale nikdo si mě vlastně nevšímal.“ Cítil jsem v jejím hlase náznak uražené ješitnosti. „Až do dnešního večera jsem Tul Axtara ani nespátřila. Právě jsem se vrátila ze síně, kde se schází se svými ženami.“

„Ano,“ přikývl jsem, „já vím. Byl jsem tam. Právě odtamtud jsem tě sledoval až sem.“

„Kdy mě odtud odvedeš?“ zeptala se napjatě.

„Teď už velmi brzy,“ uklidňoval jsem ji.

„Bojím se, že by to mělo být co nejrychleji,“ podívala se na mě

poplašeně.

„Proč?“

„Když jsem dnes procházela kolem Tul Axtara, na chvíli mě zastavil a slyšela jsem, jak hovoří s jednou z žen, které představují dvořany. Řekl jí, aby zjistila mé jméno a pokoj, kde jsem ubytována. Ta žena mi také pověděla, co se stane potom, když si některé z nás Tul Axtar všimne – mám strach, ale co je to platné? Vždyť jsem jen otrokyně.“

Jaká změna se to stala s onou pyšnou Sanoma Torou! Byla to opravdu táž sebevědomá a nafoukaná krasavice, která odmítla mou ruku? Byla to stejná Sanoma Tora, která se chtěla stát jeddarou? Teď byla pokorná – poznával jsem to podle svěšených ramen, rozechvělých rtů, podle strachu, který jí bylo vidět v očích.

Srdce se mi naplnilo soucitem, avšak byl jsem současně překvapen a zmaten, protože žádný jiný cit se ve mně neprobouzel. Když jsem viděl Sanoma Toru naposledy, byl bych dal svou duši za to, abych ji mohl sevřít do náruče. Změnila mě snad všechna ta dobrodružství a děsivé zážitky? Byla snad pro mě Sanoma Tora, otrokyně, míň přitažlivá než Sanoma Tora, dcera bohatého Tor Hatana? Ne, věděl jsem, že takhle to jistě není. Změnil jsem se, ale určitě to byla změna jen dočasná, vyvolaná nebezpečím a nervovým vypětím, ve kterém jsem se nacházel. Věděl jsem, že mám před sebou povinnost vrátit se co nejrychleji do Helia a podat tam zprávu, varovat svou zem před nebezpečím, které jí hrozí od Tul Axtara. A v tomto případě nešlo jen o Helium, ale vlastně o celý svět. Byla to strašlivá zodpovědnost. Jak by mohl člověk s tak hroznou zátěží myslet na lásku? Ne, nebyl jsem zcela sám sebou – ale přesto jsem si byl jistý, že Sanoma Toru stále miluji.

Bylo jasné, že je nutno si pospíšet. Proto jsem rychle prohledal pokoj a zjistil, že mohu snadno dopomoci Sanoma Toře k útěku tak, že ji jednoduše vyzvednu oknem, stejně jako jsem to udělal v Tjanathu s Tavií a Phao.

Krátce, ale přesně jsem dívce vysvětlil svůj plán a požádal ji, ať se připraví, než se vrátím, aby nedošlo k žádnému zdržení ve chvíli, kdy bude potřeba, aby se nalodila na palubu Jhamy.

„A teď, Sanoma Toro,“ řekl jsem, „na chvíli sbohem. Zakrátko uslyšíš za oknem znovu můj hlas, ale neuvidíš ani mě, ani loď. Pak zhasni světlo a postav se na parapet okna. Vezmu tě za ruku. Věř mi

a udělej, o co tě prosím.“

„Hodně štěstí, Hadrone!“ odvětila. „Nedokážu slovy vyjádřit vděčnost, kterou cítím, ale až se vrátíme do Helia, cokoliv, o co požádáš, ti dám nejen bez váhání, ale i s radostí.“

Zvedl jsem její prsty ke rtům a obrátil se k odchodu, když mě na jednu Sanoma Tora zadržela. „Počkej!“ zašeptala. „Někdo přichází!“ Rychle jsem přes sebe přehodil neviditelný plášť a ustoupil do rohu místnosti. Dveře z chodby se otevřely dokořán a v nich se objevila jedna z Tul Axtarových dvorních dam, oblečená v drahocenné řemení. Žena vkročila do pokoje a ustoupila stranou. Dveře za sebou nechala otevřené.

„Jeddak! Tul Axtar, jeddak Jaharu!“ ohlásila.

Vzápětí vešel Tul Axtar, následován púltuctem žen v roli dvořanů. Panovník byl velký muž s odpudivými rysy, v nichž se zračila směsice síly a slabosti, neskromné nadutosti, pýchy a pochybností – vnitřních pochybností o sobě samém.

Jakmile stanul tváří v tvář Sanoma Toře, ženy-dvořané se shromáždily za ním. Byly to ženy převážně mužského vzezření, které byly očividně pro své funkce vybrány právě z tohoto důvodu. Byly jistým mužným způsobem dosti půvabné a jejich postavy vypovídaly o tom, že by v případě potřeby dokázaly jeddaka velmi efektivně chránit.

Tul Axtar si několik minut Sanoma Toru pečlivě prohlížel obdivným očima. Pak k ní přistoupil a v jeho chování bylo něco, co se mi ani trochu nelíbilo. Když jí pak položil ruku na rameno, měl jsem co dělat, abych se udržel.

„Tak jsem se tedy nemýlil,“ prohlásil vládce. „Jsi překrásná. Jak jsi tady dlouho?“

Roztřásla se, ale neodpověděla.

„Jsi z Helia?“

Žádná odpověď.

„Helijské lodi jsou na cestě do Jaharu,“ rozesmál se. „Moji zvědové mě informovali, že tady zanedlouho budou. A dostane se jim vřelého přivítání od velké Tul Axtarovy flotily.“ Obrátil se ke svým dvořankám. „Běžte!“ přikázal. „A nikdo ať sem nevstoupí, dokud vás nezavolám!“

Ženy se uklonily, vyšly z místnosti a zavřely za sebou dveře. Pak Tul Axtar položil ruce na Sanoma Tořina nahá ramena.

„Pojď!“ zvolal chraptivě. „Nebudu válčit s celým Heliem – tebe teď budu milovat – při mých předcích, ty skutečně stojíš za lásku i jeddakovi!“

Přitáhl ji k sobě. Krev se mi vzpěnila v žilách a moje zlost byla tak silná, že přetekla, a já, bez ohledu na následky, nechal z ramen sklouznout neviditelný plášť.

LIDOJEDI Z U-GORU

Jakmile jsem odhodil neviditelný plášť, tasil jsem dlouhý meč. Tul Axtar zaslechl tichý šelest kovu o koženou pochvu a otočil se. Roztoužená krev se mu nahrnula k srdci a jeho tvář při pohledu na mě zbledla. Už už otvíral ústa k výkřiku, když se jeho hrdla dotkl hrot mého meče. „Mlč!“ zasyčel jsem.

„Kdo jsi?“

„Mlč!“

Už v tom okamžiku jsem si v duchu vytvořil nový plán. Přikázal jsem mu, aby se ke mně obrátil zády, odzbrojil jsem ho, pečlivě spoutal a do úst mu vsunul roubík.

„Kam bych ho mohl ukrýt, Sanoma Toro?“ otázal jsem se.

„Tamhle je malá skříň,“ ukázala ke dvířkům na užší stěně místnosti, přešla k nim a otevřela je. Já tam zatím dovlekl Tul Axtara a vstrčil ho dovnitř – a ujišťuji vás, že nijak jemně.

Zavřel jsem dveře, a když jsem se otočil, viděl jsem, že je Sanoma Tora bledá a roztřesená. „Mám strach,“ řekla. „Jestli se některá z jeho dam vrátí a najde ho takhle, zabijí mě.“

„Ty se nevrátíš, dokud je nezavolá,“ připomněl jsem jí. „Tak zněly jeho pokyny, a jeho přání je pro ně jistě rozkazem.“

Přikývla.

„Tady máš jeho dýku,“ pokračoval jsem. „Kdyby došlo k nejhoršímu, můžeš je zadržet hrozbou, že jeddaka zabiješ.“ To ovšem dívku, jak se zdálo, vyděsilo ještě víc, roztrásla se po celém těle a já měl strach, že kdyby taková nutnost nadešla, nedokázala by to. Jak jsem si přál, aby tady byla Tavia! Věděl jsem, že ta by nezaváhala, a při jménech mých prvních předků, jak mnoho záviselo na tom, zda se nám útěk zdaří!

„Vrátím se brzy,“ uklidňoval jsem ji a začal tápat po zemi, abych našel neviditelný plášť. „Nech otevřené to velké okno a buď připravená.“

Když jsem přes sebe znovu přehodil ochranný závoj, viděl jsem, že se Sanoma Tora chvěje tak, že mi není schopna odpovédět. Měla co dělat, aby v ruce udržela dýku, a já čekal, že jí každou chvilku vyklouzne z ochablých prstů. Nemohl jsem však v té chvíli dělat nic jiného než vyrazit k *Jhamě*, abych se mohl co nejrychleji vrátit.

Na vrchol věže jsem se dostal bez sebemenších obtíží. Nad hlavou mi pomrkávala překrásná souhvězdí temné barsoomské noci, zatímco přímo nad střechou paláce se vznášela nádherná planeta Jasoom (Země).

Jhama byla samozřejmě neviditelná, ale moje důvěra v Tavii byla tak velká, že jsem nepochyboval o tom, že když natáhnu ruku vzhůru, nahnám kýl lodi – a to se přesně stalo. Třikrát jsem tiše klepl na přední průlez, což byl signál, který jsme si dohodli, když jsem člun opouštěl. Okamžitě se zvedl poklop a vzápětí už jsem byl na palubě.

„Kde je Sanoma Tora?“ zeptala se mě Tavia.

„Teď žádné otázky,“ pravil jsem. „Musíme si pospíšit. Buď připravená převzít řízení lodi ihned, jak ji opustím.“

MLčky zaujala místo po mém boku, její hebké rameno se dotýkalo mého a já tiše sestoupil s *Jhamou* na úroveň oken ženského oddělení paláce. Víceméně přesně jsem si dokázal odvodit polohu Sanoma Tořina pokoje a teď jsem pomalu prolétal kolem řady oken a sledoval je periskopem, až jsem uviděl v objektivu Sanoma Tořinu postavu. Přisunul jsem *Jhamu* až k okennímu parapetu, tak aby byla její horní paluba kousek pod úrovní okna.

„Udržuj letoun v téhle poloze, Tavi,“ řekl jsem. Pak jsem o několik palců pozvedl horní poklop a zavolal na dívku do komnaty. Při zvuku mého hlasu se roztřásla tak, že málem upustila dýku, i když věděla, že se vrátím, a očekávala mě.

„Zhasni světlo,“ nařídil jsem jí šeptem. Viděl jsem, jak se nejistě potácí přes místnost k ovládacímu tlačítku vedle dveří a vzápětí se pokoj ponořil do tmy. Poté jsem zvedl poklop a vstoupil na okenní římsu. Nechtěl jsem si ztěžovat tenhle úkol záhyby neviditelného pláště, a proto jsem ho složil a zasunul za řemení, kde jsem ho měl pohotově pro případ potřeby. Našel jsem v temnotě Sanoma Toru, která byla hrůzou tak zesláblá, že jsem ji musel zvednout do náručí a odnést k oknu, kde se mi ji s Phaoinou pomocí podařilo přetáhnout do nitra lodi. Pak jsem se vrátil ke skříni, v níž ležel spoutaný Tul Axtar. Sehnul jsem se a přerízl provazy, které měl na nohou.

„Teď udělej přesně to, co ti říkám, Tul Axtare,“ pravil jsem, „nebo ti moje ocel projde srdcem. Můj meč prahne po tvé krvi – a je pro mě velmi těžké ho udržet – ale pokud se mne nepokusíš oklamat, možná že se mi tě ještě podaří zachránit. Mohu tě použít, Tul Axtare, a na tvé užitečnosti závisí tvůj život, protože mrtvý bys mi nebyl k

ničemu.“

Přinutil jsem ho vstát, přejít k oknu a vylézt na římsu. Byl k smrti vydešený, když jsem ho nutil vykročit do prázdného vzduchu, jak se domníval, a teprve když jsem na palubu *Jhamy* vstoupil před ním, poněkud se vzmužil a já ho nakonec dostal do lodi.

Vlezl jsem za ním, uzavřel poklop a rozsvítil jedno tlumené světlo v přidi letounu. Tavia se obrátila a očekávala mé rozkazy. „Zatím drž člun na místě, Tavié,“ řekl jsem.

V kajutě *Jhamy* byl malý stolek, kde měl kapitán lodi vést deník a kde mohl vyřizovat všechny nezbytné papíry. Byly zde i psací potřeby, a zatímco jsem je vyjímal ze zásuvky, zavolał jsem Phao.

„Ty jsi z Jaharu,“ obrátil jsem se k ní. „Umíš psát jazykem své země?“

„Jistěže ano,“ přikývla.

„Tak piš, co ti budu diktovat.“

Usedla ke stolku a připravila si náčiní.

„Bude-li zničena jediná helijská loď,“ diktoval jsem, „Tul Axtar zemře. Tak a teď podepiš Hadrone z Hastoru, padwara helijské armády.“

Tavia i Phao se podívaly na mě, pak na zajatce, a oči měly rozevřené úžasem, protože ve slabém osvětlení uvnitř člunu vězně zprvu nepoznaly.

„Tul Axtar, jeddak Jaharu!“ vydechla Tavia nevěřicně. „Tan Hadrone z Hastoru, dnes v noci jsi zachránil nejen Helium, ale i celý Barsoom!“

Nemohl jsem si nevšimnout, jak rychle a přesně funguje její myšlení, s jakou bystrostí okamžitě pochopila možnosti, které nám skýtá zajetí Tul Axtara, vládce Jaharu.

Vzal jsem lístek, který Phao napsala, rychle jsem se vrátil do Sanna Tořina pokoje a položil papír na toaletní stolek. Za několik vteřin jsem byl zpět na palubě *Jhamy* a rychle jsme stoupali nad střechy paláce.

Ráno nás zastihlo za nejvzdálenějším okruhem jaharských lodí, pod nimiž jsme proletěli vedeni jejich světly – byl to pro mě mimo jiné důkaz o tom, že flotile velí špatný velitel, protože vycvičený voják, který by očekával nepřátelské síly, by zachovával přísné zatemnění.

Mířili jsme směrem k Heliu a udržovali kurs, který nám do značné

míry zaručoval, že narazíme na blížící se flotilu Vládce Barsoomu, pokud už skutečně vyrazila k Jaharu, jak Tul Axtar tvrdil.

Sanoma Tora se poněkud vzpamatovala a začala lépe ovládat své nervy. Taviina upřímná péče o její spokojenost mě velmi dojala. Uklidňovala ji, utěšovala, stejně jako by uklidňovala mladší sestru, i když byla sama mladší než Sanoma Tora – nicméně s návratem klidu a sebevědomí se Sanoma Toře začala vracet i její původní pýcha a zdálo se mi, že neprojevuje Tavii za její starostlivost ani tu nejmenší vděčnost. Pak jsem si ale uvědomil, že takové už jsou Sanoma Tořiny projevy, že je má vrozené, leč hluboko ve svém srdci si je oné péče jistě vědoma a je za ni Tavii vděčná. Ať už tomu bylo jakkoliv, pravdou je, že v té chvíli jsem si přál, aby svůj vděk projevila alespoň nějakým slovem, když už ne činem.

Letěli jsme hladce a drželi se o něco výše, než bývala obvyklá výška letu válečných lodí. Směrový kompas *Jhamu* spolehlivě udržoval v kursu a po všem, co jsem udělal a zažil, na mě padla strašlivá únava. Uvědomil jsem si, jak dlouho jsem nespál a že bez odpočinku se už dále neobejdu. Phao se na mé doporučení prospala už zvečera, a protože jedině, co jsme potřebovali, bylo, aby zůstala na stráži jedna hlídka, která by dávala pozor, zda nezahlédne helijské lodi, svěřil jsem tuto službu Phao. Tavia i já jsme se zabalili do spacích kožešin a hedvábí a zakrátko jsme usnuli.

My s Tavií jsme leželi zhruba ve středu lodi, Phao dlela na přídi u ovládacího panelu a neustále pohybovala periskopem sem a tam a prohledávala oblohu kvůli přátelským i nepřátelským korábům. Když jsem se ukládal ke spánku, stála Sanoma Tora u jednoho z pravobočních okének a vyhlížela do noci, zatímco Tul Axtar ležel na zemi v zádi kabiny. Už dávno jsem mu vyňal roubík z úst, ale zdálo se, že je tak vystrašený, že nemá ani dost odvahy nás oslovit, a tak tam setrval v nepřátelském mlčení, nebo snad podřimoval – nevím. Byl jsem skutečně velmi vyčerpán, takže jsem usnul okamžitě a musel jsem spát velice tvrdě. Probudil jsem se ve chvíli, kdy na mě narazilo jakési tělo. Pokoušel jsem se ho zbavit, a ke svému úžasu jsem zjistil, že mi někdo ve spánku spoutal zápěstí – věc, která byla usnadněná ještě tím, že jsem byl zvyklý spát s rukama sepjatýma před obličejem.

Na prsou mi klečelo mužské koleno, které mě těžce tisklo k podlaze, a jedna z útočnickových paží mi svírala krk. V tlumeném svitu

kabinového světla jsem viděl, že je to Tul Axtar a že v druhé ruce svírá dýku.

„Mlč!“ zašeptal výhrůžně. „Jestli chceš žít, nevydávej ani hlásku!“ Poté, aby se pojistil, mi spoutal i nohy a do úst mi vstrčil roubík. Pak rychle přešel k Tavii a svázel i ji. Zatímco na tom pracoval, přeletěl jsem pohledem kajutu ve snaze najít nějakou pomoc. Nedaleko řídicího panelu ležela na zemi s roubíkem v ústech spoutaná Phao. Sanoma Tora se krčila u stěny a byla bez sebe hrůzou. Nebyla svázaná, neměla ani roubík. Proč mě nevarovala? Proč mi nepřispěchala na pomoc? Kdyby byla na jejím místě Tavia, dopadl by Tul Axtarův pokus o znovunabytí svobody a o pomstu jinak!

Jak se to všechno přihodilo? Byl jsem si jist, že jsem Tul Axtara svázel naprosto bezpečně, a bylo velmi nepravděpodobné, že by se z pout dokázal vyprostit. A přece, jak bylo vidět, jsem se nesmírně mýlil. Proklet jsem se pro svou nedbalost, která ohrozila všechny mé plány a snadno mohla zničit celé Helium.

Poté co se Tul Axtar zbavil Phao, Tavie i mě, přesunul se rychle k řízení. Když při tom procházel kolem Sanoma Tory, ani si jí nevšiml. Při pohledu na hrůzu, která z ní doslova čísel, nebylo těžké pochopit, proč ji nepovažoval za nebezpečnou – byla stejně neškodná, jako kdyby byla spoutaná.

Obrátil loď a zamířil zpět k Jaharu, a přestože nerozuměl funkci směrového kompasu a neuměl ho vyřadit z provozu, bylo to úplně jedno, neboť zřejmě hodlal zůstat u řídicího panelu. Jediné, co by byl automatický kompas udělal, že by letoun vrátil do původního směru, na nějž byl nastaven. Ale to by musel Tul Axtar řízení opustit za letu na delší čas.

Náhle se obrátil ke mně. „Měl bych tě zahubit, Hadrone z Hastoru,“ prohlásil. „Lituji teď, že jsem dal své slovo jeddaka, že to neudělám.“

Maně mě napadlo, komu mohl dát své slovo, že mě nezabije, ale hlavou se mi hnaly jiné, mnohem důležitější myšlenky, které tuhle úvahu rychle odsunuly stranou. Především jsem přemýšlel, jak se znovu zmocnit *Jhamy*, a za druhé jsem měl plnou hlavu starostí, jaký osud teď asi očekává Tavii, Sanoma Toru a Phao.

„Buď vděčný Tul Axtarově velkomyslnosti,“ pokračoval, „neboť on tě ani nepotrestá za to, jak ses k němu zachoval. Namísto toho tě propustím. Vysadím tě na zem.“ Rozesmál se. „Budeš svobodný!

Vysadím tě na zem v provincii U-Gor!“

V tónu jeho hlasu bylo něco velmi ošklivého, takže jeho slib zněl spíše jako výhrůžka. Nikdy jsem neslyšel o U-Goru, ale předpokládal jsem, že to bude nějaká vzdálená provincie, oblast, ze které bude velmi těžké nebo naprosto nemožné dostat se do Jaharu či Helia. Jednou věcí jsem si byl jistý, totiž že mě Tul Axtar nevysadí na žádném místě, kde bych pro něj představoval nějakou hrozbu.

Jhama letěla několik hodin v naprostém tichu. Tul Axtar neměl ani tolik slušnosti, ani lidskosti, aby nám odstranil roubíky. Byl zaměstnán u řídicího panelu a Sanoma Tora, přikrčená u stěny lodi, ze sebe nevydala ani hlásku. Za celou tu dobu se její oči neobrátily ani jednou mým směrem. Jaké myšlenky jí asi táhly krásnou hlavou? Pokoušela se snad vymyslet nějaký plán, jak obrátit situaci v náš prospěch, nebo byla prostě jen zdrcena onou strašlivou vyhlídkou, že bude vrácena do jaharského otroctví? Nevěděl jsem a nedokázal to ani odhadnout. Sanoma Tora pro mě zůstávala tajemstvím.

Jak dlouho jsme putovali oním směrem, nevím. Noc byla dávno ta tam a slunce už stálo vysoko, když jsem ucítil, že člun klesá. Nakonec předení motoru utichlo a letoun se zastavil. Tul Axtar opustil přístrojovou desku a přistoupil k místu, kde jsem ležel.

„Jsme v U-Goru,“ oznámil mi. „Tady tě pustím na svobodu, ale nejdříve mi vydej tu podivnou věc, která tě v mém paláci činila neviditelným.“

Plášť! Jak se o něm dozvěděl? Kdo mu to mohl říci? Zdálo se, že je tady jen jediné vysvětlení, ale každá částička mé bytosti se vzpírala mu uvěřit. Stočil jsem plášť pečlivě do malé koule, což umožňovala kvalita hedvábí, a zasunul na dno váčku u pasu, kde zabíral opravdu naprosto zanedbatelné místo. Tul Axtar mi vytáhl roubík z úst.

„Až se vrátíš do svého paláce v Jaharu,“ řekl jsem, „prohledej zem pod oknem v Sanoma Tořině pokoji. Tam ho najdeš a ať ti slouží. Co se mě týče, posloužil dobře.“

„Proč jsi ho tam nechával?“ zajímal se.

„Velmi jsem spěchal, když jsem opouštěl palác, a přihodila se spousta věcí, neměl jsem čas ho hledat.“ Připouštím, že moje lež nebyla nijak bystrá, ale to nebyl naštěstí ani Tul Axtar, a tak mi uvěřil.

S reptáním otevřel jeden z dolních průlezů a velmi neobřadně mě vyhodil na zem. Naštěstí stála loď nízko nad povrchem a nic se mi

nestalo. Pak vedle mě stejným způsobem vyložil Tavii a nakonec za námi seskočil sám. Sehnul se a přerezal Taviina pouta.

„Tu druhou si nechám,“ řekl, „s tou se potěším.“ Věděl jsem, že tím míní Phao. „Tahle vypadá jako muž a přísahám, že se bude krotit hůř než samice bantha. Takové typy znám. Tu tady nechám s tebou.“ Bylo jasné, že v Tavii nepoznal jednu z bývalých obyvatelek svého harému, a já byl rád.

Vystoupil znovu na palubu *Jhamy*, a než zavřel průlez, oznámil nám ještě: „Tvé zbraně vyhodím, až budeme tak vysoko, že je nebudeš moci použít proti mně, a jen budoucí jeddaře Jaharu máš co děkovat za mou nesmírnou shovívavost!“

Jhama pomalu stoupala. Tavia si rozvazovala pouta na kotnících, a když byla volná, pustila se do odstraňování mých provazů, avšak já byl příliš zdrcen a omámen ranou, kterou jsem utrpěl, než abych dokázal myslet na něco jiného než na onu hroznou skutečnost, že Sannoma Tora, žena, kterou jsem miloval, mě zradila. Teď už jsem si konečně plně uvědomil to, co by dávno uhlodl i hlupák – totiž že Tul Axtar ji přemluvil, aby ho osvobodila za slib, že z ní udělá jaharskou jeddaru.

Dobrá, její tužby budou vyplněny, ale za jak strašlivou cenu. Nikdy, i kdyby žila tisíc let, se na sebe a svůj čin nedokáže podívat jinak než s odporem a pohrdáním, pokud ovšem neklesla ještě hlouběji, než jsem myslel. Ne, bude trpět, tím jsem si byl jistý, avšak ta myšlenka mi nepřinášela žádné uspokojení. Miloval jsem ji a ani teď jsem jí nedokázal přát nic zlého.

Jak jsem tam tak seděl na zemi, s hlavou nešťastně skloněnou, cítil jsem, jak se mi kolem ramen ovíjí hebká ruka a jak mi něžný hlas šeptá do ucha: „Můj ubohý Hadrone!“

To bylo všechno, ale v těch několika slovech se skrývalo takové moře pochopení a soucitu, že jako zázračný balzám utišily bolest v mém srdci.

Podobná slova mohla říci jen jediná osoba – Tavia. Obrátil jsem se, uchopil jednu z jejích malých ruček do své a přitiskl ji ke rtům. „Milovaná přítelkyně,“ zašeptal jsem. „Díky mým předkům, že jsi to nebyla ty.“

Nevím, proč jsem to řekl. Zdálo se, že mi ta slova plynou z úst sama, bez mého přičinění, a přece když jsem je vyslovil, uvědomil jsem si, jak strašná pravda je v nich obsažena, jakou hrůzu bych cítil,

kdyby to byla Tavia, kdo mě zradil. Věděl jsem, že takovou bolest bych jistě nepřežil. Z náhlého popudu jsem ji objal.

„Tavie,“ zvolal jsem, „slib mi, že mě nikdy neopustíš! Nedokázal bych bez tebe žít.“

Položila mi své silné mladé paže kolem krku a přitiskla se ke mně. „Nikdy v životě,“ zašeptala. Odtrhla se ode mě a já viděl, že pláče. Jaká přítelkyně! Věděl jsem, že už nikdy nedokážu milovat žádnou ženu, ale proč by mi na tom mělo záležet, když mám zajištěno na celý život Taviino přátelství?

„Nikdy se nerozdělíme, Tavie,“ řekl jsem. „Jestli budou naši předkové milostiví a dovolí nám vrátit se do Helia, najdeš domov v domě mého otce a matku v mé matce.“

Osušila si oči a podívala se na mě podivným, toužebným pohledem, jež jsem nedokázal pochopit, a pak se přes závoj slz usmála oním zvláštním úsměvem, který jsem předtím několikrát viděl a kterému jsem nerozuměl, právě tak jako některým jejím náladám a výrazům. Tolik se jimi lišila od všech ostatních dívek, a snad to byly právě tyhle věci, co mě k ní tolik přitahovaly. Její nejcharakterističtější rysy člověk nenašel hned na povrchu – ukrývaly se v ní hlubiny a temné proudy, které se daly jen velmi nesnadno zmapovat a změřit. Někdy jsem čekal pláč, a ona se rozesmála, a když jsem věřil, že bude šťastná, plakala, ale přitom ne tak, jak plakaly ostatní ženy – hystericky, protože Tavia nikdy neztrácela vládu sama nad sebou, nýbrž tiše, jako ze skutečné bolesti srdce spíše než z přetažených nervů, a jejími slzami mohl nakonec i zazářit úsměv.

Myslím, že Tavia byla nejúžasnější dívka, kterou jsem kdy potkal, a když jsem ji pak během času poznal lépe, uvědomil jsem si, že navzdory jistě její snaze vypadat částečně jako muž byla současně i nejkrásnější dívkou, jakou jsem kdy viděl. Její krása nebyla jako krása Sanoma Tory, ale když se mi teď podívala do tváře, zjistil jsem náhle, že svým půvabem daleko předstihuje Sanoma Toru, protože je to krása duše, která jí vyzařuje z očí a mění celou její podobu.

Tul Axtar dostál svému slibu a vyhodil naše zbraně dolním průlezem Jhamy, a zatímco jsme si je připínali, naslouchali jsme rychle se vzdalujícímu hukotu vrtule odlétající lodi. Byli jsme sami uprostřed jakési neznámé a bezpochyby nepřátelské země.

„U-Gor,“ řekl jsem. „Nikdy jsem o něm neslyšel. Ty ano, Tavie?“

„Já ano,“ přikývla. „Je to jedna z nejvzdálenějších oblastí Jaharu.“

Kdysi to byla bohatá a kvetoucí zemědělská provincie, ale postupně se změnila kvůli pekelné kletbě Tul Axtarových šílených plánů a jeho touze po co největším množství vojáků. Počet obyvatel tady vzrostl tak, že U-Gor je nedokázal uživit. Pak se zde rozšířil kanibalismus. Začal celkem pochopitelně tím, že lidé snědli všechny úředníky, které Tul Axtar poslal prosadit násilím jeho kruté požadavky. Pak sem byla vyslána armáda, aby si provincii podrobila, ale místních obyvatel bylo tolik, že přemohli i armádu a snědli všechny vojáky. V té době už byly farmy zcela zničeny. Lidé neměli osivo, a navíc si vypěstovali zálibu v chuti lidského masa. Ti, kdož se rozhodli vrátit k obdělávání půdy, byli dříve nebo později přepadeni divokými skupinami a snědeni. Celých sto let se živilí jedni druhými a teď už to dávno není přelidněná provincie, ale planá a pustá země obývaná potulnými bandami, které se hledají, aby se mohly navzájem pobít a nasytit se jedna druhou.“

Při jejím vyprávění jsem se oťrásl. Bylo jasné, že musíme zmizet z tohoto prokletého místa tak rychle, jak to jen půjde. Zeptal jsem se Tavia, jestli zná zeměpisnou polohu U-Goru, a dozvěděl se, že leží jihovýchodně od Jaharu a asi tisíc haadů jihozápadně od Xanatoru.

Věděl jsem, že by bylo naprosto nesmyslné pokoušet se odsud dostat do Helia. Taková pěší cesta, pokud by se vůbec dala vykonat, by vyžadovala celé roky. Nejbližší přátelské město, k němuž bychom se mohli obrátit, byl Gathol, který podle mého odhadu ležel nějakých sedm tisíc haadů na sever. Možnost, že se nám tam podaří dojít, se zdála velmi nepravděpodobná, ale byla to naše jediná naděje. Otočili jsme se proto tvářemi k severu a vydali se na dlouhou a zdánlivě beznadějnou pouť k rodnému městu mé matky.

Kraj kolem nás byl zvlněný, tu a tam byly vidět skupinky nízkých pahorků, zatímco daleko na severu se táhla přes obzor řada vyšších kopců. Země byla holá, jen občas bylo vidět chomáče odpudivých nejedlých listů, které jako by byly svědky pochmurného boje o život, jež vedli zdejší obyvatelé. Nebyli tady ještěři ani plazi, nebyl tady hmyz, ptáci, všechno bylo snědeno během oné strašné bitvy o přežití, která poznamenala zdejší krajinu.

Pomalou jsme putovali onou zničenou, tísnivou zemí a snažili se dodat jeden druhému odvahy, jak jsme nejlépe uměli, a já v duchu znovu děkoval svým předkům, že to byla Tavia a ne Sanoma Tora, kdo nakonec byl mou společník.

Co bych si počal za téhle situace, kdybych měl s sebou ještě jako zátěž Sanoma Toru? Pochybuji, že by byla schopna ujít alespoň deset haadů, zatímco Tavia kráčela po mém boku s pružnou elegancí a silou dokonale zdravého člověka. Je zapotřebí dosti hbitého muže, aby se mnou dokázal držet krok, ale Tavia nikdy nezůstávala pozadu ani na ní nebyla vidět únava, a pokud ano, tak až ve chvílích, kdy už jsem se sám cítil vyčerpan.

„Myslím, že se k sobě opravdu velice hodíme, Tavié,“ prohodil jsem.

„Taky mě to napadlo – ale už dávno,“ odpověděla mi tiše. Pokračovali jsme v cestě až téměř do setmění, aniž bychom kde zahlédli známky života, a už jsme si blahopřáli ke svému štěstí, když se Tavia ohlédla, jak jsme ostatně činili prakticky po celý den. Dotkla se mé paže a ukázala za sebe. „Přicházejí!“ řekla prostě. Otočil jsem se a spatřil v našich stopách tři postavy. Byly příliš daleko, než abych poznal cokoliv jiného, než že to jsou lidí tvorové. Bylo jasné, že nás viděli, a teď se k nám začali přibližovat pravidelným, vytrvalým klusem.

„Co uděláme?“ zeptala se Tavia. „Zůstaneme tady a pustíme se s nimi do boje, nebo se pokusíme jim unikat, než přijde noc?“

„Ani jedno, ani druhé,“ pravil jsem. „Zmizíme jim hned tady, a to tak, že se při tom ani neunavíme.“

„Jak?“ nechápala.

„Díky geniálním vynálezům Phor Taka a neviditelné barvě, kterou jsem mu odcizil.“

„Výborně!“ zvolala Tavia. „Zapomněla jsem na tvůj plášť. S jeho pomocí snadno unikneme všem nebezpečím, která nás na cestě do Gatholu čekají.“

Otevřel jsem váček u pasu a sáhl do něj pro plášť. Byl pryč! A malá lahvička se zbytkem neviditelné barvy také. Podíval jsem se na Tavi a ta z mého výrazu okamžitě vyčetla pravdu.

„Ztratil jsi je?“ zeptala se.

„Ne, obojí mi bylo ukradeno.“

Znovu ke mně přistoupila, s účastí mi položila dlaň na paži a já věděl, že si myslí přesně totéž co já – že to totiž nemohl být nikdo jiný než Sanoma Tora, kdo mi obě věci zcizil.

Svěsil jsem hlavu. „A když si pomyslím, že pro takovou, jako je ona, jsem ohrozil tvé bezpečí a tvůj život, Tavié...“

„Nesud' ji příliš ukvapeně,“ odpověděla. „Nevíme, co všechno jí nasliboval, nebo čím vším jí vyhrožoval a přinutil, aby sešla z čestné cesty. Třeba není tak silná jako my.“

„Nemluvme o ní,“ přerušil jsem ji. „Je to hrozný pocit, cítit, jak se láska obrací v nenávisť.“

Stiskla mi ruku. „Čas zahojí všechny rány a jednoho dne si najdeš ženu, která tě bude hodna, pokud taková vůbec existuje.“

Podíval jsem se na ni. „Jestli taková existuje...“ opakoval jsem, ale ona přerušila mé myšlenky otázkou.

„Budeme bojovat, nebo utečeme, Hadrone z Hastoru?“ zeptala se.

„Mám-li zemřít, pak bych raději zemřel v boji,“ odpověděl jsem jí, „ale musím myslet na tebe, Tavie.“

„Pak zůstaneme a budeme bojovat,“ přikývla. „Ty však nesmíš zemřít, Hadrone!“

V jejím tónu zazněla výčitka, kterou jsem nepřeslechl, a já se zastyděl, protože to vypadalo, jako kdybych zapomněl, jak mnoho jí dlužím za její přátelství.

„Promiň, Tavie, omlouvám se ti. Nemohu si přát smrt, pokud jsi naživu.“

„To už je trochu lepší. Jak budeme bojovat? Mám stát po tvé levici, nebo pravici?“

„Ty budeš stát za mnou, Tavie,“ řekl jsem jí. „Dokud má ruka vládne mečem, nebudeš potřebovat jinou obranu.“

„Před mnoha dny, když jsme se poprvé setkali,“ odpověděla, „jsi řekl, že budeme druhý ve zbrani. To znamená, že se budeme bít bok po boku, rameno k rameni nebo záda k zádom. Teď tě беру za slovo, Hadrone z Hastoru.“

Usmál jsem se, a i když jsem byl přesvědčen, že bych bojoval lépe sám než s ženou po boku, obdivoval jsem její odvalu. „Dobrá,“ souhlasil jsem, „bojuj po mé pravici, protože tak budeš alespoň částečně kryta mezi dvěma čepelemi.“

Trojice za námi se v té chvíli už přiblížila natolik, že jsme viděli, co je to za tvory. Byli to nazí divoši s rozčuchanými, nemytými vlasy, špinavými těly a degenerovanými tvářemi. V očích měli nepřirozený svit, za rozšklebenými rty bylo vidět zažloutlé zuby a přikrčené držení těla a kradmé rychlé pohyby jim dodávaly podoby spíše zvířat než lidských bytostí.

Byli ozbrojeni meči, které nesli v rukou, protože neměli ani ře-

mení, ani pochvy. Zastavili se kousek od nás, upírali na nás hladové pohledy, a bezpochyby i hladoví byli, neboť jejich ochablá břicha dávala tušit, že jsou často prázdná, a naopak, když je dost masa, zase přecpaná k prasknutí. Trojice zřejmě doufala, že se dnes v noci pořádně nasytí, to jim bylo vidět na očích. Několik minut se tiše radili, pak se rozdělili a rozestoupili se kolem nás. Bylo jasné, že se chystají zaútočit zároveň ze tří stran.

„Musíme jim vnutit boj sami a rychle, Tavié,“ pošeptal jsem své společnici. „Až se kolem nás rozestaví, řeknu ti a vrhnu se na toho, kterého mám před sebou. Pokusím se ho zbavit dříve, než na nás zaútočí ti další dva. Drž se těsně za mnou, aby tě náhodou neodřízli.“

„Bok po boku až do smrti,“ řekla.

BITVA O JAHAR

Podíval jsem se přes rameno a viděl, že dva nepřátelé, kteří se nás chystají napadnout zezadu, jsou mnohem dál než ten, jenž stojí před námi, a protože bylo jasné, že pro naši akci je důležité překvapení, které podstatně zvýší naše naděje na úspěch, dal jsem pokyn Tavii.

„Teď,“ zašeptal jsem a společně jsme se vrhli kupředu na nahého divocha stojícího proti nám.

Bylo zřejmé, že něco takového nečekal, a také že jeho myšlenky jsou pomalé, protože když viděl, jak jsme se k němu vyřítili, poklesla mu dolní čelist a on jen stál a vyčkával, až nás bude mít na dosah. Kdyby byl trochu myslel, byl by uskočil, a tak poskytl svým druhům nějaký ten čas navíc.

Ledva se naše meče zkrřížily, zaslechl jsem za zády zavrčení, jaké se mohlo vydrat jen z hrdla divokého zvířete. Koutkem oka jsem spatřil, jak se Tavia ohlédla, a pak, než jsem si stačil uvědomit, co má v úmyslu, vrhla se jako blesk kupředu a prohnala svou čepel tělem muže přede mnou, který proti mně sotva stačil pozvednout zbraň. Vzápětí jsme se otočili a postavili se zbývajících dvojici, běžících přímo na nás. Ujišťuji vás, že se mi dost ulevilo, jakmile se síly vyrovnaly, neboť se tím naše naděje podstatně vylepšily.

Když jsme se srazili se svými nepřáteli, byl jsem zpočátku v nevýhodě, protože jsem se neustále jedním okem snažil sledovat Tavii, avšak to netrvalo dlouho.

Během několika vteřin jsem si uvědomil, že její čepelí vládne mistrovská ruka. Hrot zbraně snadno pronikal neohrabanými kryty Taviina protivníka hned sem a hned tam, a já věděl – a on musel cítit – že jeho život leží v oné malé dlani, která svírá jilec meče. Pak jsem klidně obrátil pozornost ke svému soku.

Nebyli to zrovna nejlepší šermíři, ale zdaleka ne špatní. Jejich obrana však předčila jejich umění útoku, což bylo podle mého názoru způsobeno dvěma věcmi. Jednak přirozenou zbabělostí, jednak tím, že tihle lidé obvykle lovili ve smečkách, jejichž počet mnohokrát převyšoval počet lovených. To znamenalo, že potřebovali především dobrou obranu, protože smrtelnou ránu mohl oběti vždycky zasadit zezadu společník toho, kdo se kořisti postavil čelem.

Ještě nikdy předtím jsem neviděl ženu bojovat a myslel jsem si, že

by se mých citů velmi dotklo, kdyby snad někdy došlo k tomu, že by dívka zápasila právě po mém boku, ale teď jsem místo toho cítil podivné vzrušení, které se skládalo zčásti z pýchy a pak ještě z něčeho jiného, co jsem nedokázal přesně určit.

Zprvu jsem si myslel, že si Taviin protivník neuvědomil, že bojuje s ženou, nicméně to musel poznat brzy, neboť barsoomské řemení, přestože bohaté, skrývá málo a rozhodně nemohlo zakrýt oblé tvary Taviiny dívčí postavy. Možná doplatil na své překvapení, možná, když zjistil, že bojuje s ženou, začal si příliš důvěřovat, faktem však je, že hrot Taviina meče zasáhl jeho srdce několik vteřin předtím, než jsem zabil svého protivníka já.

Nemohu říci, že jsme se ze svého vítězství nějak obzvláště radovali. Oba jsme cítili spíše lítost nad těmi ubohými tvory, kteří se do svého strašlivého stavu dostali jen kvůli kruté Tul Axtarově tyranii, ale v sázce byl buď jejich život, nebo náš, a my přece jen byli rádi, že to nebyl ten náš.

Když naši nepřátelé padli, rychle jsem se pro jistotu rozhlédl kolem a bylo dobře, že jsem to udělal, protože další tři takové bytosti dřepěly na vrcholu nedalekého pahorku.

„Ještě to neskončilo, Tavié,“ zvolal jsem. „Podívej!“

„Třeba se jim nebude chtít sdílet osud jejich druhů,“ řekla. „Nezdá se, že by se hodlali přiblížit.“

„Co se mě týče, mohou jít v pokoji,“ pravil jsem. „Pojď, půjdeme. Když nás budou sledovat, tak se rozhodneme, co dál.“

Vykročili jsme dále k severu a občas se ohlédli. Po chvíli se tři bytosti na kopci zvedly a vydaly se k tělům svých pobitých druhů. a v tom okamžiku jsme poznali, že jsou to ženy a že nemají zbraně. Když si uvědomily, že odcházíme a nemáme v úmyslu na ně zaútočit, rozběhly se a s hlasitými, příšernými výkřiky pádily jako o závod k ležícím tělům.

„Jak dojemné,“ ozvala se Tavia smutně. „Dokonce i tyhle ubohé bytosti, pokleslé téměř na úroveň divokých zvířat, mají lidské city. I ony cítí bolest nad ztrátou milovaných druhů.“

„Ano,“ přikývl jsem. „Chudáci. Je mi jich líto.“

Obávali jsme se, že by se nám ženy mohly v záchvatu zuřivé lítosti nad smrtí svých druhů pokusit pomstít, a proto jsme je pozorně sledovali. Nebýt toho, možná bychom neviděli ono příšerné pokračování celé příhody. Přál bych si, abychom ho neviděli.

Jakmile totiž tři ženy doběhly k mrtvým tělům, padly na ně, ale ne s pláčem a nářkem – padly na ně, aby se jimi nasýtily.

Udělal se nám oběma špatně, rychle jsme se odvrátili a kráčeli k severu tak dlouho, dokud se nesnesla noc.

Cítil jsem, že v noci nám hrozí poměrně malé nebezpečí díky tomu, že v kraji nebyla dravá zvěř, jelikož se neměla čím živit, a dalo se předpokládat, že lovci lidského masa budou využívat spíše dne než noci, protože za světla kořist snáze odhalí a mohou sledovat.

Navrhl jsem Tavii, abychom si na krátkou chvíli odpočinuli, pak pokračovali dál celý zbytek noci a za úsvitu si našli nějaký vhodný úkryt. Tam bychom přečkali den a na další cestu se vydali opět až za soumraku. Byl jsem si skoro jistý, že když budeme putovat za noci, dosáhneme lepšího času, neboť tak unikneme dennímu horku a samozřejmě podstatně snížíme nebezpečí, že nás objeví některá z divokých smeček, jimž se jistě na cestě do vzdáleného Gatholu tak docela nevyhneme, a zaútočí na nás.

Tavia se mnou souhlasila, a tak jsme chvilku odpočívali, přičemž vždy jeden spal a druhý hlídal.

Později jsme vyrazili dál, a jsem si jist, že jsme do úsvitu urazili pěkný kus cesty, i když kopce na severu vypadaly stejně daleko jako včera.

Za svítání jsme se pustili do hledání nějakého vhodného a pohodlného úkrytu, kde bychom strávili den. Ani jeden z nás zatím nestrádal hladem nebo žízní, jak už by dávno trpěli naši předkové, protože jak se postupně na Marsu zmenšovaly zásoby vody a rostlinstva, přizpůsobily se tomu i návyky a organismy živých bytostí, takže dokázaly vydržet velmi dlouho bez jídla a pití. Naučili jsme se natolik ovládat i naše mozky, že prakticky nemusíme myslet na jídlo ani na vodu, dokud nejsme schopni je získat, a to nám mimochodem umožňuje i dokonale ovládat svou chuť.

Po nějakém čase jsme našli úzké a hluboké koryto, které vypadalo pro úkryt jako stvořené, ale sotva jsme do něho sestoupili, zahlédl jsem náhodou – a naštěstí – pár očí, které nás pozorovaly z jednoho vysokého břehu. Jakmile jsem se obrátil tím směrem, oči a s nimi horní polovina hlavy zmizely za okrajem údolí.

„Takže teď musíme hledat něco jiného,“ povzdechla si Tavia, když jsem jí řekl, co jsem viděl. „Musíme se přesunout a najít si jiný úkryt.“

Když jsme se vynořili z vyschlého koryta na jeho vzdálenějším konci, ohlédl jsem se a znovu spatřil ono stvoření, jak nás pozoruje. Šli jsme dál a já se tu a tam otáčel a dost často ho zahlédl – jednoho z lovců-lidožroutů U-Goru. Sledoval nás, stejně jako šelma sleduje svou kořist. Už sama ta myšlenka ve mně budila nechuť a odpor. Kdyby to byl válečník, který by šel po našich stopách jen proto, aby nás zabil, necítil bych se tak, ale pomyšlení, že nás sleduje, protože nás chce sníst, bylo odpudivé – děsivé.

Hodinu za hodinou se nám onen tvor držel za zády a bezpochyby se bál na nás zaútočit, protože jsme byli v přesile a on čekal, že se třeba rozdělíme, uložíme ke spánku nebo uděláme jednu z těch nespočetných věcí, které lidé na cestách dělají, a ta že mu poskytne příležitost, na niž čekal, avšak po nějaké době se zřejmě vzdal naděje. Přestal se skrývat a jednou, když vyšplhal na nízký pahorek a stál tam zřetelně viditelný na pozadí nebe, zaklonil hlavu a vyrazil z hrdla tak děsivý výkřik, že se mi okamžitě naježily všechny vlasy v zátylku. Byl to lovecký skřek divokého zvířete, které svolává smečku, aby společně strhla kořist.

Cítil jsem, jak se Tavia zachvěla a pevněji se ke mně přitiskla. Gestem ochránce jsem ji objal kolem ramen a tak jsme dlouhou dobu kráčeli bez jediného slova.

Ještě dvakrát se za námi ozval onen zlověstný výkřik, při němž nám tuhla krev v žilách, a nakonec mu odpověděl jiný, vpravo před námi.

Znovu jsme byli přinuceni k boji – tentokrát jsme čelili jen dvěma protivníkům – a když jsme se pak vydali na další cestu, měli jsme pocit marnosti, kterého jsme se nedokázali zbavit. Byla to beznaděj nad bezvýchodností situace, v níž jsme se nacházeli.

Zastavil jsem se na vrcholku vyššího pahorku, který jsme právě překonávali. Rostlo tam několik chomáčů vysoké trávy. „Lehneme si tady, Tavié,“ řekl jsem. „Odtud máme okolní krajinu jako na dlani, buďme na nějakou chvíli pozorovatelé my. Spi, a až nastane noc, půjdeme dál.“

Vypadala unaveně, a to mi dělalo starosti, ale bál jsem se, že více trpí nervovým napětím z našich pekelných pronásledovatelů než fyzickým strádáním. Věděl jsem, že to působí i na mě, a já byl cvičený válečník, takže jsem si dokázal představit, jak těžce naše situace ovlivňuje psychiku mladé dívky. Lehla si velmi blízko ke mně, jako

kdyby se tak cítila bezpečněji, a vzápětí usnula.

Z vyvýšeného vrcholu kopce jsem viděl poměrně velký kus okolní krajiny a netrvalo dlouho, než jsem objevil postavy lidí, kteří se plížili jako lovící banthové, a v několika případech bylo jasné, že jeden stopuje druhého. Někdy jsem jich zahlédl až půl tuctu současně. Viděl jsem, jak jeden z nich dohnal svou kořist a vrhl se svému protivníku na záda. Byli ode mě příliš daleko, než abych viděl všechny podrobnosti, leč předpokládal jsem, že lovec prohnal svůj meč zády toho druhého a pak se na něj vrhl jako divoká šelma a začal ho zuby trhat na kusy. Neviděl jsem přesně, zda dokončil svou hrůznou hostinu, ale pravdou bylo, že když se snášela tma, ještě stále se krmil.

Tavia spala dlouho, a když se probudila, vyčetla mi, že jsem ji už dávno nevzbudil, a trvala na tom, že teď je řada na mně.

Už dávno jsem se naučil v případě nutnosti vystačit s minimem spánku, i když to pak vždycky musím dohonit, a rovněž jsem byl zvyklý odpočívat přesně tak dlouho, jak se rozhodnu. Proto jsem se i tentokrát vzbudil právě ve chvíli, kdy vypršel čas, který jsem si určil, a vyrazili jsme dále ke Gatholu.

I této noci, stejně jako předchozí, se nám podařilo děsivou zemí U-Goru putovat bez ohrožení, a když se přiblížil východ slunce, viděli jsme, že řetěz severních pahorků se tyčí poměrně nedaleko před námi.

„Možná že tyhle kopce tvoří severní hranici U-Goru,“ řekl jsem.

„Myslím, že ano,“ přikývla Tavia.

Teď už k nim máme jen kousek,“ usmál jsem se. „Co kdybychom šli dál, dokud se nedostaneme za ně? Čím dříve opustíme tuhle prokletou zemi, tím lépe.“

„Souhlasím s tebou,“ odvětila Tavia. „Z toho, co jsem viděla, se mi dělá špatně.“

Prošli jsme úzkou roklí a vstoupili na úpatí prvních pahorků, když jsme za sebou zaslechli onen odporný lovecký výkřik. Otočil jsem se a viděl jediného muže, který běžel údolím za námi. Poznal, že jsem ho zahlédl, ale pokračoval dál a občas ze sebe znovu vyrazil divoký skřek. Zaslechli jsme odpověď, nejprve od východu, ale pak z několika různých stran současně. Pospíchali jsme kupředu, zlézali nízké kopečky a směřovali k hřebenu daleko nahoře. Pokaždé, když jsme se ohlédl, viděli jsme, jak se sem ze všech směrů stahují naši pronásledovatelé. Za celou dobu našeho putování jsme jich tolik pohroma-

dě neviděli.

„Možná že kdyby se nám podařilo dostat se nahoru, mohli bychom jim ještě uniknout,“ navrhl jsem.

Tavia zavrtěla hlavou. „No, alespoň to bude dobrý boj, Hadrone z Hastoru,“ řekla.

Viděl jsem, že ztrácí odvalu, a nebylo divu. Vzápětí však zvedla hlavu a zářivě se usmála. „Pořád ještě žijeme, Hadrone!“ zvolala.

„Pořád ještě žijeme a máme své meče,“ doplnil jsem ji.

Lezli jsme vzhůru a oni nás pomalu doháněli. Přibližovali se ze všech stran. Přinutili nás uhnout z mělkého sedla, jímž jsem doufal překročit pásmo kopců, protože se na jeho obou stranách objevili naši pronásledovatelé. Jediná cesta, která nám teď zbývala, bylo příkré úbočí vzhůru k nejvyššímu vrcholu celého řetězce, kde nebyl ani jediný z lidojedů.

Stoupali jsme nahoru a svah byl čím dál tím strmější, až výstup přestal být jen namáhavým a stal se i nebezpečným. Neměli jsme však na výběr a pokračovali dál k vrcholku, zatímco v zádech jsme měli u-gorské kanibaly. Nehonili nás, a z toho jsem nabyl nepříjemný pocit, že jsou si jisti, že nás mají v pasti. Ohlížel jsem se po nějakém místě, kde bychom se mohli postavit k poslednímu boji, ale žádné jsem nenacházel, a tak jsme nakonec vylezli až na vrchol, kde byla malá kulatá rovinka, která měla zhruba sto stop v průměru.

Protože naši pronásledovatelé byli ještě o kus pod námi, rychle jsem po obvodu obešel celou plošinu. Severní stěna vrchu spadala kolmo několik stovek stop a s konečnou platností nám uzavírala další cestu. Na všech ostatních stranách vystupovali vzhůru naši pronásledovatelé. Zdálo se, že je naše situace skutečně beznadějná. Byla beznadějná, a přesto jsem si odmítal připustit, že je konec.

Vrcholek kopce byl poset volnými úlomky balvanů. Vrhл jsem kámen po nejbližším lidožroutovi. Zasáhl ho do hlavy a srazil dolů. Muž s sebou cestou vzal několik svých druhů. Tavia následovala mého příkladu a spolu jsme je bombardovali kamením, jenže častěji jsme mýjeli, než trefovali, a útočníků bylo tolik! Navíc byli divocí a hladoví, takže jsme jejich postup dokonce ani nezpomalili. Bylo jich takové množství, že jak sem zespoda šplhali, připomínali mi hmyz – obrovský groteskní hmyz, který se na nás už brzy vrhne a pozře nás.

Když se přiblížili, začali ze sebe vyřážet křik, který se lišil od onoho, jež jsme znali. Nebylo to již volání lovců, upozorňujících se

vzájemně na kořist, ale byl stejně strašný.

„To je jejich válečný pokřik,“ řekla Tavia.

Dav lidožroutů se s neodbytnou úporností dral vzhůru, stále blíže a blíže k nám. Tasili jsme meče – bylo to místo, kde jsme měli vybojovat svůj poslední boj. Tavia se postavila co nejbližší ke mně, a snad poprvé za celou dobu, co jsem ji znal, jsem cítil, jak se chvěje.

„Nedovol jim, aby mě dostali živou,“ řekla. „Smrti se nebojím.“

Věděl jsem, co tím myslí, a objal jsem ji. „Něco takového bych nedokázal udělat, Tavi – prostě nemohu.“

„Musíš,“ pravila pevným hlasem. „Jestliže mě máš rád alespoň jako přítele, nedovolíš, aby mě ta zvířata dostala zaživa.“

V té chvíli se mi hrdlo zadrhlo tak, že jsem ze sebe nedokázal vypravit slovo, ale bylo jasné, že má pravdu, a vytáhl jsem od pasu dýku. „Sbohem, Hadrone – můj Hadrone!“

Nadra měla odhalená, aby snáze přijala mou dýku, a tvář obracela vzhůru k mé. Byla to odvážná tvář, beze stopy strachu a – ach, jak byla krásná!

Zcela impulsivně, hnán silou, kterou jsem neuměl ovládnout, jsem se sehnul a políbil ji na rty. Vyšla mi ústy vstříc, oči přivřené, a přitiskla se ke mně ze všech sil.

„Oh, Issus!“ vydechla, když jsme se od sebe odtrhli, a pak řekla: „Už jsou tady! Bodni, Hadrone, a bodni hluboko!“

Naši pronásledovatelé už byli skoro na vrcholku. Zvedl jsem ruku se zbraní vzhůru, abych štíhlou čepel zabořil do oněch překrásných nader. K mému úžasu jsem klouby prstů do něčeho velmi tvrdě narazil. Podíval jsem se nad hlavu. Nic jsem neviděl, ale jakýsi pocit mě přinutil zkusit znovu totéž, abych rozluštil onu podivuhodnou záhadu bez ohledu na to, že se schylovalo ke konečné tragédii.

Opět jsem tedy vztáhl ruku nad hlavu. Při Issus, něco tam bylo! Prsty mi sklouzly po hladkém povrchu – po *známém* hladkém povrchu.

Bylo to neuvěřitelné, a přesto jsem si byl jistý, že to musí být – *Jhama*. Nevyptával jsem se v onom okamžiku ani sebe, ani osudu, jak je to možné. Smečka u-gorských lidojedů už byla téměř u nás, když mé tápající prsty našly jeden z kotvících kruhů na kýlu *Jhamy*. Rychle jsem zvedl Tavii nad hlavu.

„Je to *Jhama*. Vylez na palubu!“

A to drahé děvče, schopné chopit se každé příležitosti stejně rych-

le a bystře jako cvičený válečník, se nevyptávalo, ale vyšvihlo se na plošinu neviditelné lodi s pružností atleta. Když jsem se pak sám zachytil kotevního kruhu a vytáhl se vzhůru, ležela už Tavia na bříse na palubě a nakláněla se dolů, aby mi pomohla. A musím říci, že síla v té štíhlé paži byla na tento úkol více než dostačující.

Vůdcové divoké hordy se v té chvíli objevili nad okrajem plochého vrcholu. Na okamžik se zmateně zastavili, protože viděli, jak šplháme do čistého vzduchu a stojíme nad jejich hlavami, ale hlad je hnál kupředu a vrhli se k nám, lezli jeden druhému na záda a na ramena a pokoušeli se na nás dosáhnout a stáhnout nás dolů.

Dva se téměř dostali až na palubu a já se s nimi pustil do zápasu sám, zatímco Tavia zvedla horní poklop a spustila se k řídicímu panelu. Další odporný tvor vylezl na plošinu na protější straně a jenom čirou náhodou jsem ho odhalil dříve, než mi prohnal čepel zády. *Jhama* už se zvedala a já se obrátil, abych mu čelil. Na boj tam bylo opravdu velmi málo místa, avšak já měl výhodu v tom, že jsem znal rozměry paluby, zatímco on neviděl nic než čirý vzduch. Myslím, že z toho byl dost vyděšený, a když jsem se na něj vrhl, ustoupil a šlápl přímo do prázdného prostoru a s výkřikem hrůzy se zřítíl na zem.

Byli jsme zachránění – ale jak se, u jmen všech našich předků, *Jhama* ocitla na tomhle místě?

Možná že byl Tul Axtar pořád ještě na palubě! Ta myšlenka mou mysl naplnila obavou o Taviinu bezpečnost a s taseným mečem jsem seskočil dovnitř lodi, leč tam nebyl nikdo kromě Taviie.

Pokusili jsme se najít nějaké vysvětlení téhle záhady, zázraku, který nás zachránil, ale nic z toho, co jsme vymysleli, neznělo uspokojivě.

„Byla tady, když jsme ji nejvíce potřebovali,“ řekla nakonec Tavia, „a ta skutečnost sama by nás měla uspokojit.“

„Myslím, že prozatím nám ani nic jiného nezbyvá,“ souhlasil jsem. „A teď konečně můžeme znovu zamířit do Helia.“

Urazili jsme jen krátký kus cesty za horami, když jsem v dáli spatřil jakýsi letoun a krátce potom další a další, až bylo jasné, že se přibližujeme k velké flotile, směřující na východ. Jakmile jsme byli na dohled, rozeznali jsme trupy natřené zlověstně modrou barvu jaharských korábů a bylo nám jasné, že je to Tul Axtarovo válečné loďstvo.

Pak jsme uviděli další lodi, blížící se od východu, a nikdo nám ne-

musel vysvětlovat, že to je helijská flotila. Jiná to být nemohla, ale přesto jsme se museli ujistit. Vyrázili jsme tedy nejvyšší rychlostí k lodi, jež tvořila předvoj druhé flotily, až jsem spatřil, že z horních nástaveb vlají vlajky a praporce Helia a na přidi je znak Vládce Barsoomu. Za ní pluly další letouny – vznešená armáda mířící do neodvratné zkázy.

K prvnímu velkému bitevnímu korábu se blížil jaharský křižník a já ho spěchal zastavit s pomocí zbraní na *Jhamě*.

Musel jsem se dostat ke svému cíli co nejbližší, stejně jako se musel můj terč – jaharský křižník – přiblížit ke svému cíli, protože účinný dosah děl na rozkládací paprsky je velmi omezený.

Posádka helijské lodi byla připravena k boji, ale já dobře věděl, proč z její paluby zatím nepadl jediný výstřel. John Carter, Vládce Barsoomu, se vždycky chlubil tím, že on nikdy nezačne válku. První výstřel musí vypálit nepřítel. Kdybych se k Helianům dostal včas, jistě by si v tomto případě i John Carter uvědomil děsivé nebezpečí svého velkomyslného rytířského pravidla a helijské vzdušné síly, vyzbrojené dalekonosnými děly, mohly zničit celou jaharskou flotilu dřív, než by stihli Jahařané vypálit své zkázonosné paprsky. Osud však rozhodl jinak a teď jsem mohl jen doufat, že se mi podaří dorazit k jaharskému křižníku včas.

Za řídicím panelem byla Tavia. Řítily jsme se k modrému jaharskému letounu. Stál jsem u děla na přidi. Ještě několik vteřin a budeme na dostřel. V tom okamžiku jsem viděl, jak se obrovská válečná loď Helia rozpadla ve vzduchu. Dřevěné části pomalu klesaly k zemi a tisíc vojáků se řítilo vstříc kruté smrti na kamenité pláni dole.

Téměř okamžitě se ostatní helijské koráby zastavily. Jejich kapitáni viděli, jak zkáza pohltila první řadový letoun, a velitel flotily si uvědomil, že plavidla jsou ohrožena novou, neznámou silou.

Tul Axtarovy letouny, jejichž odvaha po prvním úspěšném útoku vzrostla, se teď rychle formovaly k útoku. Křižník, který zničil helijskou bitevní loď, letěl v čele, ale teď už jsem se k němu dostal na dostřel já.

Uvědomoval jsem si, že modrý nátěr chrání trup před účinkem rozkladných paprsků, a proto jsem nabil do komory děla náboj s jiným obsahem. Pak jsem otáčel hlavní ve velkém půloblouku, který obsáhl celou délku nepřátelské lodi, a přitom jsem stiskl spoušť.

V tom okamžiku všichni muži na palubě zmizeli beze stopy. Zů-

stala po nich jen řemení, kovové součásti a zbraně.

Dal jsem znamení Tavii, ta přirazila *Jhamou* k boku křižníku, já otevřel horní poklop, vyskočil na palubu jaharského letounu a vztyčil tam signál „vzdávám se“. Každý si jistě dokáže představit úžas, jaký zavládl na nejbližších jaharských lodích, když posádky spatřily, jak prapor stoupá na přední stěžeň, poněvadž ani jedna z nich nebyla tak blízko, aby viděla, co se přihodilo na palubě.

Vrátil jsem se do *Jhamy*, uzavřel průlez a začal pozorování periskopem. Daleko v zadních řadách jaharských korábů jsem zahlédl na obrovském bitevním letounu královské insignie, což znamenalo, že tam, skryt v bezpečí, je Tul Axtar. Nyní bych se byl rád dostal k jeho lodi, ale jaharská flotila se neustále blížila k helijskému vojsku a bylo jasné, že nesmím marnit čas.

Helijské lodi začaly pálit a v řadách jaharských letounů vybuchovaly první náboje. Ty se totiž nastavují tak, že mohou explodovat kdekoliv cestou mezi ústím hlavně a maximální délkou dostřelu děla, které je vypálilo. Na sladění záměru a časování projektilu je třeba skutečně dokonalých dělostřelců.

Jak začínal hořet jeden jaharský koráb za druhým, počaly samy pálit z těžkých kanónů. Děla na rozkládací paprsky byla zatím mimo dostřel, ale stačilo, aby jediný nepřátelský letoun pronikl mezi helijské lodi, a pak by dokázal zničit i ta nejtěžší vzdušná plavidla během několika minut.

Jaharští dělostřelci byli velmi špatní. Jejich střely většinou vybuchovaly vysoko ve vzduchu, dlouho předtím než dosáhly svých cílů, nicméně jak boj pokračoval, byly čím dál tím přesnější. Naštěstí jsem věděl, že jaharské loďstvo nikdy nedokáže porazit helijskou flotilu klasickými zbraněmi.

Velká válečná loď Tul Axtarovy flotily, plující těsně vedle nás, byla zasažena třikrát vzápětí po sobě. Viděl jsem, jak klesá zádí napřed, a já věděl, že je ztracená. Její kapitán vyběhl na příď, aby se spolu s ní zřítíl k zemi, a já se znovu přesvědčil, že stateční muži jsou nejen v helijské, ale i v jaharské armádě. Tul Axtar k nim ovšem nepatřil, protože teď jsem v dáli viděl, jak jeho koráb opouští zadní řady své flotily a míří zpět k Jaharu.

Navzdory jeddakově zbabělosti pokračovalo velké jaharské loďstvo v boji. Kdyby jim odvaha vydržela, mohli Jahařané stále ještě zvítězit, protože jejich letouny byly proti helijským v přesile deset ku

jedné, a navíc jsem viděl, jak ze severu, z jihu a ze západu spěchají na místo bitvy další.

Helijské vzducholodi se neustále blížily k jaharským. Vládce Barsoomu ve své nevědomosti hrál nepříteli přímo do rukou. S tím, jak dokonalé mělo Helium dělostřelce, by bylo stačilo, kdyby vlastnilo dvacet letounů chráněných modrým nátěrem, a muselo by se svými skvělými muži zničit celou Tul Axtarovu flotilu. Tím jsem si byl jistý – a s tou myšlenkou mě i něco napadlo. Onen nápad se dal uskutečnit, ale jediný, kdo to mohl dokázat, byl Hadron z Hastoru.

Všude kolem nás vybuchovaly náboje. Síla výbuchů házela *Jhamou* tak, že se zmítala a kymácela jako dávná loď na prastarém moři. Znovu a znovu jsme se ocitali nebezpečně blízko linie palby jaharských paprskových děl. Cítil jsem, že takhle nesmím riskovat Taviin život, a přece jsem se musel pokusit provést plán, který mě napadl.

Je podivné, jak se lidé mění, a často ze zdánlivě malicherných příčin. Celý svůj život jsem si myslel, že v případě potřeby bych pro Helium obětoval cokoliv, ale teď jsem věděl, že bych nedal vlas z té překrásné hlavičky ani za celý Barsoom. To, jak jsem si pomyslel, je skutečné přátelství.

Usedl jsem k řídicímu pultu *Jhamy* a obrátil před' k jedné helijské lodi, která se momentálně vznášela mimo dostřel. Jakmile jsme se přiblížili k jejímu boku, předal jsem řízení Tavii a vylezl předním poklopem na palubu *Jhamy*. Obě ruce jsem zvedl nad hlavu, aby mě náhodou Heliané nezastřelili, kdyby mě považovali za Jahařana.

Co si asi pomysleli, když mě tak viděli, jak se zdánlivě volně vznáším v čiročirém vzduchu? Že jsou užaslí, to bylo vidět ve tvářích těch nejbližších, kteří stáli na palubě, když *Jhama* narazila do jejich boku.

Když jsem přestupoval na palubu bitevníku, zatímco Tavia hlídala naše řízení, drželi mě na mušce.

Než jsem se stačil ohlásit, poznal mě jeden mladý důstojník z mého umaku. S výkřikem úžasu se vrhl kupředu a objal mě. „Hadrone z Hastoru!“ zvolal. „Jsem snad svědkem tvého zmrtvýchvstání? Ale ne, vypadáš příliš živě a lidsky, než abys byl duchem z astrálního světa!“

„Jsem stále ještě živý,“ odvětil jsem, „ale ani jeden z nás za chvíli nebude, pokud si okamžitě nepromluvíme s vaším velitelem. Kde je?“

„Tady,“ ozval se hlas za mémi zády, já se otočil a přede mnou stál

starý odwar, který byl velkým přítelem mého otce. Poznal mě okamžitě, avšak nezbyval čas ani na pořádné přivítání.

„Varujte celou flotilu, že jaharské lodi jsou vyzbrojeny děly na rozkládající paprsky, které dovedou zničit každý koráb stejně jako ten první. Ty paprsky jsou účinné jen na krátkou vzdálenost. Když se od nich budete držet ve vzdálenosti alespoň jednoho haadu, budete v relativním bezpečí. A teď, kdybyste mi dali tři muže a nařídili, aby helijské lodi nestřílely na jaharské letouny na jihu, předám vám do hodiny dvacet nepřátelských plavidel chráněných modrým nátěrem, na nichž se budete moci postavit bez nebezpečí rozkladným paprskům.“

Odwar mě dobře znal a na svou vlastní zodpovědnost souhlasil, že udělá, oč žádám.

Tři padwaři mého věku se dobrovolně nabídli, že se mnou poletí. Převedl jsem Tavii na palubu bitevní lodi a svěřil ji pod ochranu starého odwara, přestože se bránila a nechtěla se ode mne odloučit.

„Už jsme toho společně prodělali tolik, Hadrone z Hastoru,“ řekla, „vydržme spolu až do konce.“

Přistoupila až ke mně a mluvila tiše, aby ji nikdo kromě mě neslyšel. Oči, naplněné prosbou, obracela k mým.

„Už dál nemohu riskovat tvůj život, Tavie,“ odpověděl jsem jí.

„Takže myslíš, že při téhle cestě hrozí příliš velké nebezpečí?“ zeptala se.

„Samozřejmě že budeme v nebezpečí,“ přikývl jsem, „tohle je válka a jeden nikdy neví. Ale ty si nedělej starosti. Já se brzy a v pořádku vrátím.“

„Ty se domníváš, že bych ti byla cestou na překážku, je to tak?“ pokračovala ve svých dotazech. „A že někdo jiný dokáže tuhle práci vykonat líp než já?“

„Samozřejmě že ne,“ odvětil jsem. „Myslím jen na tvou bezpečnost.“

„Jestli zahyneš, nebudu žít ani já, to ti přísahám,“ řekla. „Věříš-li, že dokážu odvést mužskou práci, dovol, abych s tebou letěla místo jednoho z těch tří.“

Zaváhal jsem. „Ach, Hadrone z Hastoru, nenechávej mě tady samotnou, bez tebe,“ žadonila.

Nedokázal jsem jí odmítnout. „Tak dobrá,“ přikývl jsem nakonec. „Polet’ se mnou. Budu raději, když se mnou poletíš ty, než většina

jiných.“ A tak Tavia nahradila k velké důstojnickově lítosti jednoho z padwarů.

Než jsme nastoupili na palubu *Jhamy*, obrátil jsem se znovu ke starému odwarovi. „Pokud budeme mít úspěch, vydá se určitý počet Tul Axtarových letounů směrem k helijským liniím a všechny budou signalizovat, že se vzdávají. Jejich posádky budou zničeny. Měj připraveny muže, kteří by je obsadili.“

Přirozeně že se každý na palubě válečné lodi zajímal o *Jhamu*, ačkoliv jediné, co z ní bylo vidět, byl otevřený poklop a oko periskopu. Když jsme se nalodovali na palubu neviditelného letounu, lemovala zábradlí řada důstojníků i vojáků, a sotva jsem nakonec uzavřel poklop, ozval se zvenčí hlasitý jásot.

Můj první čin dokázal, že Tavii skutečně důvěřuji, protože jsem jí vykázal místo u zadní věže s dělem, zatímco jeden z padwarů usedl k řízení člunu a zamířil přímo k jaharské flotile.

Stál jsem na místě, odkud jsem mohl pozorovat měnící se scénu na matnici periskopu, a když se na malém obrázku přede mnou objevila obrovská bitevní loď, přikázal jsem padwarovi, aby zamířil přímo k ní, ale vzápětí jsem spatřil těsně vedle prvního korábu další, což bylo ještě lepší. Změnil jsem kurs tak, abychom se dostali přímo mezi ně.

Majestátně pluly směrem k helijské flotile, pálily z nejtěžších děl a vyčkávaly se svými rozkládacími paprsky, až se dostanou do větší blízkosti. Byl na ně úžasný pohled, a přitom byly tak bezmocné před osudem, jenž se k nim nezadržitelně blížil!

Maličká, neviditelná *Jhama* se svými děly, která vypadala ve srovnání s kanóny na palubě bitevníků jako dětské hračky, pro ně představovala větší nebezpečí než celá helijská armáda. Koráby pluly dál a neměly nejmenší tušení, že jejich nevyhnutelný konec už je téměř doslova na dosah ruky.

„Pokrop loď na pravoboku od přídě k zádi,“ zavolal jsem na Tavii, „a já se postarám o tu krasavici na levoboku.“ Pak jsem vydal příkaz padwarovi u řízení: „Poloviční rychlost!“

Pomalou jsme proplouvali podél jejich boků. Stiskl jsem spoušť a malým okem periskopu pozoroval, jak se posádky obou letounů ve stopě oněch děsivých paprsků ztrácejí, když je náš člun míjel. Byli jsme velmi blízko, tak blízko, že jsem viděl výraz úžasu a hrůzy na tvářích některých válečníků, jimž jejich druhové mizeli před očima.

Vzápětí přišla řada i na ně a svíčka jejich života byla sfouknuta mrknutím oka, zatímco kovové části jejich řemení, zbraně a odznaky padaly na palubu.

Zvolna jsme minuli zádě obou lodí a naše práce byla hotova. Nařídil jsem padwarovi, aby přirazil k boku jedné z nich, vyskočil jsem na palubu a vztyčil signál „vzdávám se“. Když zemřel kormidelník, snesl vítr koráb z kursu, ale já ho rychle srovnal, nastavil poloviční rychlost, zablokoval řízení a opustil palubu.

Vrátil jsem se na *Jhamu* a rychle jsme se přesunuli k druhému letounu. O několik minut později se i on pomalu vydal k flotile Vládce Barsoomu a na stěžni mu vlál signál kapitulace.

Onen úder přišel tak rychle, že i nejbližší jaharské lodi potřebovaly nějaký čas, než si uvědomily, že něco není v pořádku. Možná že jejich posádky nevěřily vlastním očím, když viděly, že se dva z jejich největších válečných korábů náhle vzdávají, aniž je zasáhl jediný výstřel, ale jak se zdálo, nakonec kapitán jednoho lehkého křižníku pochopil vážnost situace, i když také příliš nechápal, co se děje. Mířili jsme k další bitevní lodi, když jsem spatřil, jak křižník vyrazil přímo k jedné z našich kořistí, a já věděl, že jestli se mu to podaří, nedorazí prázdný koráb nikdy k helijské flotile. Kurs křižníku vedl plavidlo přímo před naši příď a já ho přejel dávkou z předního děla po celém boku.

Věděl jsem, že *Jhama* není s to dostihnout letoun, který se pohybuje plnou rychlostí, a proto jsem křižník ponechal jeho osudu. Zprvu jsem se obával, že vrazí do jedné z námi ukořistěných bitevních lodí, a kdyby se to stalo v rychlosti, kterou se křižník pohyboval, byl by ji možná přeřízl v půli. Naštěstí minul obrovský trup o vlásek a mířil přímo do středu helijské flotily.

Okamžitě se stal terčem stovky děl, všude kolem vybuchovaly střely a musel být zasažen několika současně, protože během chvilky zmizel – stal se jen směsí padajících trosek.

Otočil jsem se, abychom se s *Jhamou* vrátili k rozdělané práci, a teprve teď jsem si všiml, jakou zkázu rozsévají těžká helijská děla v severním křídle nepřátelské flotily. Přesně v okamžiku, kdy jsem se podíval, padaly tři těžké válečné lodi k zemi a alespoň čtyři další byly bezmocně unášeny větrem. Zbytek jaharské armády se však umíněně hnal do akce. Viděl jsem, že se stále blíží nové a nové jaharské koráby, které se sem stahovaly ze všech stran. Zdálo se, že

jim není konce, a já si začínal být čím dál tím jistější, že vítězství by mohl Heliou zajistit jen opravdový zázrak.

Jak jsem navrhl, soustřeďovala se palba těžkých děl helijských vzdušných sil na nejbližší jaharská plavidla, a tak se helijské síly bránily nasazení rozkládacích paprsků.

Znovu jsme se pustili do práce – do oné pochmurné práce, kterou nám přičkl bůh války. Jeden po druhém dvacet obrovských jaharských bitevníků zvedlo na stožárech signál „vzdávám se“ a s prázdnými palubami odlétaly k helijské flotile – a přinejmenším stejný počet jich byl mezitím sestřelen přesnou palbou helijských dělostřelců z lodí Vládce Barsoomu.

V průběhu naší akce jsme byli nuceni zničit posádky zhruba půl tuctu menších plavidel – průzkumných člunů a lehkých křižníků – která teď zmateně poletovala prořídlými řadami jaharských letounů a rozsévala úžas a hrůzu do srdcí nevěřících Tul Axtarových válečníků, neboť všechny okolní lodi už si dávno musely uvědomit, že armáda Helia na ně útočí jakousi novou, neznámou a strašnou silou.

V té době jsme byli tak daleko za jaharskou první linií, že už jsme neviděli helijské koráby, i když vybuchující střely potvrzovaly, že jsou stále někde za námi.

Díky minulým zkušenostem jsem nakonec došel k názoru, že bude nutno zajaté lodi bránit, aby nebyly znovu obsazeny jaharskými vojáky, a proto jsme *Jhamu* obrátili zpět a zaujali postavení v místě, odkud se dalo ukořistěných korábů, letících směrem k helijským liniím, pozorovat co nejvíce. Záhy se ukázalo, že to bylo správné rozhodnutí, protože během několika následujících minut jsme museli zničit posádky tří dalších člunů, které se k prázdným plavidlům pokoušely přiblížit. Teprve pak jsme se pomalu přesunuli k helijským liniím.

Tady už bylo připraveno několik zajatých nepřátelských lodí, obsazených novými posádkami. Všechny měly vyvěšeny vlajky a praporce Helia a právě se formovaly, aby vyrazily do boje proti svým sesterským plavidlům.

To stačilo. To byla událost, která zlomila ducha Jahařanů. Tohle už na ně bylo podle mne příliš, poněvadž většina z nich si musela myslet, že ty lodě i s celými posádkami, včetně důstojníků, přeběhly dobrovolně k nepříteli. Jen málokdo věděl, že posádky byly do posledního muže zničeny.

Jejich jeddak je opustil už dávno. Dvacet největších korábů přešlo

na stranu nepřítele a teď, pod ochranou modrého nátěru a obsazeno nejlepšími helijskými dělostřelci, se vracelo a vyrývalo strašlivé brázdy zkázy v jaharských řadách.

Tucet Tul Axtarových lodí se dobrovolně vzdal a pak se mnohé další obrátily na útěk a rozlétly se na všechny strany. Jen málokterá z nich se vracela k Jaharu a bylo jasné, že všichni muži na palubě byli přesvědčeni, že město musí nevyhnutelně padnout.

Vládce Barsoomu se nepokoušel pronásledovat prchající koráby, místo toho obsadil novými posádkami ty, které se vzdaly. Teď jich bylo víc než třicet. Obklopily helijskou flotilu, aby ji chránily proti ničivým paprskům, pokud by se nepřítel vrátil, a celá sestava, včetně nás, se pomalu začala přesunovat k Jaharu.

ZOUFALSTVÍ

Okamžitě po skončení bitvy pro mě poslal Vládce Barsoomu a o několik minut později jsme s Tavií vstoupili na palubu vlajkové lodi. Přišel nás uvítat sám John Carter. „Věděl jsem,“ řekl, „že syn Had Urtura dokáže, že je svého jména hoden. Helium mu těžko kdy bude moci splatit dluh vděčnosti, kterým si naši zemi dnes zavázal. Byl jsi v Jaharu, tvoje dnešní práce mě o tom přesvědčila. Můžeme se bezpečně přiblížit a obsadit město?“

„Ne, to tak snadno nepůjde,“ odpověděl jsem a krátce vysvětlil, jak mohutnou sílu Tul Axtar vytvořil a s jakou výzbrojí chtěl dobýt svět. „Ale jedna cesta by tady byla,“ dodal jsem.

„Jaká?“

„Pošli do města jednu ze zajatých jaharských lodí s bílou vlajkou a já věřím, že se Tul Axtar vzdá. Je to zbabělec. V hrůze prchl z bojiště, sotva bitva začala.“

„Bude ctít vlajku vyjednávačů?“

„Jestli bude vlát na stěžni jedné z jeho lodí, chráněné modrým náterem, věřím, že ano. Já bych ale přesto koráb doprovodil v neviditelné *Jhamě*. Vím, jak proniknout do paláce. Už jednou jsem Tul Axtara unesl a myslím, že bych to dokázal znovu. Kdybys ho měl v ruce, můžeš diktovat podmínky jeho dvořanům. Všichni šlechtici se totiž strašlivě bojí té obrovské síly miliónů hladových lidí, kterou teď drží na uzdě jen instinktivní strach z vlastního jeddaka.“

Zatímco jsme čekali na bývalý jaharský křižník, který měl nést vlajku vyjednávačů a který jsme měli doprovázet, vysvětlil mi John Carter, co tak zdrželo helijskou výpravu proti Jaharu.

Majordomus z Tor Hatanova paláce, jemuž jsem svěřil poselství pro Vládce Barsoomu, ono poselství, které by způsobilo, že by helijská flotila vyrazila k Jaharu okamžitě, byl na cestě do Carterova paláce napaden a zabit. Jahar a Tul Axtara tehdy nikdo nepodezíval a helijské lodi několik měsíců prozkoumávaly celý Barsoom v marném pátrání po Sanoma Toře.

Jen čistou náhodou zjistil Kal Tavan, otrok, jenž vyslechl můj rozhovor s majordomem, že helijské loďstvo se nevypravilo k Jaharu, neboť páni se obvykle neradí se svými služebníky a arogantní Tor Hatan byl ten poslední, kdo by to dělal. Jenže Kal Tavan se nakonec

vše dozvěděl, vypravil se sám k Vladaři a vyprávěl mu, co zjistil.

„Za tyto služby jsem mu dal svobodu,“ pokračoval John Carter. „Rychle jsem podle jeho chování poznal, že se musel ve své vlastní zemi narodit jako šlechtic, i když se o tom nezmínil ani slovem, a proto jsem ho vzal do služby na palubě jedné z válečných lodí. Ukázalo se, že je skvělý voják, a nedávno jsem ho jmenoval dwarem. Jelikož se narodil v Tjanathu a sloužil v Kobolu, znal tyhle oblasti Barsoomu lépe než kdokoli jiný v Heliu. Proto jsem ho přidělil k ruce navigačnímu důstojníkovi a je teď na palubě vlajkové lodi.“

„Měl jsem možnost všimnout si toho muže hned po únosu Sanoma Tory,“ přikývl jsem, „a musím říci, že na mě udělal skvělý dojem. Jsem rád, že získal svobodu a přízeň Vládce Barsoomu.“

Mezitím dorazil křižník s bílou vlajkou. Jeho velitel se ohlásil Johnu Carterovi, a jakmile dostal své rozkazy, vrátili jsme se s Tavií na palubu *Jhamy*. Tuhle část plánu jsme se rozhodli provést sami, protože kdyby se ukázalo, že je třeba znovu unést Tul Axtara, doufal jsem, že bychom při tom mohli najít i Phao a Sanoma Toru, a pokud by se nám to podařilo, byla by malá kajuta *Jhamy* dosti přeplněná i bez obou padwarů. Nechtělo se jim nás opustit, poněvadž těch několik hodin na palubě *Jhamy* pro ně bylo zřejmě největším zážitkem jejich života a něčím, na co budou vzpomínat až do smrti. Podařilo se mi však přesvědčit Johna Cartera, aby je přidělil na palubu vyjednávacího křižníku.

Znovu jsme s Tavií osaměli. „Možná to bude naše poslední plavba na palubě *Jhamy*,“ řekl jsem.

„Myslím, že už si docela ráda odpočinu,“ odpověděla.

„Jsi unavená?“ zeptal jsem se.

„Víc unavená, než jsem si myslela, dokud jsem se neocitla v bezpečí, obklopená velkou helijskou flotilou. Myslím, že jsem prostě vyčerpaná tím neustálým nebezpečím.“

„Neměl jsem tě s sebou brát,“ uvažoval jsem nahlas. „Poslyš, pořád ještě tě mohu vrátit na vlajkovou loď.“

Usmála se. „To jistě nemyslíš vážně, Hadrone,“ odvětila.

Věděl jsem své a skutečně jsem to příliš vážně nemyslel. Bylo jisté, že by mě neopustila. Chvilí jsem mlčel, zatímco *Jhama* tiše klouzala těsně za zádí křižníku. Jak jsem pozoroval Taviinu tvář, měl jsem dojem, že se v ní odráží nesmírná únava a že v ní přibýlo několik smutných vrásek, které tam dříve nebyly. Nakonec Tavia pro-

mluvila a její hlas zněl temným, zastřeným tónem, jako kdyby to ani nehovořila ona.

„Myslím, že Sanoma Tora se s tebou tentokrát ráda vrátí.“

„To nevím. Pro mě to neznamená žádný rozdíl, jestli bude chtít, nebo ne. Je mou povinností dopravit ji domů.“

Přikývla. „No, asi to tak bude lepší,“ řekla. „Její otec je vznešený a velmi bohatý.“

Nechápal jsem, co to s tím má společného, a protože mě už ani Sanoma Tora, ani její otec nezajímali, nepovažoval jsem za nutné o této věci dále mluvit. Věděl jsem, že musím vrátit Sanoma Toru do Helia, bude-li to jen trochu možné, a to byl můj jediný zájem na celé věci.

Byli jsme na dohled Jaharu, když jsme se setkali s prvními válečnými koráby, a pak se objevil jaharský křižník s vlajkou příměří. Velitelé obou plavidel si vyměnili několik slov, poté se jaharská loď otočila a vedla nás k Tul Axtarovu paláci. Plula pomalu a já vyrazil kupředu, protože moje plány byly hotovy a *Jhama*, krytá svou neviditelností, nepotřebovala doprovod. Mířil jsem přímo k onomu křídlu paláce, kde bylo ženské oddělení, a to jsem pomalu obletěl, zatímco jsem okna pečlivě sledoval periskopem.

Dorazili jsme až ke konci oné části budovy, kde byl velký Tul Axtarův sál, v němž se jeddak scházel se svými ženami. Periskop se náhle ocitl proti oknu skvostně zařízeného apartmá. Zastavil jsem loď, stejně jako u několika jiných místností, které bylo třeba prozkoumat, a pomalu jsem otáčel trubkou periskopu, abych přehlédl celý pokoj. Spatřil jsem uvnitř dvě ženy a okamžitě jsem je poznal. Jedna z nich byla Sanoma Tora a druhá Phao. První na sobě měla fantasticky zdobený kostým jeddary. Žena, kterou jsem miloval, tedy dosáhla svého cíle, ale nepocítil jsem ani nejmenší zářlivosti. Prohlédl jsem celé apartmá, a když jsem tam nenašel nikoho jiného, přirazil jsem horní palubou až k parapetu okna. Pak jsem zvedl vrchní poklop a vskočil do místnosti.

Při pohledu na mě vstala Sanoma Tora z divanu, na němž seděla, a v hrůze ustoupila. Myslel jsem, že začne křičet o pomoc, a okamžitě jsem ji varoval, aby mlčela. V téže chvíli se vrhla Phao kupředu, jednou rukou ji uchopila za paži, druhou ucpala ústa – a o vteřinu později už jsem stál po jejím boku.

„Jaharská flotila byla poražena helijskými letouny na hlavu,“ řekl

jsem Sanoma Toře, „a já jsem se vrátil, abych tě odvezl domů.“ Třásla se tak, že nedokázala odpovědět. Nikdy jsem neviděl takový obrázek hrůzy a poníženého děsu, vyvolaného bezpochyby jejím vlastním vědomím viny.

„Jsem ráda, že jsi přišel, Hadrone z Hastoru,“ usmívala se mi vstříc Phao, „protože vím, že s sebou vezmeš i mě.“

„Samozřejmě,“ přisvědčil jsem. „*Jhama* leží těsně pod oknem. Pojd'te! Brzy budeme v bezpečí na palubě vlajkové lodi Vládce Barsoomu.“ Zatímco jsem mluvil, podvědomě jsem vnímal jakýsi podivný hluk, který sem doléhal z dálky. Neustále sílil a přibližoval se. Nedokázal jsem si jej vysvětlit, leč ani jsem se o to příliš nesnažil, protože mě jiné záležitosti zajímaly jen velmi okrajově. Našel jsem dvě osoby, které jsem hledal. Nalodím je na palubu *Jhamy* a pak se pokusím vypátrat Tul Axtara.

V tom okamžiku se s třeskem rozletěly dveře a do místnosti vběhl muž. Byl to Tul Axtar, bledý a udýchaný. Když mě spatřil, vydešeně uskočil a zprvu jsem si myslel, že se obrátí a dá na útěk, ale on jen vrhl několik ustrašených pohledů za sebe do chodby a pak se celý roztřesený otočil ke mně.

„Už přicházejí!“ vykřikl hlasem plným hrůzy. „Roztrhají mě na kusy.“

„Kdo přichází?“ otázal jsem se.

„Lidé,“ odpověděl. „Vyvrátili brány a teď jdou sem. Cožpak je neslyšíte?“

Tak to byl onen podivný zvuk, jenž přilákal mou pozornost – hladové jaharské hordy, které hledaly původce svého neštěstí.

„*Jhama* je za oknem,“ řekl jsem mu. „Jestli jsi ochoten na ni nastoupit jako zajatec, odvezu tě k Vládcí Barsoomu.“

„Ten mě také zabije,“ zasténal Tul Axtar.

„To by měl,“ odpověděl jsem.

Stál, chvíli se na mě díval a viděl jsem mu v očích a na výrazu obličeje, že dostal nějaký nápad. Tvář se mu vyjasnila. Teď vypadal jako člověk, kterému svítla nová naděje. „Dobrá, půjdu, ale dovol mi, abych si s sebou vzal jednu maličkost. Je tamhle v té skříni.“

„Dobrá, ale spěš si,“ přikývl jsem.

Rychle přešel ke skříni, což byl obrovský kus nábytku, jehož dveře sahaly od podlahy až ke stropu, a když je otevřel, celého ho zakryly. Zatímco jsem čekal, slyšel jsem třesk zbraní v nižších patrech a

také výkřiky, jek a proklínání lidí, a usoudil jsem, že se palácové strážce pokoušejí zadržet dav, alespoň prozatím. Nakonec jsem začal být netrpělivý. „Pospěš si, Tul Axtare,“ zavolal jsem, ale nikdo mi neodpověděl. Znovu jsem na něj zavolal, opět tentýž výsledek, takže jsem přešel ke dveřím do skříně – avšak Tul Axtar za nimi nebyl.

Skříň obsahovala mnoho zásuvek a polic různých velikostí, ale nebyla tam jediná, ve které by se mohl schovat člověk, ani tak veliká, aby se za ní mohl skrývat průchod do vedlejší místnosti. Rychle jsem prohledal celý pokoj, leč Tul Axtar v něm prostě nebyl. Pak můj pohled náhodou padl na Sanoma Toru. Snažila se očividně přilákat mou pozornost, ale byla tak vystrašená, že nedokázala promluvit. Třesoucím se prstem ukazovala k oknu. Podíval jsem se tím směrem, avšak nic jsem neviděl.

„Co se děje? Co se mi to pokoušíš říct, Sanoma Toro?“ zeptal jsem se a přistoupil k ní.

„Pryč!“ podařilo se jí ze sebe vypravit. „Je pryč!“

„Kdo je pryč?“ nechápal jsem.

„Tul Axtar.“

„A kde je? Nerozumím ti,“ naléhal jsem.

„Poklop *Jhamy* – viděla jsem, jak se otvírá a zavírá.“

„Ale to přece není možné. Stáli jsme tady a dívali se...“ Pak jsem pochopil a téměř se mi zatočila hlava. Obrátil jsem se k Sanoma Toře. „Neviditelný plášť?“ zašeptal jsem.

Přikývla.

Téměř jediným skokem jsem se přenesl přes místnost k oknu a začal rukou tápat pod parapetem po *Jhamy*. Loď tam nebyla. Tul Axtar se jí zmocnil, a s ní i Tavie.

Otočil jsem se a vrátil se přes pokoj k Sanoma Toře. „Prokletá ženo!“ vykřikl jsem. „Tvoje sobectví, marnivost a tvoje zrada ohrožily bezpečnost té, jejíchž stop nejsi hodna se ani dotknout!“ Byl bych chtěl sevřít prsty na onom dokonalém hrdle. Toužil jsem spatřit na jejím krásném obličejí smrtelnou agónii. Pak jsem se ale odvrátil a ruce mi klesly k bokům, protože jsem muž a helijský šlechtic, a ženy Helia jsou svaté, dokonce i takové, jako je Sanoma Tora.

Odněkud z dolních pater paláce sem znovu dolehl zvuk boje. Jestli se podaří davu prorazit, jsme ztraceni. Zbývala nám jediná, alespoň prozatímní naděje, a tou byla štíhlá věž nad ženskou částí paláce.

„Pojďte za mnou,“ řekl jsem stroze. Když jsme vstoupili do hlavní

chodby, zahlédl jsem vnitřek sálu, kde se Tul Axtar scházel se svými konkubínami. Byl plný vystrašených žen. Ty dobře věděly, jaký bude jejich osud, když padnou do rukou zuřícímu davu. Mé srdce bylo s nimi, ale zachránit jsem je nemohl. Budu mít nesmírné štěstí, když se mi podaří zachránit tyhle dvě.

Prošli jsme chodbou a stoupali vzhůru po spirálové rampě ke skladišti. Jakmile jsme byli uvnitř, zasunul jsem všechny závory, pak jsem vylezl po žebříku k střešnímu poklopu na vrcholku věže a obě ženy mě následovaly. Když jsem zvedl padací dveře a vyhlédl ven, byl bych málem vykřikl radostí, neboť kolem věže kroužil helijský křižník s vlajkou příměří. Neobával jsem se příliš toho, že nás objeví jaharští válečníci, protože ti měli plné ruce práce dole – alespoň ti, kteří už nevzali nohy na ramena a neutekli – a proto jsem klidně vyskočil nahoru a zavolal hlasem, který bylo slyšet i v hukotu davů. Z paluby se skoro okamžitě ozvala odpověď a hned nato letoun klesl na úroveň plošiny věže. S pomocí posádky jsem pomohl Sanoma Toře a Phao přestoupit na palubu.

Kapitán křižníku se postavil vedle mě. „Naše poslání tady je naprosto marné,“ řekl. „Právě mi donesli zprávu, že palác padl a že ho začíná plenit rozzuřený dav. Šlechtici obsadili každou loď, která se jim dostala do rukou, a dali se na útěk. Není zde nikdo, s kým bychom mohli jednat o míru. Nikdo také neví, co se stalo s Tul Axtarem.“

„Já to vím,“ sdělil jsem mu a pak jsem krátce vyprávěl, co se přihodilo v jeddařině apartmá.

„Musíme ho pronásledovat,“ zvolal. „Musíme ho zajmout a předvést před Vladaře!“

„A kde ho budeme hledat?“ otázal jsem se. „*Jhama* může ležet několik sofadů od nás, a my ji neuvidíme. Budu po něm pátrat, o to neměj strach, a jednoho dne ho najdu, ale pokoušet se nalézt *Jhamu* teď je zbytečné. Vraťme se k vlajkové lodi.“

Nevím, zda si John Carter plně uvědomoval, jak hrozná ztráta mě potkala, avšak myslím, že ano, protože mi nabídl všechny helijské prostředky a zdroje, abych mohl Tavii hledat.

Poděkoval jsem mu, ale požádal ho jen o rychlou loď, takovou, ve které bych mohl strávit zbytek života beznadějným pátráním po Tavii. Opravdu jsem si myslel, že mé hledání musí být beznadějné, protože jak jsem měl vědět, kde na celém Barsoomu se rozhodne Tul

Axtar ukrýt? Bezpochyby zná mnoho vhodných míst i ve své říši, kde by mohl do konce života žít v klidu a bezpečí. Jistě se přesune na nějaké takové místo a díky *Jhamě* ho nikdo nespatri. Nebude podle čeho ho sledovat a Tavii si vezme s sebou, aby byla jeho otrokyní. Otrásl jsem se a při té myšlence zabořil nehty do dlaní.

Vládce Barsoomu nechal přistavit k boku vlajkové lodi nejnovější a nejrychlejší helijský letoun. Bylo to velmi elegantní, dokonale seřízené plavidlo s polokabinou, které bez obtíží poskytne relativní pohodlí čtyřem až pěti osobám. John Carter je dal zásobit vodou a potravinami ze svých osobních zdrojů, přidal víno z Ptarthu a několik sklenic proslulého medu z Dusaru.

Sanoma Tora a Phao byly Vladařem poslány do podpalubí, protože paluba válečné lodi ve službě není místem pro ženy. Právě jsem se chystal odrazit, když se objevil posel se vzkazem, že si mě přeje vidět Sanoma Tora.

„Ale já si nepřeji vidět ji,“ odpověděl jsem.

„Její společnice také prosila, abys přišel,“ oznámil mi voják.

To bylo něco jiného. Na Phao jsem téměř zapomněl, ale jestli si mě přeje vidět, půjdu, a proto jsem se ihned vydal do kabiny, kde byly obě dívky. Jakmile jsem vstoupil, rozběhla se Sanoma Tora ke mně a padla na kolena.

„Smiluj se nade mnou, Hadrone z Hastoru,“ volala. „Byla jsem zlá, ale byla to jen má marnivost, která hřešila, ne mé srdce. Neodcházej. Vrať se do Helia a já zasvětím svůj život tvému štěstí. Tor Hatan, můj otec, je bohatý. Druh jeho jediného dítěte může žít navěky v přepychu.“

Obávám se, že se mé rty zkrřivily v ošklivém úšklebku, který mi vycházel přímo ze srdce. Jak ubohá a malá byla její duše! I ve svém pokoření a pokání nedokázala vidět krásu a štěstí větší, než je bohatství a moc. Myslela si, že se změnila, ale já věděl, že Sanoma Tora se nezmění nikdy.

„Odpusť mi, Tan Hadrone,“ prosila. „Vrať se ke mně, protože tě miluji. Teď vím, že tě miluji.“

„Tvoje láska přišla pozdě, Sanoma Toro,“ odpověděl jsem jí.

„Miluješ jinou?“

„Ano,“ řekl jsem.

„Snad nějakou jeddaru jedné z těch podivných zemí, jež jsi navštívil?“ ptala se.

„Otrokyni,“ odvětil jsem.

Oči se jí rozšířily nedůvěrou. Nedokázala pochopit, že by někdo mohl dát přednost otrokyni před dcerou Tor Hatana. „Nemožné,“ zavrtěla hlavou.

„Snad, ale je to pravda,“ ujistil jsem ji. „Pro Tan Hadrona z Has-toru má malá otrokyně větší kouzlo a půvab než Sanoma Tora, dcera Tor Hatana.“ S těmi slovy jsem se k ní obrátil zády a přistoupil k Phao. „Sbohem, má drahá přítelkyně,“ řekl jsem. „Pravděpodobně už se nikdy nesetkáme, ale dohlédnu, abys našla v Hastoru dobrý domov. Promluvím ještě před odletem s Vladařem a zařídím, aby tě dopravil přímo k mé matce.“

Položila mi ruku na rameno. „Dovol mi letět s tebou, Tan Hadrone,“ požádala mě. „Je přece možné, že se při svém pátrání po Tavii ocitneš někde v blízkosti Jhamy.“

Pochopil jsem okamžitě, o čem mluví, a velmi jsem si vyčítal, že jsem na nějakou chvíli zapomněl na Nur Ana. „Poletíš se mnou, Phao,“ přikývl jsem, „a první, co udělám, bude, že se vrátím do Jhamy a zachráním Nur Ana ze spárů starého Phor Taka.“

Aniž jsem Sanoma Toře věnoval další pohled, odvedl jsem Phao z kajuty a po stručném rozloučení s Vládcem Barsoomu jsme vstoupili na mou novou loď a s ozvěnou přátelských pozdravů v uších jsme vypluli na západ, k Jhamě.

Protože už jsme nebyli chráněni Phor Takovým neviditelným ná-těrem ani modrým lakem proti rozkladným paprskům Jaharu, museli jsme být neustále ve střehu a na stráži před nepřátelskými koráby. Neměl jsem z nich strach, pokud bychom je ovšem zahlédli včas, poněvadž náš člun dokázal vyvinout větší rychlost než většina barsoomských lodí.

Nastavil jsem automatický kompas směrem na Jhamu a pustil motor plnou silou. Rychle se snesla barsoomská noc. Jediným zvukem byl svist větru podél boků letounu, v němž se ztrácel dokonce i tichý hukot motoru.

Poprvé od chvíle, kdy jsem Phao znovu našel v apartmá jeddary Jaharu, jsem měl příležitost si s ní pořádně promluvit a první, na co jsem se zeptal, bylo, proč opustili *Jhamu*, poté co nás Tul Axtar vysadil v U-Goru.

„Byla to nehoda,“ odpověděla, „po které upadl Tul Axtar do zá-chvatu šíleného vzteku. Mířili jsme k Jaharu, když zahlédl jednu ze

svých lodí, která nás vzala na palubu, jakmile zjistila jeddakovu totožnost. Byla noc a v nastalém zmatku při nalodování na válečný křižník Tul Axtar na *Jhamu* pozapomněl, a ta musela poodlétnout od většího korábu hned potom, co jsme z ní vystoupili. Chvíli jsme křižovali kolem a hledali ji, ale nakonec jsme to museli vzdát a vrátili jsme se do Jaharu.“

Jakým zázračným způsobem se tedy *Jhama* ocitla nad vrcholkem kopce, kde jsme ji šťastným řízením osudu v poslední chvíli našli, bylo vysvětleno. Nebýt oné úžasné náhody, byli bychom padli do rukou lidojedů z U-Goru. Větry převládající v téhle oblasti Barsoomu touto roční dobou vanou od severozápadu, takže *Jhama* byla pomalu unášena vzdušným proudem, až se náhodou zastavila nad nejvyšším vrcholem pahorkatiny.

Phao mi vysvětlila i to, proč Tul Axtar unesl Sanoma Toru z Helia. Měl v Heliu už nějaký čas své tajné agenty a ti mu oznámili, že nejlepší způsob, jak přinutit helijské loďstvo, aby vyplulo proti Jaharu, je unést dívku ze vznešené rodiny. Dal jim příkaz, aby vybrali nějakou krasavici, a proto se nakonec rozhodli pro dceru Tor Hatana.

„Ale jak chtěli přilákat helijskou flotilu do Jaharu, když po sobě nezanechali žádné vodítko, které by odhalovalo totožnost Sanoma Tořiných únosců?“ zeptal jsem se.

„V té době nenechali žádné stopy, protože Tul Axtar ještě nebyl připraven na helijský útok,“ vysvětlovala Phao, „ale jeho agenti už měli pokyny, aby tu a tam nastražili nějaký náznak, který by vedl k Sanoma Toře. To ovšem bylo až v době, kdy se John Carter o celé záležitosti dozvěděl z jiných pramenů.“

„Takže nakonec všechno proběhlo tak, jak si to Tul Axtar přál,“ přikývl jsem, „až na ten konec.“

Krátili jsme si hodiny letu stručnými rozhovory a dlouhým mlčením, kdy jsme se nořili do vlastních myšlenek – Phao pravděpodobně do směsi naděje a strachu, avšak v mých myšlenkách bylo pro naději jen velmi málo místa. Jediná příjemná vyhlídka, kterou jsem před sebou měl, byla, že osvobodím Nur Ana a přivezu mu Phao. Pak s nimi odletím do země, již si zvolí, a poté se vrátím do oblasti Jaharu a budu pokračovat ve svém marném pátrání.

„Slyšela jsem, co jsi řekl Sanoma Toře v kajutě vlajkové lodi,“ ozvala se Phao po dlouhém mlčení, „a měla jsem z toho radost.“

„Řekl jsem hodně věcí,“ připomněl jsem jí. „Co z toho máš na

mysli?“

„Pravil jsi, že miluješ Tavii.“

„Nic takového jsem neřekl,“ odpověděl jsem stroze, protože to slovo se mi téměř ošklivilo.

„Ale ano,“ trvala na svém. „Prohlásil jsi, že miluješ malou otrokyni, a já věděla, že mluvíš o Tavii. Navíc jsem to viděla ve tvých očích.“

„Nic takového jsi vidět nemohla. Protože jsi zamilovaná, myslíš si, že všichni ostatní musí být také zamilovaní.“

Rozesmála se. „Ty miluješ ji a ona miluje tebe.“

„Jsme jen přátelé – velmi dobří přátelé,“ trval jsem na svém, „a kromě toho vím, že Tavia mě nemiluje.“

„A jak to víš?“

„Už o tom nemluvme,“ zavrtěl jsem hlavou, ale i když jsem o tom nehovořil, musel jsem o tom přemýšlet. Vzpomněl jsem si, že jsem Sanoma Toře opravdu řekl, že miluji otrokyni, a že jsem při tom měl na mysli Tavii, avšak to jsem řekl spíš proto, abych ublížil Sanoma Toře. Pokusil jsem se rozebrat si vlastní pocity, ale nakonec jsem došel k názoru, že toho raději nechám, protože jsou to jen pošetilé myšlenky. Samozřejmě že Tavii nemiluji, nemiluji nikoho – láska není nic pro mě, tu v mém srdci zabila Sanoma Tora. Navíc jsem byl přesvědčen, že mě Tavia nemiluje – kdyby tomu tak bylo, byla by mi to dala najevo, a já si byl jist, že jediný cit, který mi kdy vyjevila, bylo přátelství. Byli jsme přesně to, co řekla – druzi ve zbrani a nic víc.

Když jsme v dálí před sebou uviděli svítivě bílý Phor Takův palác ozářený měsíčním jasnem, byla ještě tma. I když už se pomalu blížilo k ránu, v některých oknech se dosud svítilo. Doufal jsem, že všichni budou spát, neboť úspěch mého plánu závisel na tom, aby se mi podařilo do paláce vniknout nepozorovaně. Věděl jsem, že Phor Tak nikdy nestaví na noc hlídky, protože to tady, v pustině, není zapotřebí.

Pomalů jsem s letounem klesl, až dosedl na střešinu budovy, kde jsme s Nur Anem přistáli poprvé. Věděl jsem, že odtud dokážu najít cestu do paláce.

„Počkej tady u řízení, Phao,“ zašeptal jsem. „Možná že budeme s Nur Anem prchat ve spěchu, a pak bude dobře, když budeš připravena.“

Porozuměla okamžitě a přikývla, takže jsem o chvílku později tiše

vyklouzl na střechu a vydal se k poklopu, který vedl do budovy. Na vrcholku točité rampy jsem se zastavil a zkontroloval, zda mám připravené zbraně. John Carter mě vybavil do posledních podrobností. Stál jsem tu v kompletním řemení, s odznaky Helia a s výzbrojí, jaká náleží barsoomskému válečníkovi. Dlouhý meč byl z nejlepší oceli, neboť to byl jeden z vlastních mečů Johna Cartera. Kromě toho jsem měl samozřejmě i krátký meč a dýku a u boku těžkou rádiovou pistolí. Tu jsem teď uvolnil v pouzdře a vydal se po spirále dolů.

Když jsem se přiblížil k přízemí, zaslechl jsem hlasy. Přicházely směrem od Phor Takovy laboratoře, jejíž dveře byly v chodbě na úpatí rampy. Pomalu jsem se plížil kupředu. Dveře do laboratoře byly zavřené. Uvnitř hovořili dva muži. Snadno jsem v jednom poznal fistulový Phor Takův hlas, ale ten druhý, i když mi byl velmi povědomý, nepatřil Nur Anovi.

„... bohatství, o jakém se ti ani nesnilo,“ říkal právě druhý muž.

„Já nepotřebuji bohatství,“ vykřikoval Phor Tak. „Prásk ho! Nebude dlouho trvat a budu vlastnit bohatství celého Barsoomu!“

„Budeš potřebovat pomoc,“ ozval se znovu vemlouvavým tónem ten druhý. „Já ti mohu velice prospět, můžeš mít k dispozici každou loď mé obrovské flotily.“

Při té zmínce jsem se narovnal – „každou loď mé obrovské flotily!“ Nebylo to možné, ale přesto...

Opatrně jsem zkusil dveře. K mému překvapení se otevřely a já viděl do místnosti. V jasném světle tam stál Tul Axtar. Padesát stop od jeddaka se krčil za pracovním stolem Phor Tak a mířil na něj dělem na rozkladné paprsky, jež zde bylo namontováno.

Kde je Tavia? Kde je Nur An? Možná že jediný Tul Axtar věděl, kde se nyní nalézá Tavia, a bláznivý malý vědec se ho chystal zabít. S varovným výkřikem jsem vskočil do místnosti. Oba muži se rychle obrátili ke mně a na obličejích se jim objevil úžas.

„Prásk ho!“ zaječel starý vynálezce. „Takže ty ses vrátil! Lumpe! Nevděčníku! Zrádče! Ale vrátil ses jen proto, abys tady zemřel!“

„Počkej!“ pozvedl jsem ruku. „Nech mě promluvit!“

„Ticho!“ zaskřehotal šílený vědec. „Teď uvidíš Tul Axtara zhytnout. Vadilo mi pomyšlení, že tady nebude nikdo, kdo by byl svědkem jeho smrti, jeho předsmrtné agónie. Teď se pomstím jemu a pak si to vyřídím s tebou!“

„Zadrž!“ vykřikl jsem. Jeho prst už se vznášel nad tlačítkem, které

by odeslalo Tul Axtara do říše zapomnění – možná i s tajemstvím, které se týkalo místa, na němž je ukryta Tavia.

Vytáhl jsem pistoli. Phor Tak udělal náhlý pohyb rukama a zmizel. Zmizel, jako kdyby ho byly rozložily jeho vlastní paprsky, ale já věděl, co se stalo. Věděl jsem, že přes sebe přehodil cosi, jako byl můj neviditelný plášť, a vystřelil jsem do míst, kde naposledy stál.

V té chvíli se mi otevřela zem pod nohama a já se zřítil do naprosté temnoty.

Cítil jsem, jak kloužu po hladkém povrchu, který ze skoro svislého přešel do vodorovného, a zakrátko jsem vypadl do slabě osvětlené místnosti, jež musela být někde v základech paláce.

Ani v pádu jsem však nepustil svou pistoli, a když jsem vstal, zasunul jsem ji zpět do pouzdra. Naštěstí jsem nebyl zraněn.

Jak jsem zjistil, chabé světlo, jen o maličko lepší než naprostá temnota, přicházelo ventilací ve stropě a kromě šachty, kterou jsem do místnosti spadl, nebyl ve stěnách ani v podlaze žádný další otvor. Větrací komín měl asi dvě stopy v průměru a vedl ze středu stropu přes několik pater až na střechu budovy. Jeho spodní ústí bylo zhruba dvě stopy nad prsty mé vztyčené paže. Tahle cesta k útěku tedy byla neschůdná, ale bohové, jak svůdná! Bylo k uzoufání vidět nebe nad hlavou a cestu k němu a nemoci dosáhnout ani jedno, ani druhé. Byl jsem rád, že mezitím vyšlo slunce a vrhalo sem dolů alespoň odlesky svého světla, protože kdybych sem byl spadl za naprosté tmy, připadalo by mi mé postavení mnohem horší, a mí předkové vědí, že i tak se mi zdálo špatné až dost. Pak jsem obrátil pozornost k šachtě, kterou jsem se sem dostal. Zjistil jsem, že jí mohu vylézt kus zpět, ale pak se rychle měnila v další svislý komín s tak hladkým povrchem, že v něm nebylo možno se udržet.

Vrátil jsem se do podzemního žaláře. Musím odsud uprchnout! Ted', když si mé oči přivykly na šero, jsem zjistil, že podlaha je poseta něčím, co ve mně vzbudilo opravdovou hrůzu. Všude na kameném dláždění byly hromady lidských kostí, dočista ohlodaných krysami. Otřásl jsem se, když jsem si představil, co se bude dít, až přijde noc. Jak dlouho bude trvat, než tady budou mezi ostatními ležet i mé kosti?

Ta myšlenka mě přiváděla k zoufalství, ne kvůli mně, ale kvůli Tavi. Nemohu zemřít! Nesmím zemřít! Musím žít, dokud ji nenajdu! Rychle jsem obešel stěny místnosti a hledal něco, co by mi poskytlo

nějakou naději, ale všude byly tytéž kameny spojené měkkou maltou.

Měkká malta! S touhle myšlenkou se ve mně ozvala slabá naděje. Kdybych dokázal uvolnit několik kvádrů a nastavět je na sebe, mohl bych dosáhnout na větrací komín ve stropě. Vytáhl jsem dýku a pustil se do práce. Odškrabával jsem maltu kolem balvanu v užší stěně místnosti. Připadalo mi, že pracuji celou věčnost, ale ve skutečnosti se mi kámen podařilo uvolnit v zázračně krátkém čase. Malta byla opravdu velice špatná, snadno se drolila a vypadávala v celých kusech. Když jsem konečně kvádr vytáhl, můj původní plán padl díky tomu, co jsem v mezeře uviděl. Otvorem se do mé kobky linulo denní světlo, padající odněkud shora.

Věděl jsem, že mi stačí uvolnit další tři kameny, abych se mohl protáhnout na druhou stranu, a věřte mi, že jsem pracoval tak rychle, jak to jen šlo.

Uvolňoval jsem a vytahoval jeden kámen za druhým a s pocitem radostného triumfu jsem se nakonec protáhl do chodby na opačné straně. Nedaleko mě se vzhůru vinula spirálová rampa. Nevěděl jsem, kam vede, ale jistě vedla alespoň ven z podzemí. Opatrně, avšak bez nejmenšího zaváhání jsem začal vystupovat vzhůru. Musím se pokusit dostat do laboratoře dřív, než Phor Tak zabije Tul Axtara. Tentokrát už nebudu starého vynálezce šetřit a jen jsem se modlil ke svým předkům, abych přišel včas.

Dveře ústící na různých úrovních z rampy do paláce byly zamčené, a nakonec mi nezbylo nic jiného než vystoupit až na střechu. Bohužel, jak se ukázalo, budova, na kterou jsem vylezl, byla víceméně osamocená, takže v první chvíli jsem neviděl jediný způsob, jak se dostat na některou z okolních střech.

Obcházel jsem okraj budovy a hledal nějaký způsob, jak se spustit dolů, když jsem o patro níže uviděl něco, co okamžitě přitáhlo mou pozornost. Z okna tam vyčnívala mužská noha, jako kdyby právě někdo přehodil končetinu přes parapet. Za nohou se objevila paže, rameno a hlava. Muž se natáhl dolů, pak zvedl ruku nahoru a pod ním jsem spatřil cosi jako otvor, který tam předtím nebyl. V téže chvíli jsem zahlédl část dívčího těla, ležícího o kus níž. Muž se přehoupl přes parapet, seskočil do otvoru a zmizel. Hluboko dole bylo vidět znovu jen prázdné nádvoří.

V onom kratičkém okamžiku jsem ihned pochopil, co jsem vlastně viděl. Byl to Tul Axtar, zvedající horní poklop Jhamy, a Tavia,

ležící na podlaze letounu přímo pod průlezem. Tul Axtar vstoupil do člunu a poklop za sebou uzavřel.

Popis toho všeho trvá příliš dlouho ve srovnání s dobou, během níž se všechno odehrálo. A já jednal mnohem rychleji, než dokážu popsat.

V okamžiku, kdy se poklop zavřel, jsem skočil.

NALEZL JSEM PRINCEZNU

Bylo by velmi přehnané myslet si, že jsem si v té chvíli plně uvědomoval, co vlastně dělám. Ve zlomku vteřiny jsem se vrhl ze střechy, odkud bylo vidět jen kamenné dláždění dvora ležícího zhruba čtyřicet stop pode mnou, do míst, kde nebylo nic, ale byla by chyba tvrdit, že jsem tenhle čin podnikl zcela bezhlavě. Jsou naléhavé případy, v nichž lidské vědomí pracuje s udivující rychlostí. Přijme jisté vjemy, stačí je vyhodnotit, dojít k rozhodnutí a předat příkaz tělu tak rychle, že se zdá, jako by se všechno odehrálo současně. Tak tomu bylo v tomto okamžiku i se mnou.

Věděl jsem, že nepříteli hluboko, ve zdánlivě prázdném prostoru pode mnou, musí ležet úzká horní paluba *Jhamy*, a proto jsem se na ono místo vrhl hned poté, co se zavřel vstupní poklop. Víím, a věděl jsem to i tehdy, že by to byl dost nebezpečný podnik, i kdybych *Jhamu* pod sebou viděl, ale když o tom dnes s odstupem času přemýšlím, je jasné, že mi stejně nic jiného nezbyvalo. Byla to moje poslední příležitost, jak zachránit Tavii před osudem horším než smrt – byla to pravděpodobně moje poslední příležitost ji ještě vůbec spatřit. Kdybych se ocitl ve stejné situaci a za stejných podmínek znovu, skočil bych zase, i kdybych věděl, že *Jhamu* minu, protože dnes stejně jako tehdy víím, že bych raději zemřel, než ztratil Tavii. Tehdy jsem ovšem nevěděl proč, zatímco dnes už ano.

Naštěstí jsem neminul. Dopadl jsem do dřepu přesně na úzkou palubu. Náraz mého těla musel Tul Axtar uvnitř lodi jasně slyšet, neboť i já jsem cítil, jak se pode mnou *Jhama* zhoupala a poklesla. Bezpochyby si nedokázal představit, co se stalo, avšak nevěřím, že uhořel pravdu. Bohužel neotevřel poklop, jak jsem doufal, ale pravděpodobně se vrhl přímo k řízení. *Jhama* se totiž vzápětí vznesla prudce vzhůru a já se jen s obtížemi držel na palubě, která nebyla vybavena upínacími kruhy. Podařilo se mi však zachytit okraje přední věže a udržel jsem se.

Když Tul Axtar dosáhl dostatečné výšky a nasměroval loď do požadovaného směru, rozletěl se plnou rychlostí. Vzduch kolem mě svištěl s děsivým hukotem a měl jsem dojem, že mě už už strhne z paluby a já se zřítím na zem ležící hluboko pode mnou. Naštěstí jsem silný muž – málokdo jiný by tuhle strašlivou zkoušku přestál – ale

jak zoufale bezmocný jsem byl!

Kdyby Tul Axtar uhodl pravdu, mohl zvednout poklop zadního průlezu a byl bych mu vydán na milost a nemilost. U boku mi sice visela pistole, leč já nemohl uvolnit ani jednu ruku, abych ji použil. Naštěstí Tul Axtar nic netušil, a pokud si něco domýšlel, jistě byl přesvědčen, že ať už je na horní plošině cokoliv, díky rychlosti letu se toho zbaví.

Visel jsem u přední věže poměrně krátce a začal jsem si uvědomovat, že můj stisk dříve či později povolí a proudící vítr mě strhne z paluby. Musím se nějak pojistit, připoutat se k lodi. Tavia musí být zachráněna, a protože já jediný ji mohu zachránit, nesmím zemřít.

Sebral jsem všechny síly, napjal každý sval a pomalu, píď po pídi, se začal sunout kupředu, až jsem ležel hrudníkem na přední nástavbě. Přímo před sebou jsem měl trubici chránící periskop. Kdybych na ni jednou rukou dosáhl, byl bych v mnohem větším bezpečí. Vítr do mě bušil a pokoušel se mě smést z paluby. Snažil jsem se levým předloktím nějak pevněji uchytit věže, a když se mi to podařilo, natáhl jsem rychle pravou paži a prsty sevřel trubici periskopu.

Pak už nebylo příliš těžké přetáhnout část mého řemení přes výčnělek věže. Teď jsem měl jednu ruku volnou, ale dokud člun nezastaví, nemohl jsem doufat, že se mi podaří udělat cokoliv dalšího.

Co se zatím děje v kajutě pode mnou? Není snad Tavia, která je v moci Tul Axtara, v bezprostředním ohrožení? Tyhle myšlenky mě doháněly k šílenství. Musím Jhamu zastavit, ale jak? Pak se objevil spásný nápad.

Volnou rukou jsem od pasu odepnul kožený váček, přisunul se ještě o něco víc dopředu a podařilo se mi přetáhnout otevřený měšec přes oko periskopu.

Tul Axtar byl najednou slepý, neviděl nic, a netrvalo dlouho, došlo přesně k tomu, v co jsem doufal – *Jhama* zpomalila a nakonec se zastavila úplně.

Ležel jsem částí těla na předním poklopu a teď jsem se z něho svezl a posunul se vpřed. Doufal jsem, že Tul Axtar otevře právě tento průlez. Měl ho blíž. Čekal jsem, a když se nic nedělo, naklonil jsem se z paluby a viděl, že odsouvá kryty okének. Tak se mohl řídit pohledem z nich a mé plány byly ty tam.

Byl jsem zklamán, ale rozhodnut nevdát se. Velmi tiše jsem se pokusil otevřít bližší poklop, avšak byl zajištěn zevnitř. Rychle jsem

se proto přesunul k zadnímu průlezu. Kdyby teď jeddak zapnul motor a *Jhama* se rozletěla plnou rychlostí kupředu, byl bych jistě ztracen, ale cítil jsem, že mi nezbývá nic jiného než riskovat a chopit se této příležitosti. V okamžiku, kdy jsem se rukou dotkl kliky zadního poklopu, *Jhama* se znovu pohnula kupředu. Tentokrát jsem nebyl ani opatrný, ani tichý. Trhl jsem rázně poklopem a ten se otevřel. Nezáváhal jsem ani vteřinu, a než se loď dala do pohybu plnou rychlostí, seskočil jsem otvorem dovnitř.

Když jsem dopadl na vnitřní palubu, Tul Axtar mě zaslechl, otočil se a poznal mě. Myslím, že jsem v životě neviděl tak koncentrovanou směs úžasu, nenávisti a strachu, jaká se mu teď objevila ve tváři. U nohou mu ležela Tavia a byla tak tichá a nehybná, že vypadala jako mrtvá. Sotva Tul Axtar sáhl po pistoli, sjela k pasu i moje ruka. Jenže já vedl mnohem zdravější život než změkčilý Tul Axtar. Moje reflexy a reakce jsou podstatně rychlejší než reakce člověka, který trávil život v hýření a nestřídmych radovánkách.

Na krátkou vzdálenost jsem zasáhl přímo jeho černé srdce a Tul Axtar, jeddak a jaharský tyran, padl mrtev na podlahu *Jhamy*. Okamžitě jsem se vrhl k Tavii a obrátil ji na záda. Byla spoutána, v ústech měla roubík a z jakéhosi mně nepochopitelného důvodu měla zavázané i oči, avšak mrtvá naštěstí nebyla. Jakmile jsem si to uvědomil, téměř jsem se rozvzlykal radostí. Jak nešikovné se zdály mé prsty, když se ji pokoušely osvobodit, ale trvalo to jen několik vteřin a pak už jsem ji tiskl v náručí.

Vím, že jí mé slzy padaly do pozvednuté tváře, zatímco jsme se líbali, a nestydím se za to. Tavia plakala také, choulila se ke mně a cítil jsem, jak se chvěje. Jak vyděšená musela být, a přece jsem si jistý, že to Tul Axtarovi nedala ani v nejmenším najevo. Byla to jen reakce na prožité nebezpečí – směs úlevy a radosti, které se dostavily v okamžiku nejčernějšího zoufalství.

V té chvíli, kdy naše srdce bila ve stejném rytmu a ona si mě přitáhla co nejbližše, tehdy jsem konečně pochopil celou pravdu.

Jaký jsem to byl hlupák! Jak jsem si jen kdy mohl myslet, že sentimentální obdiv, který jsem cítil k Sanoma Toře, je láska? A jak jsem si mohl myslet, že moje láska k Tavii je jen obyčejné přátelství? Přitiskl jsem ji co nejpevněji k sobě.

„Má princezno!“ zašeptal jsem.

Tahle dvě slova, řekne-li je muž ženě, mají na Barsoomu výji-

mečný a naprosto jednoznačný význam, neboť takto osloví muž pouze tu ženu, kterou si přeje pojमत za manželku.

„Ne, ne,“ vzlykala Tavia, „vezmi si mě, budu věčně tvá, ale jsem jen obyčejná otrokyně. S takovou se Tan Hadron z Hastoru nemůže oženit.“

I v této chvíli myslela jen na mě a mé štěstí, a nikoliv na sebe. Jak se lišila od Sanoma Tory! Riskoval jsem život, abych zachránil hroudu prachu, a našel drahokam nadozírné ceny.

Podíval jsem se jí do očí, do těch překrásných bezedných studánek lásky a pochopení. „Miluji tě, Tavi,“ pravil jsem. „Řekni, že mám právo nazývat tě svou princeznou.“

„I když jsem jen pouhá otrokyně?“

„I kdybys byla tisíckrát méně než otrokyně.“

Povzdechla si a sklonila hlavu na mou hrud'. „Můj vládce,“ zašep-tala tichým, téměř neslyšným hlasem.

A to je, co se týče mě, Hadrona z Hastoru, konec příběhu. Tenhle okamžik je pro mě nejvyšším vrcholem, kterého jsem kdy doufal dosáhnout. Je zde však ještě pár drobností, a ty by možná zajímaly všechny, kdo se mnou sledovali dobrodružství, jež mě vedla kolem poloviny jižní polokoule Barsoomu.

Když jsme se nakonec s Tavií od sebe odtrhli, a věřte, že to trvalo dlouho, otevřel jsem dolní průlez a vyhodil Tul Axtarovo tělo, aby našlo věčné zapomnění na holé zemi. Pak jsme obrátili loď a vydali se zpátky k Jhamě. Tam jsme zjistili, že Nur An se před svítáním vypravil na střechu jedné z budov, kde ho objevila Phao.

Jakmile se Nur An dozvěděl, že jsem před krátkou chvílí pronikl do paláce, zmocnily se ho obavy a rozhodl se, že mě půjde hledat. Nevěděl o Tul Axtarově příletu – a já jsem přesvědčen, že jeddak dorazil až potom, co se Nur An předešlého večera uložil ke spánku. Netušil ani, jak blízko je Tavia, která v té době ležela spoutaná v neviditelné *Jhamě* těsně vedle zdi budovy.

Jediné, co zjistil při prohlídce paláce, byla skutečnost, že Phor Tak zmizel. Nur An svolal otroky, společně prohledali všechny budovy, avšak bezvysledně, po Phor Takovi nenalezli ani stopy.

Napadlo mě, že bych možná měl pro tuhle záhadu vysvětlení. „Pojď se mnou,“ vyzval jsem Nur Ana, „možná že vám Phor Taka najdu.“

Vedl jsem ho do laboratoře. „Tady nemá cenu hledat,“ zavrtěl hla-

vou. „Dívali jsme se sem snad stokrát. Jediný pohled stačí, abychom viděli, že laboratoř je prázdná.“

„Počkej,“ řekl jsem. „Nesmíme tolik spěchat. Pojd' se mnou, snad se mi přece jen podaří odhalit záhadu Phor Takova zmizení.“ Následoval mě s pokrčením ramen do obrovského sálu. Přistoupil jsem k pracovnímu stolu, na němž bylo umístěno dělo na rozkladné paprsky. Hned za stolem jsem na zemi nohou zavadil o něco, co jsem neviděl, ale co jsem tam očekával, a když jsem se sehnul, nahmatal jsem neviditelný tvar pod přehozem z měkké látky.

Uchopil jsem prsty neviditelnou tkaninu a odtáhl ji stranou. Před námi na podlaze leželo tělo mrtvého Phor Taka a v prsou se mu černala střelná rána.

„Při Issusině jméně!“ vykřikl Nur An. „Kdo to udělal?“

„Já,“ odpověděl jsem krátce a vyprávěl mu, co se stalo v laboratoři na sklonku včerejší noci.

Rozhlédl se kolem. „Rychle to tělo zase zakryj,“ radil mi. „Otroci se to nesmějí dozvědět. Zabili by nás. Zmizme odsud co nejrychleji.“

Přetáhl jsem přes Phor Takovu mrtvolu znovu neviditelný plášť. „Ale než odtud odejdeme, máme tady nějakou práci,“ upozornil jsem ho.

„Jakou?“

„Pomoz mi nanosít všechna děla a pušky na rozkladné paprsky i náboje do nich do jednoho rohu místnosti.“

„Co chceš dělat?“ nechápal.

„Chci zachránit svět, Nur Ane,“ řekl jsem.

Pak pochopil a začal mi pomáhat. Když bylo všechno shromážděno na druhé straně velké laboratorní haly, vzal jsem poslední náboj, zasunul ho do komory děla, jež stálo na pracovním stole, zavřel uzávěr a obrátil hlaveň směrem k oné hromadě zkázy a ničení.

Poté jsem stiskl spoušť a Phor Takovy děsivé vynálezy se rozplynuly ve vzduchu, s výjimkou onoho jediného děla, a do toho nezbylo žádné střelivo. S ostatními věcmi zmizel i model Létaující smrti a s modelem také její tajemství.

Nur An mi řekl, že otroci nás začínají podezřívat, a bylo zbytečné zvyšovat riziko, které jsme už tak podstupovali. Nastoupili jsme tedy do lodi, kterou mi dal John Carter, *Jhamu* jsme vzali do vleku a vyrazili směrem k Helio.

Dostihli jsme flotilu několik hodin předtím, než dorazila k dvoj-

městí Velkého a Malého Helia, a na palubě vlajkové lodi se nám dostalo vřelého a slavného přivítání. Krátce poté došlo k jedné z nejdramatičtějších a nejnepředvídatelnějších událostí mého života. Na přední palubě obrovského bitevního korábu se pořádalo něco jako neformální oslava našeho šťastného návratu. Byli nám postupně představováni šlechtici i důstojníci a obdivných pohledů patřících Tavii bylo bezpočtu.

Pak přišla řada na dwara Kal Tavana, který býval otrokem v Tor Hatanově paláci. Když stanul tváří v tvář Tavii, viděl jsem, jak v jeho očích roste překvapení.

„Jmenuješ se Tavia?“ opakoval.

„Ano,“ přikývla, „a ty se jmenuješ Tavan. To jsou podobná jména.“

„Nemusím se ani ptát, ze které země pocházíš,“ řekl. „Jsi Tavia z Tjanathu.“

„Jak to víš?“ podivila se.

„Protože jsi má dcera,“ odpověděl krátce. „Tavia je jméno, které ti dala matka. Vypadáš přesně jako ona. Už podle toho bych poznal svou dceru kdekoliv.“

Velmi něžně ji objal a já viděl, že se mu v očích objevily slzy, a vzápětí se rozplakala i Tavia. Přitiskl jí rty na čelo a obrátil se ke mně.

„Řekli mi, že se hrdinný Tan Hadron z Hastoru rozhodl oženit s otrokyní,“ pravil, „ale to není pravda. Tvoje princezna je skutečná princezna – je to jedova vnučka. Kdybych byl zůstal v Tjanathu, byla by jedovou dcerou.“

Jak křivolaké a nepochopitelné jsou cesty osudu! Jak podivné jsou cíle, ke kterým vedou! Vydal jsem se na svou dlouhou pouť s úmyslem oženit se na jejím konci se Sanoma Torou. Sanoma Tora se vydala na jinou s úmyslem vdát se na jejím konci za jeddaka. Ona na konci své cesty našla jen hanbu a pohrdání. Já na konci té své našel princeznu.

EDICE
JOHN CARTER, PÁN MARSU
Svazek VII.

Edgar Rice Burroughs
BOJOVNÍK NA MARSU

Z anglického originálu A Fighting Man of Mars
přeložil Jan Kantůrek
Ilustrace Zdeněk Netopil
Obálka s použitím ilustrace Zdeňka Netopila,
vazba a grafická úprava Pavel Štefan
Vydalo nakladatelství Ladislav Horáček – Paseka
v Praze a Litomyšli roku 1999
jako svou 325. publikaci
Vydání první
Redaktoři Nadá Svobodová a Ivan Beránek
Technická redaktorka Jana Marešová
Sazba a reprodukce studio Boom, Praha
Vytiskl PB Tisk, Příbram

ISBN 80-7185-240-6